

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Lovforslagets hovedindhold

Lovforslaget tager sigte på at regulere grundlaget for skatteforvaltningens fremtidige organisation, sags- og klagebehandling med videre.

Såvel skatte- som afgiftsområdet omfattes af forslaget, der bygger på en række allerede gældende bestemmelser i skatte- og afgiftslovgivningen. Forslaget indeholder dog også en del nye bestemmelser, ligesom der på visse punkter er sket en ajourføring af gældende bestemmelser.

Forslaget skal ses i sammenhæng med de samtidigt fremsatte forslag til en ny landstingslov om indkomstskat og forslag til landstingslov om ændring af visse landstingslove (konsekvensændringer).

Lovforslagets baggrund

Efter indstilling fra det daværende Landsstyre besluttede et enigt Landsting den 2. maj 2005, at skatte- og afgiftsområdet skulle omstruktureres og centraliseres. Landsstyret har derfor pålagt sin administration at gennemføre omstruktureringen og centraliseringen, herunder forberede den fornødne lovgivning med mere til forlæggelse for Landstinget.

Omstruktureringen og centraliseringen vil, udover rationalisering og effektivisering og de deraf afledte positive økonomiske virkninger, medføre store ændringer i den offentlige udførelse og fordeling af opgaver og dermed påvirke både kommunernes og Landsstyrets administration og deres personale.

Arbejdet er derfor gennemført i et projekt, hvor såvel KANUKOKA som repræsentanter for den kommunale forvaltning har været aktivt inddraget med henblik på en saglig og gennearbejdet løsning af opgaven.

Lovforslagets målsætning

Forslaget til omstrukturering og centralisering har flersidige mål:

Rationalisering – omlægning som fører til resultater.

Effektivisering – omlægning til bedre resultater.

Kvalificering – omlægning som fører til større resultater.

Øget retssikkerhed - klare og forståelige regler, ensartethed og rationelt klagesystem.

Lovforslagets hovedpunkter

Centralisering

Det foreslås at samle forvaltningen af lovgivning om indkomstskat, afgifter og lignende retlige ydelser i en enhedsforvaltning i hjemmestyreregi.

Dannelsen af denne enhedsforvaltning indebærer en afskaffelse af den kommunale skatteforvaltning. De gældende regler om den kommunale skatteforvaltning findes i landstingslov om indkomstskat, jf. specielt § 55.

Organiseringen af en sådan forvaltning i hjemmestyreregi er principielt et landsstyreanliggende, der ikke kræver særlig lovgivning. Derfor er den nye skatteforvaltning som udgangspunkt alene omtalt i § 1 i forslaget.

Den nye enhedsforvaltning dannes gennem en sammenlægning mellem de nuværende kommunale skatteforvaltninger og Skattedirektoratet, således at den nye skatteforvaltning bemannes med personale fra kommuner og Skattedirektoratet.

Denne nye enhedsforvaltning er tænkt organiseret 4 steder i landet (regionskontorer), nemlig i Qaqortoq, Nuuk, Sisimiut og Ilulissat. Placeringen af regionskontorerne er truffet ud fra en samlet vurdering af en række hensyn, herunder effektivitet, faglig bæredygtighed og regional tilstedeværelse. Ved denne placering vil halvdelen af landets befolkning og 75 procent af erhvervslivet have et regionskontor i deres by.

Skatterådet, der fremover alene skal behandle klager over skatteforvaltningens afgørelser, vil af retssikkerhedsmæssige grunde være uafhængig fra skatteforvaltningen. Hermed imødegås den tvivl, der kunne opstå vedrørende adskillelse af administration og klagebehandling på skatteområdet.

I de byer, hvor der ikke er placeret et regionskontor, vil der på kommunkontoret være en eller flere personer, som kan bistå borgerne med udlevering af blanketter med mere og med at formidle en kontakt til skatteforvaltningen.

I byer med et regionskontor vil disse opgaver som udgangspunkt blive varetaget fra regionskontoret, medmindre der i den pågældende by oprettes en egentlig servicebutik, som borgerne kan rette henvendelse til vedrørende et bredt udsnit af offentlige forhold. I en sådan situation kan det vise sig hensigtsmæssigt, at en

medarbejder fra regionskontoret indgår som en del af bemanningen af servicebutikken.

Målet er, at alle 4 regionskontorer skal kunne servicere alle borgere og virksomheder om alle normalt forekommende afgifts- og skattesager. Sjældent forekommende eller komplicerede sager vil blive behandlet af en specialistenhed, som vil kunne sikre en ensartet, effektiv og korrekt behandling af vanskelige spørgsmål. Eksempler på sådanne komplicerede sager kunne være sager om internationale forhold eller transfer pricing.

Borgeren vil af praktiske grunde være tilknyttet ét af de 4 regionskontorer; typisk der hvor borgeren bor. Men borgeren vil som udgangspunkt kunne henvende sig til et hvilken som helst af regionskontorerne, for eksempel det kontor, der ligger nærmest borgerens arbejdsplads. Borgeren vil således ikke være tvunget til at "tage hjem" for at komme i kontakt med skatteforvaltningen.

Det kan dog ikke undgås, at ønsket om at skabe en skatteforvaltning med bedre effektivitet og større faglige enheder vil medføre, at nogle borgere vil få længere til nærmeste skattekontor. En del af borgerbetjeningen vil i fremtiden foregå via andre kanaler end dem, der kendes i dag, for eksempel landsdækkende servicetelefoner, telefaxmaskiner og edb-maskiner.

Mange borgere har i dag adgang til internettet, og antallet forventes at stige i de kommende år. Dette sammenholdt med, at skatteforvaltningen i de kommende år vil forbedre mulighederne for digital selvbetjening og samtidig bestræbe sig på at afskaffe selvangivelsen for en række borgere, forventes at medføre et væsentligt fald i behovet for personlige henvendelser til skatteforvaltningen.

Set fra skatteforvaltningens side giver organiseringen som én landsdækkende forvaltningsenhed færre interne barrierer, hvilket øger mulighederne for en effektiv anvendelse af skatteforvaltningens ressourcer, såvel med hensyn til personale som med hensyn til anvendelse af elektroniske hjælpemidler. Skatteforvaltningen får blandt andet lettere ved at oprette enheder til at administrere specielle sagsområder og lettere ved at kanalisere ressourceanvendelse til områder, hvor der er aktuelle behov.

Organiseringen vil ske, så den styrker mulighederne for at prioritere anvendelsen af ressourcer og ensartethed i opgaveløsningen på landsplan samt muliggør entydige referencelinier på alle niveauer i organisationen.

Der etableres et antal ledelsesfunktioner med henblik på at sikre prioriteringen "på tværs", herunder uddannelse og udvikling af medarbejderne.

Samlingen af forvaltningen af indkomstskat og afgifter i én landsdækkende myndighed giver færre samarbejdsparter i det offentlige, således at flere typer mellemværender med det offentlige kan løses ved henvendelse til ét sted. For skatteforvaltningen styrkes mulighederne for at behandle sagerne "på tværs".

Den nye skatteforvaltning skal være åben i forhold til borgerne. Således vil der være fokus på at give borgerne en løbende adgang til egne data, medmindre de må anses at have betydning for afklaring af et eventuelt foranstaltningsforhold.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet ændringer i de rettigheder og forpligtelser, der følger af landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning eller af landstingslov om offentlighed i forvaltningen.

Det er vurderingen, at samling af skatteforvaltningen i en landsdækkende myndighed medfører, at korrespondance mellem de forskellige dele af denne enhedsforvaltning må anses for interne arbejdsdokumenter, der kan undtages fra den almindelige adgang til aktindsigt efter § 7 i landstingslov om offentlighed i forvaltningen.

Lovforslaget indebærer ikke ændringer i retten til aktindsigt for en sagspart efter kapitel 4 i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning.

Endelig videreføres den hidtidige beskyttelse i indkomstskatteloven af oplysninger om fysiske og juridiske personer, jf. forslagens § 9, således at den udvides til også at omfatte afgiftslovgivningen

Tavshedspligt

Efter de gældende regler er skatteforvaltningen i forbindelse med en række afgiftslove alene omfattet af de almindelige tavshedspligtsbestemmelser i kriminalloven og sagsbehandlingslovens § 27, mens oplysninger om fysiske og juridiske personers økonomiske, erhvervmæssige eller privatlivet tilhørende forhold, som skatteforvaltningen bliver bekendt med i forbindelse med arbejdet på indkomstskatte- og indførselsområdet, er omfattet af den særlige, ubetingede tavshedspligt i indkomstskattelovens § 120 eller § 43 i landstingslov om ind- og udførsel af varer.

Det er tanken, at den særlige skærpede tavshedspligt udvides til at omfatte hele skattelovgivningen bortset fra lovgivning, der ikke er lovgivning om skatter i bred forstand. Udenfor falder således blandt andet inddrivelsesområdet, hvor tavshedspligten indtil videre fortsat reguleres af de almindelige bestemmelser i sagsbehandlingsloven og kriminalloven.

De hensyn, der oprindeligt lå til grund for indførelsen af den skærpede tavshedspligt på indkomstskatte- og indførselsområdet, var dels, at skatteretten vedrører næsten alle livets forhold, dels de særlige kontrolbeføjelser, som skattemyndighederne er tillagt. Disse hensyn gør sig tilsvarende gældende for den øvrige del af skatteforvaltningen.

Med centraliseringen af skatteområdet vil det i højere grad end hidtil være således, at hver enkelt medarbejder i skatteforvaltningen både løser opgaver, der vedrører indkomstskatte- og indførselsområdet, og opgaver fra andre dele af forvaltningsområdet. Det er derfor en praktisk nødvendighed, at skatteforvaltningen kan give navnlig selskaber og andre juridiske personer en betryggende retssikkerhed,

ved at de pågældende medarbejdere alene er omfattet af og skal have kendskab til ét regelsæt om tavshedspligt.

Sagsfremstilling

Sagsbehandlingsloven indeholder almindelige krav om høring af en sags parter i forbindelse med forvaltningens behandling af en sag, hvor der skal træffes en afgørelse. Bestemmelsen gælder også for afgørelser, der træffes i henhold til skattelovgivningen.

Det foreslås, at der af hensyn til borgernes og virksomhedernes retssikkerhed fastsættes særlige krav om sagsfremstilling og høring på skatteforvaltningens sagsområde.

Skatteforvaltningen skal som udgangspunkt udarbejde en sagsfremstilling og foretage høring herover i sager, der forelægges Skatterådet, i sager om ændring af tidligere ansættelser og i sager om foranstaltninger efter skattelovgivningen.

En sagsfremstillings indhold og omfang afpasses efter sagens karakter. En sagsfremstilling skal som minimum indeholde oplysninger til identifikation af sagen og sagens parter med videre, oplysninger om sagens faktiske forhold, oplysninger om parter opfattelse og begrundelsen herfor, og oplysninger om den afgørelse, som oplysningerne i sagen efter skatteforvaltningens vurdering fører til, med fornøden begrundelse.

Det foreslås, at der ikke stilles krav om udarbejdelse af en sagsfremstilling i sager, hvor afgørelsen træffes efter anmodning fra den pågældende borger, og skatteforvaltningen fuldt ud kan imødekomme anmodningen.

Høring af sagens parter om sagsfremstillingen skal som udgangspunkt ske med en frist på mindst 4 uger, regnet fra høringskrivelsens datering. Dog kan skatteforvaltningen fastsætte en kortere frist, når der er en åbenbar og konkret begrundet risiko for, at den, afgørelsen vedrører, vil søge at unddrage sig betaling af skattetilsvaret, såfremt den pågældende blive bekendt med de påtænkte ændringer. Fristen kan dog ikke være kortere end 3 dage fra sagens parter har modtaget sagsfremstillingen.

Sagens parter kan afstå fra at få en sagsfremstilling til udtalelse. Denne mulighed er tænkt anvendt i sager, hvor sagens parter ønsker en hurtig afgørelse.

Agterskrivelser

Efter sagsbehandlingsloven skal en myndighed som udgangspunkt foretage høring, før den træffer en afgørelse, hvis en part i sagen ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af oplysningerne vedrørende sagens faktiske omstændigheder, og oplysningerne er af væsentlig betydning for sagens afgørelse og til ugunst for den pågældende part.

Denne almindelige høringspligt er på indkomstskatteområdet suppleret med en ubetinget underretningspligt, før der træffes en afgørelse, hvis skattemyndighederne vil ændre en ansættelse af indkomstskat i forhold til det selvangivne eller foretage en sådan skatteansættelse skønsmæssigt på grund af manglende selvangivelse.

Forudgående underretning kan dog undlades, hvis skatteansættelsen sker efter anmodning fra den skattepligtige, og afgørelsen fuldt ud imødekommer anmodningen.

Der stilles i disse lovbestemmelser alene krav om, at den skattepligtige underrettes om den påtænkte ansættelse. Der stilles ikke nærmere krav til indholdet af denne underretning.

Til denne særlige underretningspligt er knyttet den virkning, at hvis den skattepligtige ikke fremkommer med en skriftlig eller mundtlig udtalelse imod den påtænkte ansættelse, vil ansættelsen blive gennemført som varslet.

Det foreslås, at denne ubetingede underretningspligt udvides til også at omfatte afgiftsområdet.

Underretningsfristen vil som hidtil være på mindst 4 uger, regnet fra skrivelserens datering, medmindre en anden frist er bestemt ved lov. Den pågældende part kan acceptere en kortere frist.

Agterskrivelser skal herefter som udgangspunkt anvendes i de sagstyper, hvor afgørelsen kan påklages til Skatterådet.

Som hidtil skal der ikke ske underretning om den trufne afgørelse, hvis der ikke er fremsat indsigelse imod agterskrivelsen.

Behandling af sager om indkomstskat

Reglerne om forskudsregistrering, selvangivelse, ligning, slutopgørelse samt indkomstskatternes fordeling og afregning foreslås i alt væsentligt videreført uændret fra den gældende landstingslov om indkomstskat, idet bestemmelserne dog er ændret i det nødvendige omfang under hensyn til centraliseringen.

Med henblik på at sikre et ensartet grundlag for behandling af sager om fremrykket tilbagebetaling af for meget betalte foreløbige skatter, de såkaldte § 50 udbetalinger, foreslås der fastsat et minimumsbeløb på 5.000 kr. for sådanne tilbagebetalinger. Herved opnås dels en harmonisering af den hidtil varierede praksis på området, dels en begrænsning i antallet af sådanne sager.

Landsstyret agter at undersøge mulighederne for at fritage visse skatteydere for at indsende selvangivelser, og i stedet lade skatteforvaltningen udsende skatteansættelser til de pågældende. Med henblik herpå foreslås Landsstyret bemyndiget til at iværksætte en forsøgsordning i en eller flere kommuner. Forsøgsordningen har til formål at efterprøve, om de faglige og tekniske

forudsætninger er tilstede, således at kravet om indsendelse af selvangivelse for visse skatteydere kan ophæves.

Herudover foreslås en række af gældende bestemmelser der pålægger arbejdsgivere, banker med flere at foretage indberetninger til skatteforvaltningen af oplysninger vedrørende de skattepligtiges indkomster og udgifter fastsat i forslaget til landstingslov om forvaltning af skatter.

Renter

Der gælder forskellige rentesatser ved for sen betaling af indkomstskatter og afgift. I nogle tilfælde udgør renten 1 procent per måned og i andre er renten 2 procent per måned.

Rentesatserne foreslås harmoniseret til et niveau på 1 procent per påbegyndt måned fra forfaldsdagen, dog mindst 500 kr. Det foreslås, at påløbne renter ikke kan fradrages i den skattepligtige indkomst, idet der i realiteten er tale om morarenter.

Der foreslås indført en almindelig tilbagebetalingsfrist vedrørende for meget indbetalte skatter, som skal finde anvendelse i tilfælde, hvor der ikke i skattelovgivningen er fastsat særlige frister for tilbagebetaling af skatter. Forslaget skal sikre, at borgere og virksomheder kan få forrentet deres tilgodehavende skatter på samme måde, som skatteforvaltningen har adgang hertil. Renten, der er skattepligtig, foreslås fastsat til 1 procent.

Frister

Der er i dag ikke fastsat regler for foretagelse eller ændring af ansættelser vedrørende indkomstskat og afgifter. I praksis reguleres disse derfor af reglerne om betalingsfrister sammenholdt med reglerne for, hvornår skattekrav forældes.

Med denne lov foreslås der indført sådanne frister. Forslaget har til formål at forbedre retssikkerheden for de skatte- og afgiftspligtige i form af en retsafklaring.

Ifølge forslaget kan skatteforvaltningen almindeligvis ikke afsende varsel om foretagelse eller forhøjelse af en indkomstskatteansættelse senere end den 31. oktober i det 5. år efter indkomstårets udløb. Ønsker den skattepligtige at få ændret sin indkomstskatteansættelse, skal den skattepligtige inden den 31. oktober i det 5. år efter pågældende indkomstårs udløb fremlægge nye oplysninger, der kan begrunde ændringen. Skatteforvaltningen kan ikke af egen drift foretage en indkomstskatteansættelse efter den 31. januar i det 6. år efter indkomstårets udløb.

Det foreslås desuden, at der som udgangspunkt indføres en frist på 4 år og 3 måneder for skatteforvaltningens adgang til at varsle en ordinær ændring af et afgiftstilsvare eller godtgørelse af afgift og den afgiftspligtiges henholdsvis den godtgørelsesberettigedes anmodning om ændring af afgiftstilsvaret eller godtgørelsen af afgift.

Forskellene mellem fristreglerne for indkomstskat og afgifter er en følge af disse skattearters forskellige strukturer. Indkomstskatten opgøres for et indkomstår, mens afgifterne udløses ved bestemte afgiftspligtige begivenheders indtræden.

Uden for de ordinære frister kan indkomstskatteansættelsen eller ansættelsen af afgifter alene foretages eller ændres, hvis skatteforvaltningen på grund af utilregnelig uvidenhed om den skatte- eller afgiftspligtiges dispositioner har været ude af stand til at fastsætte eller ændre en ansættelse. Skatteforvaltningen skal senest 6 måneder efter det tidspunkt, hvor skatteforvaltningen får kendskab til eller kunne have fået kendskab til den skattepligtiges dispositioner, afsende et varsel om ændring af ansættelsen. Ansættelsen skal foretages senest 6 måneder efter afsendelsen af dette varsel.

Tilsvarende vil den skatte- eller afgiftspligtige kunne fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter uden for den ordinære ansættelsesfrist, såfremt vedkommende på grund af utilregnelig uvidenhed har været ude af stand til at fremlægge oplysningerne på et tidligere tidspunkt. Den skatte- eller afgiftspligtige skal fremlægge oplysningerne senest 6 måneder efter det tidspunkt, hvor vedkommende får kendskab til eller kunne have fået kendskab til de faktiske eller retlige forhold, der kan begrunde en ændring af ansættelsen.

Endvidere foreslås som nyt indført regler om skatteforbehold og omgørelser så retsstillingen på området afklares.

Tilbagebetalingskrav

Det foreslås, at krav på tilbagebetaling af for meget indbetalte skatter ikke kan overdrages før fristen for tilbagebetaling er indtrådt og at aftaler om sådanne overdragelser er ugyldige.

Bestemmelsen sikrer mod, at en skatte- eller afgiftspligtigs private kreditorer får transport i den pågældendes krav på tilbagebetaling af skatter og dermed opnår, at Grønlands Hjemmestyre og kommunerne ikke kan dække eventuelle restancer til det offentlige ved hjælp af modregning eller indtrædelse i kravet.

Eftergivelse

Det foreslås, at reglen i indkomstskattelovens § 115, stk. 9, om eftergivelse af personers restskatter afløses af en mere omfattende bestemmelse, der tager udgangspunkt i § 197 i anordning nr. 983 af 16. december 1997 om ikrafttræden for Grønland af konkursloven. Konkursanordningens § 197 vedrører grundlaget for gældssanering.

Der er med forslaget lagt vægt på, at en skyldner, hvis restancer i alt overvejende grad stammer fra skatter og afgifter, skal kunne få disse eftergivet i samme omfang, som hvis sagen blev behandlet af Landsretten som en sag om gældssanering. Herved opnås dels en mere hensigtsmæssig opgavefordeling mellem Landsretten og skatteforvaltningen, dels en mere ensartet behandling af disse sagstyper. Skyldnere,

hvis restancer er sammensat af flere forskellige restancearter, må dog fortsat søge at opnå gældssanering via Landsretten.

Med forslaget foretages en mere indgående regulering af grundlaget for de skøn, der skal anlægges i forbindelse med en eftergivelsessag, end det er tilfældet i konkursanordningens § 197. Det er dog ikke hensigten, at der for skyldnerne skal være nogen afgørende forskel på, om sagerne vedrører eftergivelse af skatte- og afgiftsrestancer, eller om sagerne vedrører gældssanering.

Den mere indgående regulering af grundlaget for skatteforvaltningens skøn i sager om eftergivelse af skatter og afgifter har til formål at styrke retssikkerheden omkring behandlingen af disse sager ved så vidt muligt at indarbejde den praksis, som har udviklet sig omkring gældssanering her i landet og i Danmark.

Digital kommunikation

For at gennemføre en hurtigere kommunikation mellem skatteforvaltningen og borgerne og for at opnå besparelser på blanketområdet med videre på sigt, foreslås det, at Landsstyret skal kunne fastsætte regler om anvendelse af digital kommunikation.

Bestemmelsen forudsættes udnyttet under hensyntagen til, at den enkelte borger skal have mulighed for at fravælge digital kommunikation, således at de meddelelser, skatteforvaltningen modtager fra eller sender til den pågældende, ikke er digitaliserede.

Kontrol

De gældende kontrolbestemmelser fremgår af indkomstskattelovens §§ 86, 92-94 og 98 og i varierende grad af de enkelte afgiftslove.

De grundlæggende kontrolbestemmelser foreslås nu samlet i landstingslov om forvaltning af skatter. På visse lovområder vil det fortsat være nødvendigt at opretholde særlige kontrolbestemmelser, idet bestemmelserne tager sigte på de særlige formål, som reguleres af de pågældende landstingslove, jf. til eksempel bestemmelserne om kontrol af passagerer og gods i landstingslov om ind- og udførsel af varer.

Nedenfor gives en kort oversigt over hovedindholdet af de foreslåede bestemmelser. Det foreslås, at:

- Skatteforvaltningen kan indkalde dokumentation og bevisligheder samt indkalde parterne til møde i forbindelse med ansættelser af skatter.
- Skatteforvaltningens kontrol af regnskabsførelse omfatter adgang til kontrol af regnskabsførende personligt erhvervsdrivende samt juridiske personer og afgiftspligtige personer og virksomheder, selv om disse ikke er erhvervsdrivende. Skatteforvaltningen har adgang til at rekvirere regnskabsmateriale indsendt til kontrol, ligesom skatteforvaltningen mod

behørig legitimation har adgang til at foretage regnskabskontrol på stedet. Regnskabskontrol på stedet kan også omfatte lokaler i en privat bolig, hvori der opbevares regnskabsmateriale, jf. nærmere herom i bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, § 46, stk. 4, og § 47, stk. 3.

- Den, der som led i sin virksomhed skal foretage indberetninger til skatteforvaltningen, skal opbevare grundlaget herfor efter bogføringslovens opbevaringsregler. Dette gælder, uanset om den pågældende er bogføringspligtig eller ej.
- En hovedaktionær efter skatteforvaltningens bestemmelse skal oplyse om væsentlige aftaler mellem hovedaktionæren eller dennes ægtefælle og det selskab, som hovedaktionæren behersker.
- Landsstyret kan bemyndige skatteforvaltningen til at indhente oplysninger i elektronisk form om fysiske eller juridiske personers økonomiske eller erhvervmæssige forhold fra andre offentlige myndigheder i det omfang, det anses for at være af væsentlig betydning for opgørelse af skatter eller inddrivelse af Grønlands Hjemmestyres eller kommunernes fordringer med henblik på samkøring med de hos skatteforvaltningen eksisterende oplysninger om de pågældende personer.
- Skatteforvaltningen kan foretage en registrering af fysiske og juridiske personer, der har påført eller søgt at påføre det offentlige betydelige tab af skatter og lignende ydelser til det offentlige.
- Skatteforvaltningen sikres mulighed for at kontrollere, om oplysninger, som skatteforvaltningen har modtaget fra en skatteyder/afgiftspligtig, stemmer overens med oplysninger, som skatteforvaltningen indhenter hos tredjemand (krydsrevision).
- Skatteforvaltningen får hjemmel til at anmode om alle de oplysninger, der skønnes at være af væsentlig betydning for skatteligningen og ansættelse af afgifter. Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til oplysninger, som offentlige myndigheder, selskaber, partrederier, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner ikke indberetter til skatteforvaltningen i henhold til anden lovgivning.
- Banker, advokater med videre, der modtager midler til forvaltning eller erhvervmæssigt udlåner penge efter skatteforvaltningens anmodning, skal give oplysninger om navngivne fysiske og juridiske personers indskud, lån med videre.
- Skatterådet gives samme adgang til at kræve oplysninger som skatteforvaltningen. Det er dog en forudsætning, at Skatterådets krav om oplysninger fremsættes i forbindelse med behandling af en klage.
- Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler, hvorefter landets kommunalbestyrelser kan få elektronisk adgang til oplysninger, der er registreret af skatteforvaltningen.

Klage og domstolsprøvelse

Efter gældende regler kan skattemyndighedernes afgørelser vedrørende indkomstskat påklages til Skatterådet, mens afgørelser vedrørende afgifter som udgangspunkt kan påklages til Landsstyret. På rejeafgiftsområdet er der dog nedsat et særskilt klagenævn.

Foruden at behandle klager vedrørende indkomstskat har Skatterådet indtil nu udstedt almindelige vejledende anvisninger til brug for ligningen, ligesom Skatterådet overfor Landsstyret har kunne fremsætte forslag vedrørende reglerne på indkomstskattens område. Endelig har Skatterådet behandlet sager om eftergivelse af indkomstskatter.

Fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt er det principielt betænkeligt, at Skatterådet, som er et uafhængigt råd, har behandlet sager om spørgsmål, hvor Skatterådet selv har udstedt vejledende anvisninger, eksempelvis sager om fri kost, idet der herved er sket en sammenblanding mellem den regelsættende og den klagebehandlende myndighed. Forholdet har i praksis ikke givet anledning til væsentlige problemstillinger, men for den skatteyder, som agter at indgive en klage, kan det virke demotiverende at vide, at ansættelsen af indkomstskatten er sket på grundlag af vejledende anvisninger fra det Skatteråd, der skal træffe afgørelse vedrørende en klage.

Skatterådets ret til over for Landsstyret at fremsætte forslag vedrørende reglerne om indkomstskat har i praksis næsten ikke været udnyttet.

Hidtil har alene Skatterådet behandlet sager om eftergivelse af indkomstskatter. Da Skatterådet som regel kun mødes tre gange om året, har der dels været tale om opbygning af en vis sagsmængde, dels en vis forsinkelse i afgørelsen af sagerne.

Antallet af klager på afgiftsområdet har hidtil været relativt begrænset (cirka 5-15 sager om året). Området har været administreret således, at Landsstyremedlemmet for skatter har været bemyndiget til at træffe afgørelse i sagerne.

Uagtet denne ordning ikke i praksis har givet anledning til egentlige vanskeligheder, kan der principielt sættes spørgsmålstegn ved det hensigtsmæssige i, at Landsstyremedlemmet for skatter som politisk ansvarlig for området skal træffe afgørelse i konkrete klagesager. Der er blandt andet risiko for, at klager vil vurdere en afgørelse ud fra et politisk frem for et fagligt grundlag.

Klagenævnet for rejeafgift har i praksis aldrig været indkaldt.

På den baggrund foreslås, at Skatterådets kompetence udvides til at omfatte klager vedrørende afgifter.

Desuden foreslås Skatterådets nuværende kompetence til at udstede vejledende anvisninger til brug for ligningen overført til landsstyremedlemmet for skatter.

Videre foreslås lovfæstelsen af Skatterådets adgang til at fremsætte forslag vedrørende reglerne på indkomstskatterne ophævet. Uagtet en ophævelse vil Skatterådet på linie med andre interessenter kunne fremkomme med forslag til ændring af reglerne på skatteområdet. Sådanne forslag vil kunne fremsættes over for såvel Skattedirektoratets ledelse som over for Landsstyret.

Det foreslås også, at den gældende praksis vedrørende klageberettigede lovfæstes.

Endelig foreslås reglerne om indgivelse af klager til Skatterådet og om domstolsprøvelse videreført.

Henstand

I henhold til § 67 i den gældende landstingslov om indkomstskat fritager klager over ansættelsen ikke klageren for at betale til forfaldstid. Skatterådet kan dog meddele henstand.

Disse regler foreslås videreført og udbygget for så vidt angår muligheden for meddelelse af henstand.

Foranstaltninger

Forslaget indeholder bestemmelser om fastsættelse af foranstaltninger for overtrædelse af loven. Bestemmelserne bygger på i den gældende landstingslov om indkomstskat §§ 102-111, men er tilpasset forslaget.

Delingsbestemmelser

De kommunale edb-baserede skattesystemer udgør grundlaget for driften af indkomstskatteområdet. Det er derfor nødvendigt, at skatteforvaltningen efter den 1. januar 2007 har adgang til at anvende disse systemer såvel i forbindelse med den daglige drift som i forbindelse med indhentning af oplysninger vedrørende tidligere indkomstår. På tilsvarende måde vil skatteforvaltningen have behov for adgang til oplysninger vedrørende kommunernes bogføring og inddrivelse.

Det foreslås derfor, at kommunerne fra den 1. januar 2007 skal give skatteforvaltningen adgang til skattesystemerne, bogføringen og inddrivelsen.

Med henblik på at kunne sikre ensartede løsninger vedrørende flytningen af indkomstskatteopgaven fra kommunerne til Grønlands Hjemmestyre foreslås Landsstyret bemyndiget til at fastsætte regler herom i form af bekendtgørelse eller cirkulære. Dette kan blandt andet blive relevant i forbindelse med flytning af sagsakter og arkivmateriale.

En af de væsentligste restanceposter i kommunerne vedrører restskatter og A-skatter. Det vil være naturligt i sammenhæng med centraliseringen af skatteopgaven at åbne mulighed for at restancer opstået før 1. januar 2007 transporteres til Grønlands Hjemmestyre forudsat, der aftales en realistisk værdiansættelse. En transport vil indebære, at både tidligere og fremtidige restancer vedrørende indkomstskatter samles hos Grønlands Hjemmestyre, hvorved risikoen for uenigheder om fordeling af inddrevne midler begrænses.

Personale

I forbindelse med centraliseringen har alle kommunale skattemedarbejdere, der er beskæftiget med skatteopgaver i over halvdelen af deres arbejdstid, modtaget tilbud om ansættelse i skatteforvaltningen.

Medarbejderne har i forbindelse med en spørgeskemaundersøgelse haft mulighed for at tilkendegive, hvor de geografisk ønsker at blive placeret, og hvilke faglige opgaver de ønsker at arbejde med, såfremt de overgår til ansættelse i skatteforvaltningen.

I spørgeskemaet var der også mulighed for at tilkendegive ønske om fortsat ansættelse ved kommunen, men med et andet stillingsindhold.

Langt den overvejende del af de nuværende skattemedarbejdere har enten taget imod tilbuddet om ansættelse i skatteforvaltningen, eller indgået en aftale med deres kommunale arbejdsgiver om ansættelse i en anden stilling i kommunen.

En mindre gruppe medarbejdere har ikke ønsket at tage imod tilbuddet om ansættelse i skatteforvaltningen, selv om deres nuværende kommunale arbejdsgiver ikke har kunne tilbyde ansættelse i en anden stilling i kommunen. I disse tilfælde kan det være nødvendigt at foretage afskedigelser efter gældende bestemmelser, da de nuværende stillinger bliver nedlagt med virkning fra den 1. januar 2007.

For så vidt angår tjenestemænd, der ikke har taget imod et tilbud om ansættelse i skatteforvaltningen eller om at overgå til en anden stilling hos deres nuværende kommunale arbejdsgiver, må det vurderes, hvorvidt de tilbudte stillinger er passende, jf. § 15, stk. 1, i landstingslov om i landstingslov nr. 21 af 18. december 2003 (tjenestemandsløven).

Er der tale om at tjenestemanden flyttes til en passende stilling, er tjenestemanden forpligtet til at overtage denne stilling, og såfremt tjenestemanden ikke ønsker dette, må tjenestemanden selv opsig sin stilling. I denne situation vil tjenestemanden ikke være berettiget til rådighedsløst i 3 år, jf. § 33, stk. 2, i tjenestemandsløven.

Flyttes tjenestemanden derimod til en stilling, som ligger uden for det hidtidige saglige ansættelsesområde, kan dette ske efter aftale med den faglige organisation, jf. tjenestemandsløvens § 15, stk. 2. I denne situation vil tjenestemanden ligeledes være forpligtet til at overtage stillingen, og vil ikke få rådighedsløst. Opnås der ikke enighed med organisationen, og er det ikke muligt at tilbyde tjenestemanden en anden passende stilling, vil tjenestemanden blive afskediget på grund af stillingsnedlæggelse og herefter være berettiget til rådighedsløst i 3 år. Dette gælder dog ikke for tjenestemænd på prøve. Såfremt tjenestemanden efter rådighedsperiodens udløb har optjent mere end 10 års pensionsalder, vil tjenestemanden være berettiget til aktuel pension, hvilket medfører, at der skal indbetales et ekstraordinært pensionsbidrag, medmindre tjenestemanden er fyldt 60 år.

Det vil dog også være muligt at indgå aftaler med den enkelte tjenestemand om, at tjenestemanden skal overgå til en stilling, som ikke er passende. I dette tilfælde vil

der blive givet et pensionsgivende tillæg, således at tjenestemanden modtager det samme i løn som før ændringen, såfremt der er tale om en stilling i en lavere lønramme, jf. tjenestemandenslovens § 56.

Overgangsbestemmelser

Med virkning fra 1. januar 2007 overgår ansvaret for behandlingen af alle sager vedrørende indkomstskat til Skattedirektoratet. Dette gælder også igangværende sager, hvor behandlingen ikke er afsluttet ved et kommunalt skattekontor, idet kommunerne med virkning fra den 1. januar 2007 ikke længere har personale ansat til at varetage opgaver vedrørende indkomstskat.

Ligeledes med virkning fra 1. januar 2007 overtager Skatterådet sager, der er påklaget til Landsstyret, i det omfang, Skatterådet er kompetent til at behandle de pågældende sagstyper. Der er herved henset til, at klagerne ikke kan antages at blive stillet ringere som følge af, at klagebehandlingen overføres til Skatterådet, hvorfor der ikke er noget til hinder for, at udvidelsen af Skatterådets kompetence til også at omfatte klagebehandling af afgifter sættes i værk allerede fra årsskiftet. Sager der falder uden for Skatterådets kompetence behandles fortsat af Landsstyret.

Forslagets bestemmelser om eftergivelse indeholder en del ændringer i forhold til de gældende bestemmelser. Der er tale om ændringer, som både kan virke til gunst og til ugunst for ansøgerne. Som følge heraf foreslås, at de nye bestemmelser alene skal have virkning for ansøgninger, der indgives den 1. januar 2007 eller senere.

Forslaget om, at for meget indbetalte skatter ikke kan overdrages for fristen for tilbagebetaling er indtrådt foreslås at få virkning for overdragelser, som er kommet frem til kommunalbestyrelserne eller Skattedirektoratet efter den 31. december 2002. Bestemmelsen indebærer, at transporter, som er anmeldt over for en kommunalbestyrelse eller Skattedirektoratet i perioden 1. januar 2003 til 31. december 2006, fra lovens ikrafttræden anses for ugyldige. Transporthaver vil dog ikke skulle tilbagebetale beløb, som er modtaget før den 1. januar 2007.

Med hensyn til overdragelser, som er kommet frem til kommunalbestyrelserne eller Skattedirektoratet før den 1. januar 2003, kan skatteforvaltningen efter den 31. december 2007 uden hensyn til overdragelsen foretage modregning over for overdrageren eller meddele indtræden i overdragerens krav på tilbagebetaling af for meget betalte skatter, såfremt modregningen eller indtrædelsen foretages før fristen for tilbagebetaling er indtrådt. Hermed opretholdes transporter som skatteforvaltningen eller Skattedirektoratet har modtaget før den 1. januar 2003. Skatteforvaltningen vil dog fra den 1. januar 2008 kunne foretage modregning eller meddele indtræden selv om der er tale om en transport meddelt før 1. januar 2003. Det er dog en betingelse, at modregningen eller indtrædelsen foretages før fristen for tilbagebetaling er indtrådt.

Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Omlægning og centralisering af skatte- og afgiftsopgaven er en større proces, som først vil få fuld effekt, når den nye organisation er helt på plads, og et nyt skattesystem er færdigimplementeret, ligesom der må påregnes en vis indkøringsperiode.

Dette forventes først at være tilfældet fra og med 2008, og nedennævnte vurdering af de økonomiske aspekter ved centraliseringen for såvel kommuner som Grønlands Hjemmestyre tager primært udgangspunkt i den fuldt integrerede organisation fra 2008.

Samlet set, for det offentlige under et, anslås centraliseringen at medføre en gevinst i form af et merprovenu og rationaliseringsgevinster på cirka 15 millioner kr. årligt, fordelt med cirka 7 millioner kr. til Grønlands Hjemmestyre og cirka 8 millioner kr. til kommunerne.

De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige kan inddeles i en række hovedgrupper.

1. Konsekvenser som følge af, at personalet overgår fra kommunal- til hjemmestyreansættelse, herunder afledte personalemæssige omkostninger, som for eksempel udgifter til personaleboliger, feriefrirejser, ansættelsesomkostninger, omkostninger til kurser, inventar, tjenesterejser med videre.

Centraliseringen af skatte- og afgiftsopgaven indebærer, at Skattedirektoratets nuværende personaleantal øges fra cirka 37 personer til 89 personer fordelt med 65 personer i hovedkontoret og regionskontoret i Nuuk, samt 7 til 8 personer i de enkelte regionskontorer i Qaqortoq, Sisimiut og Ilulissat. Det øgede antal er resultat af overflytningen af personale fra kommunerne til Grønlands Hjemmestyre og af nyansættelser. Nyansættelserne vedrører primært revision, jura og økonomi.

Meromkostningerne for Grønlands Hjemmestyre anslås til cirka 26 millioner kr., fordelt med cirka 18 millioner kr. til løn og cirka 7 millioner kr. til afledte personaleomkostninger. Meromkostningerne modsvares af en reduktion i det kommunale bloktilskud på cirka 26 millioner kr.

Tilsvarende vil kommunerne under ét kunne reducere deres normering med cirka 75 personer samt reducere tilsvarende i tilhørende personaleomkostninger. Samlet set vurderes kommunernes årlige besparelse at udgøre 25-30 millioner kr.

Samlet set anslås centraliseringen at medføre en samlet besparelse for kommunerne og Grønlands Hjemmestyre under ét at udgøre cirka 5 millioner kr., som fordeles mellem Grønlands Hjemmestyre og kommunerne.

2. Økonomiske konsekvenser som følge af at en række tillæg fremover tilfalder landskassen i stedet for kommunerne.

Det anslås, at kommunerne i forbindelse med centraliseringen af skatte- og afgiftsopgaven mister cirka 20 millioner kr. i indtægter fra tillæg, renter, gebyrer med videre, som fra 1. januar 2007 i stedet vil tilfalde landskassen. Kommunerne kompenseres for dette via en forhøjelse af det kommunale bloktilskud med 20 millioner kr. Der er eksempelvis tale om tillæg i forbindelse med restskatter og overskydende skatter, tillæg i forbindelse med selskabsskatter samt en række gebyrer.

3. Renter fra likviditeten som følge af omlægning af pengestrømme, således at pengestrømmen fremover vil gå via landskassen og ud i kommunerne, og ikke som i dag, hvor lands- og selskabsskatter går via kommunerne og til landskassen.

Omlægningen af pengestrømmene anslås ikke at påføre kommunerne tab.

4. Grønlands Hjemmestyres overtagelse af opståede skatterestancer fra 1. januar 2007 fra kommunerne vurderes at koste 15 millioner kr., idet det må antages, at det ikke vil være muligt at inddrive en del af disse restancer, for eksempel ved konkurser og lignende.

Hidtil har kommunerne og Grønlands Hjemmestyre fordelt disse tab forholdsmæssigt, ligesom indtægter på tidligere afskrevne skattetilgodehavender blev fordelt forholdsmæssigt.

Landskassen vil fremover alene bære disse tab, men også indtægter. Som kompensation herfor reduceres kommunernes bloktilskud med 15 millioner kr.

5. Omkostninger til nyt skattesystem samt videreudvikling heraf.

For at få den fulde økonomiske effekt af en centralisering af skatte- og afgiftsopgaven skal der udvikles et nyt skattesystem, som i finansloven for 2006 er anslået til 20 millioner kr. fordelt på årene 2006 og 2007.

De årlige omkostninger til drift, vedligeholdelse og udvikling af skattesystemet anslås til 500.000 kr. årligt.

Med Grønlands Hjemmestyres overtagelse af skatteopgaven skal kommunerne ikke længere drive og videreudvikle de nuværende skattesystemer.

6. Centraliseringen af skatte- og afgiftsopgaven forventes at øge det samlede offentlige provenu fra skatter og afgifter med cirka 10 millioner kr. årligt, når centraliseringen er fuldt gennemført og de nye skattesystemer implementeret.

Merprovenuet fordeles mellem kommunerne og Grønlands Hjemmestyre som hidtil, hvilket medfører at kommunerne vil modtage cirka 75 procent af provenuet, mens resten tilfalder landskassen.

Merprovenuet forventes skabt gennem en mere effektiv og ensartet ligning af borgere og selskaber, idet en central skatteenhed, i modsætning til de nuværende små enheder, i langt højere grad vil være i stand til at skabe og fastholde et højt fagligt miljø, som alt andet lige er en forudsætning for at kunne foretage en effektiv ligning.

7. Endelig er der en række opstarts- og overgangsomkostninger i forbindelse med centraliseringen i såvel 2006 som 2007.

Disse er i finansloven for 2006 anslået til cirka 5 millioner kr. over de 2 år.

Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Selve omstruktureringen og centraliseringen af skatte- og afgiftsopgaven medfører umiddelbart ingen yderligere administrative byrder for erhvervslivet, hvorimod det på sigt gerne skulle føre til administrative lettelser, idet der i det nye IT skattesystem arbejdes hen imod, at stort set alle redegørelser med videre skal kunne afleveres elektronisk.

Fremrykningen af tidspunktet for arbejdsgivernes aflevering af redegørelse over A-skat samt fremrykning af betalingstidspunktet fra den sidste i måneden efter til den 20. i måneden efter betyder, at arbejdsgiverne har rådighed over medarbejdernes skattebetaling i cirka 10 dage mindre end hidtil. Omkostningerne for det private erhvervsliv anslås til mellem 400.000 og 500.000 kr. årligt ved en forretning på 5 procent af den manglende likviditet.

Administrative konsekvenser for borgerne

I de byer, hvor der ikke er placeret et regionskontor, vil der på kommunekontoret være en eller flere personer, som kan bistå borgerne med udlevering af blanketter med mere og med at formidle en kontakt til skatteforvaltningen.

Målet er, at alle 4 regionskontorer skal kunne servicere alle borgere og virksomheder om alle normalt forekomne afgifts- og skattesager. Sjældent forekommende eller komplicerede sager vil blive behandlet af en specialistenhed, som vil kunne sikre en ensartet, effektiv og korrekt behandling af vanskelige spørgsmål.

Borgeren vil af praktiske grunde være tilknyttet ét af de 4 regionskontorer, typisk der, hvor borgeren bor. Men borgeren vil som udgangspunkt kunne henvende sig til et hvilken som helst af regionskontorerne, for eksempel det kontor, der ligger nærmest borgerens arbejdsplads. Borgeren vil således ikke være tvunget til at "tage hjem" for at komme i kontakt med skatteforvaltningen.

Det kan dog ikke undgås, at ønsket om at skabe en skatteforvaltning med bedre effektivitet og med større faglige enheder vil medføre, at nogle borgere vil få længere til nærmeste skattekontor. En del af borgerbetjeningen vil i fremtiden foregå

via andre kanaler end de, der kendes i dag, for eksempel kommunale kvikskrænker, landsdækkende servicetelefoner, telefaxmaskiner og computere.

Mange borgere har i dag adgang til internettet, og antallet forventes at stige i de kommende år. Dette sammenholdt med, at Skattedirektoratet i de kommende år vil forbedre mulighederne for digital selvbetjening og samtidig bestræbe sig på at afskaffe selvangivelsen for en række borgere, forventes at medføre et væsentligt fald i behovet for personlige henvendelser til skatteforvaltningen.

I tilfælde hvor hensynet til skatteligningen gør det nødvendigt kan skatteforvaltningen uden retskendelse foretage kontrol i virksomhederne af disses regnskabsføring med videre. Dette er også retstilstanden efter gældende ret.

En sådan kontrol kan foregå på den ejendom og i de lokaler, hvorpå eller hvori virksomhederne drives. I mindre virksomheder er der ofte ikke en klar adskillelse af ejendommen i en erhvervsmæssig og en privat del. I disse tilfælde har skatteforvaltningen adgang til den del af boligen, hvorfra administrationen foretages og regnskabsmaterialet med videre opbevares. Befinder regnskabsmaterialet med videre sig på en medarbejders private bopæl, for eksempel som følge af "distancearbejde", har skatteforvaltningen mulighed for at foretage udgående kontrol i den del af medarbejderens bopæl, hvori regnskabsmaterialet med videre befinder sig.

Det beror på en konkret vurdering, hvornår det skønnes nødvendigt at foretage kontrol i virksomhederne. Såfremt et virksomhedsbesøg skønnes nødvendigt, skal det tilstræbes, at kontrolbesøget ikke hindrer den erhvervsdrivende i at udføre sin daglige virksomhed. Uanmeldt virksomhedsbesøg skal kun foretages, hvis kontrolformålet kan forspildes ved en forudgående varsling af virksomheden.

Forholdet til Rigsfællesskabet og selvstyre

Forslaget har ikke direkte rigsfællesskab- eller selvstyreaspekter.

Forslaget har dog til formål at rationalisere, effektivisere og kvalificere den offentlige forvaltning af skatteområdet og herigennem styrke grundlaget for udviklingen af selvstyre.

Høring af myndigheder og organisationer

Forslaget har været til høring hos samtlige direktorater, KANUKOKA, Grønlands Arbejdsgiverforening (GA), ILIK, Nunaqavissut Suliffiutillit Kattuffiat (NUSUKA), Sulinermik Inuusutisarsiateqartut Kattuffiat (SIK), KNAPK, Savaatillit Peqatigiit Suleqatigiisut (SPS), Atorfillit Kattuffiat (AK) og Ilinniagartuut Kattuffiat/Akademikernes Sammenslutning I Grønland (ASG).

Modtagne høringssvar er tilstillet Skatte- og Afgiftsudvalget.

Bemærkningerne fra KANUKOKA har bevirket en ændret formulering af sidste afsnit i punkt 5 under økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Høringsvaret fra Økonomidirektoratet har givet anledning til en justering af de økonomiske oplysninger i afsnittet om økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Øvrige høringssvar har ikke givet anledning til ændringer i forslaget.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen vedrører forvaltning af lovgivning om enhver form for skat til det offentlige, jf. anvendelsen af begrebet skat i grundlovens § 43. Bestemmelsen omfatter således ikke kun indkomstskat, men også afgifter, såsom indførselsafgift, lotteriafgift og lignende retlige ydelser til det offentlige.

Den nærmere regulering af, hvorledes forvaltningen organiseres, for eksempel om forvaltningen skal ske fra en centralt beliggende styrelse, eller om forvaltningen skal ske decentralt fra regionale enheder, er som udgangspunkt et landsstyreanliggende. Landsstyrets planer for den fremtidige organisering af skatteforvaltningen er omtalt ovenfor under de almindelige bemærkninger, afsnittet om lovforslagets hovedpunkter.

Udtrykket skatteforvaltningen omfatter de dele af forvaltningen, der ikke er særligt lovreguleret. Udtrykket omfatter således ikke Skatterådet, som foreslås reguleret i kapitel 2 (tidligere landstingslov om indkomstskat § 115).

Til § 2

Til stk. 1

Bestemmelsen regulerer Skatterådets virke. Af retssikkerhedsmæssige grunde foreslås det, at Skatterådet alene skal varetage afgørelse af klager over skatteforvaltningens afgørelser, således at Skatterådet ikke længere skal varetage opgaver af regulerende karakter. Skatterådets kompetence udvides samtidig til også at omfatte klager over afgørelser vedrørende afgifter. Herved harmoniseres klagebehandlingen på skatteområdet, hvorved systemet bliver mere overskueligt for borgere og virksomheder.

Skatterådets kompetence foreslås begrænset i forhold til det nuværende Skatteråd, idet det nye Skatteråd ikke i 1. instans vil kunne afgive bindende forhåndsbesked om et selskabs underskudsfremførelse, jf. forslaget til landstingslov om indkomstskat § 30, stk. 4. Afgivelse af bindende forhåndsbesked vil blive varetaget af skatteforvaltningen, hvis afgørelser kan påklages til Skatterådet.

Herudover vil Skatterådet ikke længere skulle udstede vejledende anvisninger til brug ved ligningen. Udstedelse af vejledende anvisninger til brug for ligningen vil blive henlagt til Landsstyret, jf. forslaget § 21, stk. 3. Anvisningerne er ikke en afgørelse i skattelovgivningens forstand og vil som følge heraf ikke kunne påklages til Skatterådet.

Skatterådets kompetence omfatter skatteforvaltningens afgørelser i forvaltningsretlig forstand. Uden for falder eksempelvis vejledninger, anvisninger, besvarelser af forespørgsler for så vidt disse ikke udgør en forvaltningsretlig afgørelse med videre.

Skatterådet vil blandt andet kunne behandle klager over afgørelser vedrørende skattepligtsforhold, afgiftspligt, forskudsregistrering, skattnes ansættelse, skatteberegningen, ansættelse af underskud eller tab, afslag på eftergivelse og afgørelser om bindende forhåndsbesked efter landstingslov om indkomstskat § 30, stk. 4.

Skatterådets kompetence vil ikke omfatte klager over skatteforvaltningens personale eller personalets klager over ledelsens beslutninger af personalemæssig karakter.

Skatterådets virke udgør som klageinstans et centralt element i forvaltningen af skatteområdet. Når Skatterådet som nævnt i bemærkningerne til § 1 alligevel ikke omfattes af udtrykket skatteforvaltningen skyldes det nødvendigheden af at anvende et dækkende udtryk for den del af forvaltningen, som skal varetage den daglige administration på skatteområdet.

Til stk. 2

Sager om foranstaltninger og konfiskation i henhold til skattelovgivningen kan, uanset bestemmelsen i stk. 1, ikke påklages til Skatterådet.

Sådanne sager forelægges efter fast praksis domstolene via politiet.

Til stk. 3

Det foreslås, at det præciseres, at skatteforvaltningens stillingtagen til spørgsmål af sagsbehandlingsmæssig karakter og afgørelser om aktindsigt i tilknytning hertil ikke kan påklages til Skatterådet.

I stk. 1 fastsættes hovedreglen om, at Skatterådet afgør klager over skatteforvaltningens afgørelser i sager vedrørende lovgivningen om skatter. Det antages dog ifølge forvaltningsretlig teori, at en sådan lovbestemt rekursadgang ikke omfatter klager over sagsbehandlingsmæssige forhold. Skatterådet kan således ikke tage stilling til klager over skatteforvaltningens sagsbehandling, som ikke fremsættes samtidig med en klage over skatteforvaltningens afgørelse i den underliggende sag, eller som dog efter deres art ikke har betydning for afgørelsens indhold, for eksempel uhøflig optræden eller sagsbehandlingstiden.

Den nærmere afgrænsning af skatteforvaltningens kompetence over for Skatterådets trækkes således, at Skatterådet kan behandle klager over materielle afgørelser og i tilknytning hertil klager over sagsbehandlingsspørgsmål og lignende, som har

betydning for resultatet i de påklagede materielle afgørelser. Skatterådet kan endvidere behandle klager over skatteforvaltningens afgørelser om aktindsigt vedrørende sådanne afgørelser. Klager over sagsbehandlingsspørgsmål og lignende, som ikke er knyttet til en materiel klagesag og ikke har betydning for resultatet af en sådan, skal derimod behandles af skatteforvaltningen. Det samme gælder afgørelser om aktindsigt i tilknytning til sådanne spørgsmål.

Denne afgrænsning mellem Skatterådets og skatteforvaltningens kompetence må anses for hensigtsmæssig, idet der er tale om afgørelser af delvis skønsmæssig karakter, som er bedre egnet til behandling inden for skatteforvaltningens administration end ved Skatterådet. Ved tilrettelæggelse af de interne procedurer i skatteforvaltningen kan det sikres, at klagerne ikke behandles samme sted i organisationen som der, hvor en mulig sagsbehandlingsfejl er begået.

Til § 3

Skatterådet, som på nuværende tidspunkt består af 10 medlemmer, foreslås sammensat af 7 medlemmer udpeget af Landsstyret. I praksis forventes udpegningen foretaget af det landsstyremedlem, som har skatter og afgifter som sit ressortområde.

Landsstyret udnævner for en funktionsperiode på 4 år Skatterådets formand og efter indstilling fra SIK, AK, GA, KNAPK, ILIK og KANUKOKA seks medlemmer tillige med en suppleant for hver af disse. De 6 organisationer repræsenterer tilsammen en bred viden om de økonomiske og erhvervsmæssige vilkår i samfundet, og organisationerne har samtidig i kraft af deres virke i det nuværende Skatteråd opbygget indsigt i behandlingen af skattefaglige problemstillinger.

Skatterådets første funktionsperiode begynder den 1. januar 2007 samtidig med lovens ikrafttræden. Det nuværende Skatteråds funktionsperiode ophører således den 31. december 2006.

Ved udnævnelsen af formanden for Skatterådet skal der lægges vægt på formandens indsigt i skatteområdet og vedkommendes omdømme i øvrigt, herunder at vedkommende er alment respekteret. Ved udnævnelsen af de øvrige medlemmer er Landsstyret ikke bundet til at følge indstillingerne fra de indstillingsberettigede organisationer, men kan efter omstændighederne anmode organisationerne om at fremkomme med yderligere indstillinger. Undlader en organisation at efterkomme en anmodning om at fremkomme med yderligere indstillinger, kan Landsstyret udpege et medlem tillige med en suppleant.

Til § 4

Til stk. 1

Skatterådet afgør selv, om et medlem må anses for uegnet til at bestride hvervet, når et medlem ikke rettidigt har indsendt selvangivelse, herunder driftsregnskab, eller afgiftsanmeldelse, ikke rettidigt har indbetalt skatter og afgifter, ikke har opfyldt sin

pligt til at indeholde A-skat, ikke rettidigt har indsendt redegørelser eller indbetalt indeholdt A-skat eller vedtager eller idømmes en foranstaltning for overtrædelse af skattereglerne. Bestemmelsen angiver udtømmende omfanget af Skatterådets kompetence i denne sammenhæng.

Skatterådets kompetence omfatter i denne sammenhæng de mest almindelige forekommende tilsidesættelser af forskrifterne i skattelovgivningen.

Til stk. 2

Landsstyret træffer som udnævrende myndighed bestemmelse om, hvorvidt et medlem af andre grunde end de nævnte må anses for uegnet til at bestride sit hverv, eksempelvis hvis et medlem idømmes en foranstaltning for overtrædelse af kriminalloven.

Til stk. 3

Må et medlem anses for uegnet til at bestride hvervet som medlem af Skatterådet, skal vedkommende udtræde af Skatterådet.

Til stk. 4

Herudover kan Landsstyret efter anmodning fra et medlem give tilladelse til, at vedkommende udtræder af Skatterådet, hvis medlemmet på grund af sin helbredstilstand, varetagelse af andet offentligt hverv, forretninger eller lignende har rimelig grund til at ønske sig fritaget for medlemskabet af Skatterådet. I så fald udnævnes et nyt medlem. Som rimelig grund anses eksempelvis, at et medlem indvælges i Landstinget og som følge heraf bliver en del af den lovgivende forsamling.

Til stk. 5

Når et medlem udtræder af Skatterådet udnævnes et nyt medlem for den resterende del af funktionsperioden efter bestemmelsen i § 3, stk. 2 og 3.

Til § 5

Bestemmelsen bygger på § 115 i landstingslov om indkomstskat.

Til stk. 1

Det foreslås, at Skatterådet vælger 2 næstformænd blandt Skatterådets medlemmer. Reglerne for valget fastsættes i en af Landsstyret udstedt forretningsorden, jf. stk. 6.

Til stk. 2

Skatterådet kan ikke træffe en afgørelse, uden at formanden eller mindst en af næstformændene er til stede. Sker dette alligevel vil afgørelsen være ugyldig.

Til stk. 3

For at det samlede Skatteråd kan træffe en afgørelse, skal mindst halvdelen af Skatterådets medlemmer eller deres stedfortrædere deltage i afgørelsen. Afgørelsen træffes ved simpelt stemmeflertal. I tilfælde af stemmelighed er formandens eller,

hvis formanden ikke deltager i afgørelsen, første næstformands stemme afgørende. Deltager hverken formanden eller første næstformand i afgørelsen og er der stemmelighed, er anden næstformands stemme afgørende.

Til stk. 4

Med henblik på at kunne sikre en smidig og hurtig behandling foreslås, at Skatterådet får mulighed for at opdele sig i besluttende led bestående af mindst 3 medlemmer, hvoraf den ene skal være formand eller næstformand. Ethvert medlem af et sådant led kan kræve en sag forelagt for det samlede Skatteråd til afgørelse.

Til stk. 5

For at et besluttende led kan træffe afgørelse, skal mindst 3 medlemmer af Skatterådet deltage i afgørelsen. Afgørelsen træffes ved simpelt stemmeflertal. I tilfælde af stemmelighed træffes afgørelsen af det samlede Skatteråd.

Til stk. 6

Det foreslås, at Landsstyret skal udstede en bekendtgørelse om Skatterådets forretningsorden. I forretningsordenen vil der blandt andet blive fastsat regler for indkaldelse til møder, referater, klagers adgang til mundtlig forelæggelse, valg af formand samt første og anden næstformand og lignende.

Til stk. 7

Landsstyret stiller sekretariatsbistand til rådighed for Skatterådet. I praksis vil skatteforvaltningen forestå betjeningen af Skatterådet, idet der herved er henset til en nødvendig hensigtsmæssig økonomisk tilrettelæggelse af arbejdet. I det offentlige råder alene skatteforvaltningen over de faglige kompetencer, der er nødvendige for at sikre Skatterådet en kvalificeret betjening. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, afsnittet om lovforslagets hovedpunkter.

Sekretariatet er i forbindelse med betjeningen af Skatterådet uafhængig af Landsstyret, således at hverken direktoratets ledelse eller øvrige medarbejdere kan pålægge sekretariatet at afgive nærmere bestemte indstillinger med videre til Skatterådet. Bestemmelsen har til formål ud fra de givne omstændigheder at sikre borgernes retssikkerhed bedst muligt.

Til § 6

§ 6 regulerer den indbyrdes kompetence mellem skatteforvaltningen og Skatterådet. Skatteforvaltningen kan ifølge forslaget ikke træffe afgørelse i en sag i det omfang, Skatterådet tidligere har truffet en afgørelse i sagen vedrørende samme forhold. Hverken klageren eller skatteforvaltningen kan således begynde forfra på en sag, der er afgjort af Skatterådet. I stedet må klageren og skatteforvaltningen indbringe Skatterådets afgørelse for domstolene, såfremt afgørelsen ønskes prøvet.

Til § 7

Bestemmelsen supplerer de almindelige regler om speciel inhabilitet efter sagsbehandlingslovens kapitel 2 med særlige regler om generel inhabilitet hos skatte- og afgiftsmyndighederne.

Bestemmelsen udelukker ansættelse i skatteforvaltningen og samtidig medlemskab af Skatterådet.

Til § 8

Bemyndigelsen kan bruges til at sikre, at borgere og virksomheder fortsat kan rette henvendelse til de lokale kommune- og bygdekontorer med henblik på at få udleveret og afgive relevante blanketter, eksempelvis vedrørende forskudsregistrering og lotteriafgift, og få bistand til at kontakte skatteforvaltningen. Bestemmelsen indebærer ikke, at kommunerne kan træffe nogen form for forvaltningsafgørelser på skatteområdet. Eksempelvis vil en henvendelse om ændring af forskudsregistrering skulle forlægges for skatteforvaltningen med henblik på stillingtagen. Landsstyret vil således alene kunne henlægge opgaver af servicemæssig karakter til kommunerne.

Til § 9

Bestemmelsen er en delvis videreførelse af § 120 i landstingslov om indkomstskat og § 43 i landstingslov om ind- og udførsel af varer. Herudover er der en særlig bestemmelse om tavshedspligt i rejseafgiftslovens § 17 for medlemmerne af rejseafgiftsnævnet.

Med den foreslåede § 9 videreføres den særlige, skærpede tavshedspligt for skatteforvaltningen. Den foreslåede bestemmelse vil imidlertid samtidig indebære, at anvendelsesområdet for den skærpede tavshedspligt udvides, således at den omfatter hele skattelovgivningen bortset fra lovgivning, der ikke er lovgivning om skatter i bred forstand. Udenfor falder således blandt andet inddrivelsesområdet, hvor tavshedspligten indtil videre fortsat reguleres af de almindelige bestemmelser i sagsbehandlingsloven og kriminalloven.

Den foreslåede ændring i anvendelsesområdet for den skærpede tavshedspligt vil indebære, at oplysninger om fysiske eller juridiske personers økonomiske, erhvervmæssige eller privatlivet tilhørende forhold, som skatteforvaltningen udelukkende er kommet i besiddelse af via forvaltning af og kontrol med lovgivning om afgifter, også vil blive undergivet den særlige tavshedspligtsregel i denne bestemmelse. Heraf vil blandt andet følge, at der uanset oplysningernes nærmere indhold ikke vil være adgang til almindelig aktindsigt i sådanne oplysninger, jf. § 14 i landstingslov om offentlighed i forvaltningen.

Endvidere udvides bestemmelsen til også at gælde for medlemmerne af Skatterådet og disses suppleanter. Herved præciseres at medlemmerne og suppleanterne ligeledes er undergivet en skærpet tavshedspligt med hensyn til oplysninger, de

kommer i besiddelse af i kraft af deres virke som medlemmer af Skatterådet eller suppleanter for disse.

Den skærpede tavshedspligt betyder, at de tavshedsbelagte oplysninger ikke må videregives til private, bortset fra parter i afgørelsessager. Det forudsættes, at skatteforvaltningens videregivelse af oplysninger til andre offentlige myndigheder, såvel som intern videregivelse af oplysninger inden for skatteforvaltningen, vil være omfattet af de almindelige regler herom i sagsbehandlingsloven og forslagets § 69. Herved bliver det muligt for skatteforvaltningen at etablere online-terminaladgang for medarbejderne og at udbygge borgerbetjeningen med øget adgang til elektronisk betjening.

Overtrædelse af den foreslåede bestemmelse om skærpet tavshedspligt forfølges efter reglen i § 29 i kriminalloven for Grønland. Dette indebærer, at der alene kan idømmes foranstaltninger ved forsætlige overtrædelser.

Til § 10

Det foreslås, at skatteforvaltningen efter henvendelse fra en nuværende eller forhenværende ægtefælle kan udlevere oplysninger om ægtefællernes selvangivelse og ansættelse af indkomst for indkomstår, hvori de var ægtefæller og samlevende. Adgangen til oplysninger omfatter alle oplysninger, der fremgår af selvangivelsen og skatteansættelsen, uanset om ægtefællerne har særeje eller lignende. Med bestemmelsen præciseres, at det ikke udgør et brud på tavshedspligten, når skatteforvaltningen i disse tilfælde videregiver oplysninger.

På tidspunktet for separation eller skilsmisse anses samlivet tillige i skattemæssig henseende for ophævet. Ved separation eller skilsmisse ved bevilling er det på bevillingsdatoen, og ved separation eller skilsmisse ved dom er det ved domsafsigelsen.

Faktisk samlivsophævelse uden separation eller skilsmisse forudsætter som udgangspunkt, at samlivet er ophævet som følge af uoverensstemmelse mellem ægtefællerne. Forudsætningen er ikke opfyldt, hvis ægtefællerne alene lever faktisk adskilt som følge af erhverv. Tilsvarende gør sig gældende, hvis den ene ægtefælle afsoner en længerevarende dom. Flytter den ene af ægtefællerne på plejehjem, anses samlivet derimod i skattemæssig henseende for ophævet.

Ved genoptagelse af samlivet efter separation eller samlivsophævelse anses samlivet også i skattemæssig henseende for genoptaget på dette tidspunkt. Ved genoptagelse af samlivet efter skilsmisse vil de tidligere ægtefæller fortsat skulle beskattes som enlige.

Til § 11

Bestemmelsen supplerer reglerne i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning vedrørende partshøring.

Til stk. 1

Efter stk. 1 skal skatteforvaltningen udarbejde en sagsfremstilling, før der træffes en afgørelse. Der skal således foreligge en sagsfremstilling i sager om afgørelser, der forelægges Skatterådet, sager om afgørelser om ændring af tidligere ansættelser, herunder tidligere ansættelser af afgifter, og sager om afgørelser om foranstaltninger efter skattelovgivningen. Opregningen i stk. 1 er udtømmende.

Hvis der ikke udarbejdes en sagsfremstilling, som sendes til udtalelse hos sagens parter med henblik på parternes eventuelle udtalelse, inden der træffes en afgørelse, er der tale om en væsentlig sagsbehandlingsfejl, som kan medføre, at afgørelsen bliver ugyldig, jf. dog nedenfor vedrørende stk. 2.

Grænsedragningen mellem forvaltningsafgørelser, faktisk forvaltningsvirksomhed og beslutninger, kan give anledning til tvivl. En forvaltningsafgørelse er traditionelt defineret som en retsakt, det vil sige en udtalelse, der går ud på at fastsætte, hvad der er eller skal være ret i et foreliggende tilfælde, jf. landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning § 2 og bemærkningerne til bestemmelsen. Herefter har eksempelvis de "efterangivelser", som skatteforvaltningen udsender til tiltrædelse af afgiftspligtige, ikke karakter af forvaltningsafgørelser.

Til stk. 2

Skatteforvaltningen kan undlade at udarbejde en sagsfremstilling, hvis afgørelsen træffes efter anmodning fra sagens parter, og afgørelsen fuldt ud imødekommer anmodningen eller, hvis sagens parter er enig med skatteforvaltningen om indholdet af en afgørelse. Dette gælder dog ikke i tilfælde, hvor afgørelsen vil berøre flere, der ikke alle er enige i afgørelsen.

Til stk. 3

De oplysninger, en sagsfremstilling efter stk. 3 skal indeholde, er oplysninger, som en sagsfremstilling som minimum skal indeholde. Sagsfremstillingen skal blandt andet oplyse om den afgørelse, som skatteforvaltningen vurderer, at de foreliggende oplysninger må føre til. Endvidere skal sagsfremstillingen indeholde en begrundelse for denne vurdering.

En sagsfremstilling bør derfor som minimum indeholde:

- Indledning og identifikationsoplysninger.
- Skatteforvaltningens forslag til ændring/talmæssig opgørelse.
- Beskrivelse af sagens faktiske forhold.
- Skatteforvaltningens begrundelse for ændringen.
- Parternes opfattelse og begrundelse herfor.
- Skatteforvaltningens endelige konklusion/afgørelse.

Udover de rent formelle krav er det vigtigt, at sagsfremstillingen kan stå alene, og at hele sagen kan læses i en sammenhæng, så sagens parterne og eventuelt Skatterådet kan forstå sagens indhold uden at få tilført yderligere information.

Sagsfremstillingen er et redigeret dokument. Kommer parterne eksempelvis med nye opfattelser og begrundelser, skal disse indarbejdes. Ligeledes skal kommentarer fra parterne indarbejdes i redigeret form, ligesom eksempelvis påviste fejl vedrørende de faktiske forhold.

En sagsfremstillings omfang skal afpasses efter sagens karakter, således at sagsfremstillingen i sager med enkle problemstillinger eller uden konfliktpotentialer kan begrænses til noget, der minder om en fyldig begrundelse. En sagsfremstilling kan godt være kort, så længe begrundelseskravet er opfyldt.

Skatteforvaltningens begrundelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, der ligger til grund for afgørelsen, eksempelvis i form af en gengivelse af bestemmelsens ordlyd. For at sikre at parterne forstår betydningen af den anvendte regel, kan det være nødvendigt at forklare, hvad reglen betyder i et almindeligt sprog. Er der tvivl om den retlige fortolkning eller om indholdet af den regel, der efter skatteforvaltningens opfattelse skal lægges til grund i sagen, må skatteforvaltningen nærmere redegøre for fortolkningen. Det kan blandt andet ske ved henvisning til lovforarbejder, cirkulærer og praksis. Officialprincippet indebærer, at skatteforvaltningen også har pligt til at henvise til de forhold, der kan tale for parternes sag.

I forbindelse med udøvelse af et skøn skal skatteforvaltningen sikre sig, at det fremgår klart og tydeligt, hvilke hovedhensyn der har været bestemmende ved fastsættelsen af skønnet. Det vil sige, at det i almindeligt sprog beskrives, hvad der er lagt vægt på ved skønsudøvelsen.

Endvidere skal begrundelsen om fornødent indeholde en kort redegørelse for de faktiske omstændigheder, der er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen.

Til stk. 4

Sagens parter skal have sagsfremstillingen til udtalelse, medmindre de giver afkald herpå.

Skatteforvaltningen ved ikke altid, hvem der er parter i en sag, idet eksempelvis et forhold i en selvangivelse kan vise sig at involverer andre end den skattepligtige, som sagen umiddelbart rejser overfor. Skatteforvaltningen må derfor foretage høringer på grundlag af de oplysninger om sagens parter, som skatteforvaltningen er i besiddelse af. Særskilt fremsendelse til en ægtefælle kan normalt undlades i de tilfælde, hvor ægtefællen har samme folkeregisteradresse.

Til stk. 5

Ved høring over sagsfremstillingen kan skatteforvaltningen efter stk. 5 meddele, at sagen vil blive behandlet og afgjort på grundlag af sagsfremstillingen som beskrevet,

hvis ikke den pågældende inden høringsfristens udløb er fremkommet med en begrundet skriftlig eller mundtlig indsigelse mod afgørelsen.

Til stk. 6

Skatteforvaltningen kan, når der er en åbenbar og konkret begrundet risiko for, at den, afgørelsen vedrører, vil søge at unddrage sig betaling af skattetilsvaret, såfremt den pågældende bliver bekendt med de påtænkte ændringer, fastsætte en kortere frist end fastsat i stk. 4 og 5. Fristen kan ikke være kortere end 3 dage, fra sagens parter har modtaget sagsfremstillingen.

Bestemmelsen, der har til formål at forebygge restancer, kan eksempelvis bringes i anvendelse i en situation, hvor en kendt skyldner har tilkendegivet, at den pågældende står umiddelbart for at forlade landet og derfor må formodes at være ved at afvikle sine aktiver her i landet. I praksis forventes bestemmelsen at være særligt relevant i forbindelse med skatteforvaltningens besøg i byer, hvor skatteforvaltningen ikke er fast repræsenteret.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 29, hvorefter forfalds- og betalingsfrister for restskatter med videre i tilsvarende situationer kan forkortes.

Til § 12

Bestemmelsen er til dels en videreførelse af § 55, stk. 5 og 6, i landstingslov om indkomstskat. Bestemmelsen foreslås udvidet til også at omfatte afgifter.

Til stk. 1

Efter bestemmelsen skal skatteforvaltningen i videre omfang, end efter de almindelige regler i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning, foretage høring af en borger eller virksomhed, som afgørelsen direkte berører, før skatteforvaltningen træffer en afgørelse. Høringen sker ved udsendelse af en agterskrivelse.

Efter sagsbehandlingsloven skal en myndighed som udgangspunkt foretage høring, før den træffer en afgørelse, hvis en part i sagen ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, og oplysningerne er af væsentlig betydning for sagens afgørelse og til ugunst for den pågældende part. Denne almindelige høringspligt foreslås på skatteområdet suppleret med en ubetinget høringspligt, før der træffes en afgørelse.

Der stilles i disse lovbestemmelser alene krav om, at parterne skal underrettes om den påtænkte ansættelse. Der stilles ikke nærmere krav til indholdet af denne underretning.

Høringen skal gennemføres over for alle, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i afgørelsen. Særskilt fremsendelse til en ægtefælle kan normalt undlades, når ægtefællerne har samme folkeregisteradresse.

Skatteforvaltningen ved ikke altid, hvem der er parter i en sag, idet eksempelvis et forhold i en selvangivelse kan vise sig at involvere andre end den skattepligtige som sagen umiddelbart rejses overfor. Forvaltningen må derfor foretage høringen på grundlag af de oplysninger om sagens parter, som forvaltningen er i besiddelse af.

Til stk. 2

Ved høringen skal skatteforvaltningen meddele, at afgørelsen vil blive truffet som varslet, hvis ikke parterne inden høringsfristens udløb er fremkommet med en begrundet skriftlig eller mundtlig indsigelse mod afgørelsen.

Har parterne udtalt sig om agterskrivelsen, skal de have skriftlig underretning om afgørelsen. Det samme gælder, hvis der, jf. stk. 3, ikke er udsendt agterskrivelse på grund af enighed om ændringen. Har parterne ikke udtalt sig om agterskrivelsen, skal de blot have en ny ansættelse.

Til stk. 3

Skatteforvaltningen kan undlade at foretage høringen, i det omfang, afgørelsen træffes efter anmodning fra sagens parter og skatteforvaltningen fuldt ud kan imødekomme anmodningen, eller skatteforvaltningen og sagens parter i øvrigt er enige om afgørelsen.

Bestemmelsen har til formål at undgå, at det af blot formelle grunde pålægges skatteforvaltningen at udarbejde sagsfremstillinger i sager, hvor sagens parter er enige om at fremsætte en anmodning, som skatteforvaltningen fuldt kan imødekomme.

Til § 13

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat §§ 47 og 48.

Til stk. 1

Skattesystemet bygger på samtidighed mellem indkomst og skattebetaling. Til sikring af, at der er størst mulig overensstemmelse mellem den skat, der opkræves i løbet af indkomståret (foreløbig skat), og den skat, der faktisk skal betales, foreslås kompetencen til at fastsætte skatten ved forskudsregistrering henlagt til skatteforvaltningen.

Til stk. 2

Forskudsregistreringen sker som udgangspunkt på baggrund af de oplysninger om den skattepligtiges indkomstforhold, som senest er lagt til grund ved ligning eller forskudsregistrering. Forskudsregistreringen tager således afsæt i tidligere års selvangivelser og ansættelser.

Skatteforvaltningen er ikke bundet til alene at foretage forskudsregistreringen i overensstemmelse med de oplysninger, som senest blev lagt til grund ved ligningen eller forskudsregistreringen, men kan i forbindelse med forskudsregistreringen tage højde for den almindelige udvikling i priser, lønninger med videre, hvilket især kan

være relevant for skattepligtige, der driver egen virksomhed. Skatteforvaltningen kan således foretage en procentvis forhøjelse eller nedsættelse af indkomstforholdene for alle skattepligtige eller for grupper af skattepligtige. Sådanne justeringer i forbindelse med forskudsregistreringen skal medvirke til en nedbringelse af antallet af skattepligtige, der får restskatter eller overskydende skatter.

Til stk. 3

Herudover foreslås, at skatteforvaltningen i forhold til den enkelte skattepligtige kan foretage forskudsregistreringen efter anslåede forventede indkomstforhold, når der efter foreliggende oplysninger er grund til at antage, at den skattepligtiges indkomstforhold i indkomståret vil afvige væsentligt fra, hvad der senest er lagt til grund ved ligningen eller forskudsregistreringen.

Væsentlighedskriteriet har til formål at modvirke restancer. Hvornår en ændring af indkomstforholdene er væsentlig beror på en konkret vurdering i forhold til den enkelte skattepligtige. Eksempelvis kan et ændret fradrag på 200 kr. per måned være væsentligt i forhold til én skattepligtig, eksempelvis en studerende, mens den samme ændring i forhold til en anden skattepligtig med helt andre indkomstforhold, eksempelvis en direktør i en større byggevirksomhed, ikke kan anses for væsentlig.

Til stk. 4

Bliver skatteforvaltningen i løbet af et indkomstår bekendt med oplysninger, der giver grund til at antage, at den skattepligtiges indkomstforhold i indkomståret vil afvige væsentligt fra, hvad der senest er lagt til grund ved ligningen eller forskudsregistreringen, kan skatteforvaltningen ændre forskudsregistreringen efter anslåede forventede indkomstforhold. Bestemmelsen kan til eksempel finde anvendelse, hvis skatteforvaltningen bliver bekendt med, at en skattepligtig har indfriet et større lån og som følge heraf vil få reduceret vedkommendes renteudgifter.

Til stk. 5

Skatteforvaltningen kan afkræve den skattepligtige en redegørelse til brug ved afgørelser af, om forskudsregistreringen skal ændres efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. Redegørelsen skal typisk omfatte oplysninger om den skattepligtiges aktuelle indkomster og fradrag.

Til stk. 6

Er der ikke tidligere foretaget ligning eller forskudsregistrering for den skattepligtige, skal den skattepligtige redegøre for sine forventede indkomstforhold. Det beror herefter på skatteforvaltningens skøn, i hvilket omfang den skattepligtiges oplysninger skal lægges til grund for forskudsregistreringen. Skatteforvaltningen kan herved foretage en vurdering af, om redegørelsen synes at give et realistisk og fuldstændigt billede af den skattepligtiges indkomstforhold.

Til stk. 7

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler om, i hvilken form de i stk. 5 og 6, nævnte redegørelser skal afgives, herunder om disse skal afgives på en

blanket. Endvidere kan Landsstyret fastsætte en frist for indgivelsen af redegørelse efter stk. 6.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 14.

Til § 14

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 48, idet bestemmelsen dog er begrænset til at angå den skattepligtiges rettigheder i forbindelse med forskudsregistreringen, jf. ovenfor vedrørende § 13.

Til stk. 1

Det foreslås, at den skattepligtige kan anmode om, at forskudsregistreringen sker på grundlag af den skattepligtiges oplysninger om vedkommendes forventede indkomstforhold, såfremt den skattepligtige antager, at indkomstforholdene i indkomståret vil afvige væsentligt fra, hvad der senest er lagt til grund ved ligning eller forskudsregistrering.

I det omfang skatteforvaltningen finder den skattepligtiges oplysninger tilstrækkeligt sandsynliggjort, lægger skatteforvaltningen anmodningen til grund ved forskudsregistreringen.

Væsentlighedskriteriet har til formål at modvirke, at skatteforvaltningen forpligtes til at foretage nye forskudsregistreringer alene som følge af mindre ændringer i indkomstforholdene. Hvornår en ændring af indkomstforholdene er væsentlig beror på en konkret vurdering i forhold til den enkelte skattepligtige. Eksempelvis kan et ændret fradrag på 200 kr. per måned være væsentlig i forhold til én skattepligtig, eksempelvis en studerende, mens den samme ændring i forhold til en anden skattepligtig med helt andre indkomstforhold, eksempelvis en direktør i en større byggevirksomhed, ikke kan anses for væsentlig.

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler om anmodningens form og fastsætte en frist for dens indgivelse.

Til stk. 2

Den skattepligtige kan i løbet af indkomståret på de samme betingelser som ovenfor forlange forskudsregistreringen ændret med virkning for den fremtidige skattebetaling.

Til § 15

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 50.

Til stk. 1

Forslaget indebærer, at skatteforvaltningen efter anmodning fra den skattepligtige snarest skal tilbagebetale det beløb, som efter forvaltningens skøn er betalt for

meget, hvis det må antages, at den allerede betalte foreløbige skat vil overstige slutskatten med 5.000 kr. eller mere. Beløbet udbetales uden godtgørelse eller rente.

Beløbet på 5.000 kr. er foreslået med henblik på at fastsætte et ensartet udgangspunkt for behandling af sådanne tilbagebetalingsanmodninger. Beløbet skal også ses i forhold til, at der som udgangspunkt burde have været foretaget en ændring af forskudsregistreringen i løbet af indkomståret. En sådan ændring ville have medført, at der ikke blev betalt for meget.

Bestemmelsen finder anvendelse, når den skattepligtige via selvangivelse, regnskab, lønsedler eller lignende kan sandsynliggøre, at vedkommende har betalt 5.000 kr. eller mere for meget i foreløbige skatter og derfor må antages at have krav på udbetaling af overskydende skat efter bestemmelsen i § 25, stk. 1.

Udtrykket "snarest" er en retlig standard, hvis nærmere indhold udfyldes af praksis, hvor der tages rimelige hensyn både til en rimelig ekspeditionstid og til den skattepligtiges interesser.

Hidtil har praksis varieret fra kommune til kommune, hvor nogle kommuner har opereret med relativt lange faste ekspeditionstider, mens andre har haft en mere lempelig administration, ligesom det har varieret, hvor meget den allerede betalte foreløbige skat skulle overstige slutskatten for at komme til udbetaling.

Til stk. 2

Det foreslås, at den skattepligtiges anmodning om tilbagebetaling skal fremsættes overfor skatteforvaltningen senest 1 måned efter, at selvangivelsen er modtaget hos skatteforvaltningen. Landsstyret kan fastsætte regler om anmodningens form, herunder om anvendelse af en blanket.

Til stk. 3

Bestemmelsen tager sigte på situationer, hvor den skattepligtige har et pludseligt opstået merudgiftsbehov som følge af en væsentlig uforudset social begivenhed. Som uforudset social begivenhed anses eksempelvis et uventet dødsfald i den nærmeste familie, en uforudset efter-opkrævning vedrørende el og vand, hvor manglende betaling vil resultere i afbrydelse af leverancen og lignende væsentlige velfærdsbetingede sociale forhold. Det er dog en betingelse for en sådan udbetaling, at den skattepligtige via selvangivelse, regnskab, lønsedler eller lignende kan sandsynliggøre, at vedkommende har betalt for meget i foreløbige skatter og derfor må antages at have krav på udbetaling af overskydende skat.

Til § 16

Bestemmelsen er en videreførelse af § 51 c i landstingslov om indkomstskat, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Til stk. 1

Til brug for opgørelsen af indkomstårets skattepligtige indkomst udsender skatteforvaltningen snarest efter udløbet af indkomståret et selvangivelsesskema og en vejledning til de skattepligtige. Det forventes, at udsendelsen vil ske i løbet af januar måned, således at skatteyderne har en rimelig tid til at udfylde selvangivelsen.

Alle skattepligtige, med undtagelse af skattepligtige med endelig skat, har pligt til at indgive selvangivelse.

Landsstyret kan fastsætte regler om udformning og udsendelse af selvangivelsesskemaet. Disse regler er i dag fastsat i bekendtgørelse nr. 7 af 26. juni 1979 om afgivelse af oplysninger om A-indkomst med videre.

Til stk. 2

Det fritager ikke for pligten til at indgive selvangivelse, at en skattepligtig ikke får tilsendt et selvangivelsesskema.

Til stk. 3

Som hidtil skal selvangivelsen indsendes senest den 1. marts i ligningsåret. Indgives selvangivelsen til postbesørgelse den 1. marts i ligningsåret, anses selvangivelsen for rettidigt indgivet. Indsendes selvangivelsen for sent forhøjes indkomstkatten efter bestemmelsen i § 19, stk. 1.

Til stk. 4

Skatteforvaltningen kan give udsættelse med indsendelse af selvangivelsen, hvor særlige grunde taler for det, såfremt dette er i overensstemmelse med ligningsarbejdet.

Ansøgning om udsættelse med indgivelse af selvangivelsen skal være indgivet senest den 1. marts i ligningsåret. Ansøgningen skal være begrundet i konkrete forhold, eksempelvis at den skattepligtige endnu ikke er i besiddelse af alle oplysninger af relevans for udarbejdelse af selvangivelsen, sygdom eller lignende.

Skatteforvaltningen kan afslå at imødekomme en ansøgning om udsættelse med selvangivelsen, såfremt en udsættelse vil forsinke færdiggørelsen af ligningsarbejdet.

Til stk. 5

Landsstyret kan endvidere fastsætte regler om, at de skattepligtige skal anvende selvangivelsesskemaet. Sådanne regler er ikke fastsat på nuværende tidspunkt.

Til § 17

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 52, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Bestemmelsen har til formål, med henblik på indkomstskatteansættelsen, at sikre skatteforvaltningen det nødvendige overblik over den skattepligtiges økonomiske forhold.

Til stk. 1

Den skattepligtige skal i selvangivelsen angive sin indkomst i indkomståret, hvad enten indkomsten er positiv eller negativ. Desuden skal selvangivelsen indeholde sådanne specifikationer af indtægter, udgifter og andre oplysninger af betydning for skatteansættelsen, som fastsættes af Landsstyret i selvangivelseskemaet. Indtægter, der ikke skal medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan også kræves specificeret i selvangivelsen.

Landsstyret vil kunne delegere kompetencen til at fastsætte kravene til specifikation af indtægter med videre i selvangivelseskemaet til embedsmænd.

Endvidere kan Landsstyret ved bekendtgørelse fastsætte regler om, at skattepligtige, som ikke er bogføringspligtige, i forbindelse med selvangivelsen skal meddele oplysninger om hovedposter inden for privatforbruget, herunder udgifter til privat medhjælp, større anskaffelser af løsøre og lignende.

Til stk. 2

Er der ikke tidligere indgivet selvangivelse med oplysninger om den skattepligtiges formue, skal selvangivelsen indeholde oplysning om den skattepligtiges formue ved indkomstårets udløb og tillige ved indkomstårets begyndelse. Formuen skal angives, hvad enten den er positiv eller negativ og skal angives med sådan specifikation af aktiver og passiver, som fastsættes af Landsstyret i selvangivelsen.

Til stk. 3

Skattepligtige, der er bogføringspligtige, skal sammen med selvangivelsen indsende driftsregnskab for indkomståret og opgørelse over status ved indkomstårets udløb og tillige ved indkomstårets begyndelse, for så vidt dette ikke fremgår af tidligere indgivet selvangivelse.

Til § 18

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 53, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Til stk. 1 og 2

Bestemmelserne giver Landsstyret mulighed for at fastsætte regler for ikke bogføringspligtiges udarbejdelse af driftsregnskaber.

Bestemmelserne er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 8 af 26. juni 1979 om mindstekrav til driftsregnskaber, der vedlægges selvangivelsen.

Til stk. 3

Skal en skattepligtig indsende et driftsregnskab sammen med selvangivelsen, forhøjes indkomsten i henhold til § 19, stk. 1, såfremt driftsregnskabet ikke indsendes rettidigt, eller hvis driftsregnskabet ikke er udarbejdet i henhold til reglerne herom.

Til stk. 4

En skattepligtig, der er pålagt regnskabspligt skal opbevare regnskabet med tilhørende bilag i 5 år efter udløbet af regnskabsåret. Regnskabet skal opbevares på papir.

Til § 19

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 54, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Til stk. 1

Indkomstskatten forhøjes med 2 procent, hvis selvangivelse og driftsregnskab indsendes med mere end 1 dag men mindre end 10 dages forsinkelse. Er fristen overskredet med 10 dage eller mere, forhøjes indkomstskatten med 5 procent. I begge tilfælde skal forhøjelsen andrage mindst 100 kr. og kan højst udgøre 2.000 kr.

Indkommer såvel selvangivelsen som driftsregnskabet ikke rettidigt, kan der alene ske én forhøjelse af indkomsten efter bestemmelsen.

Til stk. 2

Skatteforvaltningen kan meddele hel eller delvis fritagelse for en forhøjelse, når der er særlig grund dertil. Som særlig grund anses eksempelvis skattepligtiges pludselige alvorlige sygdom, dødsfald i nærmeste familie og lignende.

Til stk. 3

Har et selskab eller en forening med videre, herunder eksempelvis en andelsforening med begrænset ansvar, vedlagt selvangivelsen et regnskab, der på indsendelsestidspunktet endnu ikke er godkendt af generalforsamlingen, skal der senest 14 dage efter generalforsamlingens afholdelse gives skatteforvaltningen meddelelse om generalforsamlingens beslutning med hensyn til det pågældende regnskab. Bliver meddelelsen ikke indsendt rettidigt, og medfører generalforsamlingens beslutning, at den indkomst, hvoraf skatten beregnes, forhøjes, skal den hertil svarende forhøjelse af selskabsskatten opkræves med et tillæg, der beregnes efter reglerne i stk. 1.

Til § 20

Det foreslås, at Landsstyret som en forsøgsordning kan beslutte, at nærmere fastlagte grupper af skattepligtige i en eller flere kommuner ikke skal indsende selvangivelser.

I stedet vil de pågældende skattepligtige inden den 1. juli i ligningsåret modtage en meddelelse om den skattepligtige indkomst. Indeholder meddelelsen ikke alle oplysninger af betydning for den skattepligtiges skatteansættelse eller indeholder meddelelsen ukorrekte oplysninger, skal den skattepligtige inden den 15. august i ligningsåret skriftligt underrette skatteforvaltningen herom.

Med bestemmelsen åbnes mulighed for at gøre forsøg med at afskaffe selvangivelsen, og erstatte den med en meddelelse fra skatteforvaltningen om den skattepligtige indkomst for den relativt store gruppe af skattepligtige, som kan nøjes med at opgøre deres skattepligtige indkomst på selvangivelsens side 1.

Til § 21

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 55, stk. 1.

Til stk. 1

Som hidtil foreslås, at ligningen bør være afsluttet senest den 1. september i ligningsåret, det vil sige året efter det indkomstår, som ansættelsen vedrører. Ansættelsen vil dog kunne genoptages efter reglerne i § 47 og § 48.

Ligningen bør almindeligvis være tilendebragt den 1. september i ligningsåret, således at borgerne kan blive gjort bekendt med resultatet heraf. Bliver skatteforvaltningen for eksempel som følge af edb-problemer forsinket, kan det i praksis blive nødvendigt at udsætte ligningsfristen i en kortere periode.

Til stk. 2

ligningen for selskaber og foreninger med videre, herunder eksempelvis en andelsforening med begrænset ansvar, skal være afsluttet senest den 1. november i kalenderåret efter det indkomstår, som ansættelsen vedrører. Også i disse sager kan ansættelserne genoptages efter reglerne i § 47 og § 48.

Til stk. 3

Det foreslås som nyt, at Landsstyret bemyndiges til at udstede almindelige vejledende anvisninger til brug for ligningen. Anvisningerne vedrører blandt andet ansættelse af værdien af fri kost, fri båd, forbrug af egne varer med videre.

Hidtil er sådanne anvisninger udstedt af Skatterådet, men da Skatterådet af retssikkerhedsmæssige grunde fremover alene skal varetage klagebehandling, er det fundet hensigtsmæssigt at henlægge ansvaret for udstedelsen af disse anvisninger til Landsstyret. Det forventes, at opgaven i praksis vil blive henlagt til landsstyremedlemmet for skatter.

Til § 22

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 60, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Med bestemmelsen fastlægges, at den endelige skat (slutskatten) for personer beregnes af skatteforvaltningen på grundlag af skatteansættelsen. Beregningen resulterer i en slutopgørelse, hvori det konstateres, om forskudsskatten svarer til slutskatten, eller om der er betalt for lidt eller for meget i forskudsskat.

Til § 23

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 61, idet der dog er foretaget konsekvensændringer som følge af skatteforvaltningens centralisering.

Til stk. 1-3

Bestemmelsen vedrører skatteopgørelsen, der foretages på grundlag af slutskatten med modregning af de foreløbige skattebeløb, herunder blandt andet A- og B-skatter, frivillige indbetalinger efter § 85 i landstingslov om indkomstskat og beløb indbetalt efter anmodning i henhold til § 94 i landstingslov om indkomstskat. Skatter der måtte være tilbagebetalt efter § 15 fradrages i de foreløbige skattebeløb.

Skatteopgørelsen meddeles den skattepligtige ved en slutopgørelse.

Til stk. 4

Det foreslås at Landsstyret bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte regler, hvorefter den skattepligtige skal oplyse, hvilke beløb der er indeholdt eller indbetalt som foreløbig skat over for skatteforvaltningen. Bestemmelsen har ikke hidtil været udmøntet, men det kan på et tidspunkt vise sig hensigtsmæssigt at udstede regler på området.

Til § 24

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 62.

Til stk. 1-3

Overstiger slutskatten de foreløbige skatter, skal den skattepligtige betale restskat. Der betales et tillæg på 8 procent af restskatten. Restskatten forfalder i 3 rater den 1. i hver af månederne september, oktober og november med sidste rettidige forfaldsdag den 20. i de 3 forfaldsmåneder.

Til stk. 4

Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler, hvorefter restskatten skal opkræves sammen med forskudsskatten for ligningsåret eller det følgende år. Bestemmelsen, der ikke tidligere har været bragt i anvendelse, giver mulighed for ved bekendtgørelse at bestemme, at skatteyderne ikke skal indbetale restskatter på op til

eksempelvis 15.000 kr. I stedet vil disse restskatter blive opkrævet sammen med skatterne for næste indkomstår, hvilket i praksis vil medføre en reduktion af skatteydernes fradrag.

Til stk. 5

Det foreslås, at hvis der senere træffes en afgørelse, som medfører en forhøjelse af slutskatten, forfalder det for lidt betalte beløb sammen med tillægget på 8 procent til betaling den 1. i den måned, der følger nærmest efter, at der er forløbet 3 måneder fra afgørelsen, og med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåneden. Restskat eller yderligere restskat samt tillægget på 8 procent forrentes med 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. september i ligningsåret og indtil datoen for meddelelse af afgørelsen. Restskatter udløst i forbindelse med ændrede slutopgørelser forrentes herved fra den 1. september i året efter det indkomstår, restskatten vedrører.

Til stk. 6

Medfører en ændret slutopgørelse, at den tidligere beregnede restskat nedsættes eller bortfalder, udbetales det beløb, som restskatten er nedsat med, med 8 procent tillæg inden udgangen af den måned, der følger nærmest efter datoen for meddelelse af afgørelsen. Der tilkommer den skattepligtige en rente på 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. september i ligningsåret. Nedsatte restskatter udløst i forbindelse med ændrede slutopgørelser forrentes herved fra den 1. september i året efter det indkomstår, nedsættelsen vedrører.

Til § 25

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 63.

Til stk. 1

Overstiger de foreløbige skatter slutskatten, tilbagebetales den overskydende skat.

Til stk. 2

Der ydes en godtgørelse på 4 procent af den overskydende skat. Dette gælder dog ikke, hvis den overskydende skat er indbetalt frivilligt.

Til stk. 3

Skatteforvaltningen tilbagebetaler de overskydende skatter.

Til stk. 4

Overskydende skat tilbagebetales inden den 1. september i ligningsåret. Foretages tilbagebetalingen senere end den 1. september i ligningsåret, tilkommer der den skattepligtige renter efter reglen i § 44, stk. 4, det vil sige 1 procent per påbegyndt måned.

Til stk. 5

Træffes der senere en afgørelse af skatteforvaltningen, Skatterådet eller domstolene, som medfører en nedsættelse af slutskatten, tilbagebetales det for meget betalte

skattebeløb med 4 procent godtgørelse inden 1 måned efter afgørelsen. Der tilkommer den skattepligtige renter af det tilbagebetalte beløb med 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. september i ligningsåret og indtil datoen for meddelelse af afgørelsen. I det omfang tilbagebetalingen vedrører beløb, der er opkrævet efter § 24, stk. 5, beregnes renten dog først fra forfaldsdagen. Nedsatte slutskatter forrentes herved fra den 1. september i året efter det indkomstår, nedsættelsen vedrører.

Til stk. 6

Medfører en ændret slutopgørelse, at der sker nedsættelse eller bortfald af overskydende skat, der allerede er udbetalt til den skattepligtige, skal beløbet tilbagebetales tillige med 4 procent godtgørelse. Det samlede beløb forrentes med 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. september i ligningsåret og indtil datoen for meddelelse af afgørelsen. Tilbagebetaling sker efter bestemmelserne i § 24, stk. 5, 1. og 2. pkt. Nedsatte overskydende skatter forrentes herved fra den 1. september i året efter det indkomstår, nedsættelsen vedrører.

Til § 26

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 64

Til stk. 1

Ved en afsluttende ansættelse af en afdøds skat beregnes der ikke tillæg til restskat eller godtgørelse af overskydende skat.

Til stk. 2

En eventuel overskydende skat skal udbetales senest 5 måneder efter at skatteforvaltningen har modtaget en selvangivelse. Sker tilbagebetalingen ikke rettidigt tilkommer der boet en rente efter reglen i § 44, stk. 4, det vil sige 1 procent per påbegyndt måned.

Til stk. 3

En eventuel restskat skal indbetales i den kalendermåned, der følger efter, at der er forløbet 3 måneder fra modtagelsen af meddelelsen om den afsluttende ansættelse.

Til § 27

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 65

Til stk. 1

Overstiger skatten for selskaber og foreninger med videre, herunder eksempelvis en andelsforening med begrænset ansvar, 99 kr., skal der betales et tillæg på 6 procent af skatten. Tillægget er en følge af, at selskaber og foreninger med videre til forskel fra eksempelvis personligt erhvervsdrivende ikke blive opkrævet foreløbige skatter.

Til stk. 2

Skatten forfalder til betaling den 1. november i ligningsåret med sidste rettidige betalingsdag den 20. november.

Til stk. 3

Træffer skatteforvaltningen eller Skatterådet senere en afgørelse om forhøjelse af skatten, forfalder den for lidt betalte skat med tillæg af 6 procent til betaling den 1. i den måned, der følger nærmest efter, at der er forløbet 3 måneder fra afgørelsen og med sidste rettidig betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. En forhøjet skat inklusiv tillæg, forrentes med 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. november i ligningsåret og indtil datoen for meddelelse af afgørelsen.

Til stk. 4

Træffes der senere en afgørelse af skatteforvaltningen, Skatterådet eller domstolene, som medfører en nedsættelse af skatten, tilbagebetales den for meget betalte skat med tillæg på 6 procent inden 1 måned efter afgørelsen. Der tilkommer den skattepligtige renter af det tilbagebetalte beløb med 0,5 procent per påbegyndt måned fra den 1. november i ligningsåret og indtil datoen for meddelelse af afgørelsen.

Til stk. 6

Efter retningslinier fastsat af Landsstyret kan skatteforvaltningen i særlige tilfælde tillade, at tillæg efter stk. 1, 3 og 4 ikke anvendes ved opkrævning af skatten for selskaber og foreninger med videre, herunder eksempelvis et andelsselskab med begrænset ansvar.

Til § 28

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 69.

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til ved bekendtgørelse at fastsætte regler om indgivelse af selvangivelse, ligning, betaling, inddrivelse og forrentning med videre, herunder eksempelvis udarbejdelse af driftsregnskab, i tilfælde, hvor der i årets løb sker ændringer i skattepligtsforholdene.

Bestemmelsen, der har karakter af en sikkerhedsventil, har ikke hidtil været bragt i anvendelse. Bestemmelsen foreslås dog videreført med henblik på at kunne imødegå situationer, hvor der opstår misbrug af skattesystemet.

Til § 29

Bestemmelsen er ny.

Det foreslås, at skatteforvaltningen kan fastsætte kortere forfalds- og betalingsfrister end fastsat i § 24, stk. 3 og 5, § 25, stk. 6, og § 27, stk. 2 og 3, når der er en åbenbar og konkret begrundet risiko for, at den, afgørelsen vedrører, vil søge at unddrage sig betaling af restskat, forhøjet slutskat, indkomstskat, eller forhøjet indkomstskat.

Forfaldsfristen kan ikke være kortere end 7 dage, og betalingsfristen kan ikke være kortere end 14 dage.

Bestemmelsen, der har til formål at forebygge restancer, kan eksempelvis bringes i anvendelse i en situation, hvor en kendt skyldner har tilkendegivet, at den pågældende står umiddelbart foran at forlade landet og derfor må formodes at være ved at afvikle sine aktiver her i landet. I praksis forventes bestemmelsen at være særligt relevant i forbindelse med skatteforvaltningens besøg i byer, hvor skatteforvaltningen ikke er fast repræsenteret.

Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 11, stk. 6, hvorefter høringsfristen for sagsfremstillinger i tilsvarende situationer kan forkortes.

Til § 30

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 88.

Til stk. 1

Enhver, der i sin virksomhed har udbetalt indkomst af den art, der er nævnt i landstingslov om indkomstskat § 75, stk. 1 og 2, skal hvert år inden udgangen af januar måned udarbejde og indsende lønsedler og lønangivelser til skatteforvaltningen.

Der skal udarbejdes en lønseddel for hver A-indkomstmodtager indeholdende oplysninger om modtagerens personnummer, navn, bopæl, skattekommune, ansættelsesperiode, årets A-indkomst, årets A-skat, helt eller delvis frie goder, det samlede beløb omfattet af landstingslov om indkomstskat § 41, stk. 2, der af arbejdsgiveren er indbetalt til pensions- eller livsforsikringsordninger og eventuelle andre oplysninger, der er nødvendige til identifikation af modtageren.

På lønangivelsen anføres summen af lønsedlernes A-indkomster og A-skatter. Lønangivelsens totaler skal således stemme dels med summen af de månedlige redegørelser, dels med den indeholdelsespligtiges regnskabsføring.

Til stk. 2

Ophører virksomheden, skal indberetning afgives senest 10 dage efter sidste lønudbetaling for den forløbne del af indkomståret.

Til stk. 3

Den oplysningspligt som følger af stk. 1 gælder også enhver, der har udbetalt honorar til forfattere, komponister, udøvende kunstnere, foredragsholdere eller lignende, beløb for leje eller forpagtning af virksomhed, royalty, eller afgift for udnyttelse af patentrettigheder, mønster, varemærke og lignende, hvad enten afgift erlægges som en løbende ydelse eller som en sum én gang for alle.

Til stk. 4

Såfremt løn med videre udbetales gennem en mellemmand, påhviler

oplysningspligten mellemmanden, hvis arbejdsgiveren er ude af stand til at give oplysningerne. Arbejdsgiveren, eventuelt mellemmanden, skal ved antagelse af medhjælp afkræve den pågældende oplysning om navn, nøjagtig adresse samt personnummer.

Til stk. 5

Oplysningerne skal afgives til skatteforvaltningen.

Til § 31

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 89.

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan anmode den oplysningspligtige om at afgive oplysninger efter § 30 på et tidligere tidspunkt end fastsat i § 30, i tilfælde, hvor modtageren af indkomsten ophører med at være skattepligtig til Grønland. I så fald skal den oplysningspligtige oplyse størrelsen af de indtjente beløb og den indeholdte A-skat for perioden 1. januar til tidspunktet for skattepligtens ophør.

Til stk. 2

Den pågældende skattepligtige eller dennes repræsentant, eventuelt hans dødsbo kan på tilsvarende vis som skatteforvaltningen anmode den oplysningspligtige om at afgive oplysninger efter § 30 på et tidligere tidspunkt end fastsat i § 30, i tilfælde, hvor modtageren af indkomsten ophører med at være skattepligtig til Grønland.

Til § 32

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 90.

Indkomstmodtageren skal have en kopi af de oplysninger vedrørende indkomstmodtageren, der er givet efter § 30 og § 31, stk. 1.

Den oplysningspligtige skal således holde indkomstmodtageren underrettet om de oplysninger, vedkommende afgiver til skatteforvaltningen. Dette sker almindeligvis ved at indkomstmodtageren tilstilles en kopi af afgivne oplysninger.

Til § 33

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 91.

Bestemmelsen indeholder en række bemyndigelser til at Landsstyret ved bekendtgørelse kan regulere oplysningspligten nærmere. Bestemmelsen er udmøntet ved den gældende bekendtgørelse nr. 5 af nr. 7 af 26. juni 1979 om afgivelse af oplysninger om A-indkomst med videre, I bekendtgørelsen fastsættes blandt andet at

de oplysningspligtige som udgangspunkt skal benytte de af Skattedirektoratet udarbejdede blanketter.

Til § 34

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 100, stk. 1 og 2.

Til stk. 1

Bestemmelsen er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 2 af 26. juni 1979 om registrering af indeholdelsespligtige.

Til stk. 2

Ved de i stk. 1 nævnte regler kan det bestemmes, at de indeholdelsespligtige skal give skatteforvaltningen meddelelse om indtræden og ophør af indeholdelsespligt, ændring af den indeholdelsespligtiges adresse og tilgang og afgang af modtagere af A-indkomst.

Af bekendtgørelse nr. 2 af 26. juni 1979 om registrering af indeholdelsespligtige fremgår blandt andet, at den indeholdelsespligtige skal tilmelde sig arbejdsgiverregisteret senest 10 dage efter indeholdelsespligtens indtræden, og at den indeholdelsespligtige, såfremt der sker ændringer i de i arbejdsgiverregisteret registrerede forhold, skal give meddelelse herom senest 10 dage efter ændringen.

Til § 35

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 93.

Til stk. 1

Bestemmelsen indebærer, at Landsstyret ved bekendtgørelse kan fastsætte regler om, at banker med flere skal give skatteforvaltningen oplysninger vedrørende køb og salg af værdipapirer, som kan tjene til vejledning ved ligning og skatteberegning. Oplysningspligten omfatter til eksempel kursgevinster og -tab, renteindtægter og lignende gevinster, tab og omkostninger i forbindelse med køb og salg af værdipapirer. Bestemmelsen er udmøntet ved § 4 i bekendtgørelse nr. 28 af 23. august 1986 om skattemæssig kontrol med renteindtægter m.m. i pengeinstitutter m.fl. hvor det blandt andet fremgår, at oplysningspligten også omfatter midler og lån, som kun forvaltes eller udlånes en del af året.

Landsstyret kan endvidere fastsætte regler om, at når køber eller sælger repræsenteres af advokat eller anden fuldmægtig, skal denne give oplysning om klientens personnummer eller selskabsnummer, navn og bopæl, således at bankerne med flere har mulighed for at give skatteforvaltningen de korrekte oplysninger om, på hvis vegne der er foretaget køb eller salg af værdipapirer.

Til § 36

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 94 a.

Til stk. 1

Banker, sparekasser med flere, som modtager indskud til forrentning eller yder eller formidler lån mod forrentning, skal således indberette ydede eller godskrevne renter samt tilskrevne eller forfaldne renter for det forløbne år vedrørende de enkelte kontohavere. Desuden skal der foretages indberetning af datoen for rentetilskrivningen samt størrelsen af det indestående beløb eller gæld ved udløbet af det foregående år. Indberetningspligten omfatter også konti, der er ophævet i løbet af året.

Disse indberetninger udgør et væsentligt bidrag til sikring af en korrekt ligning af de skattepligtige.

Til stk. 2

Bestemmelsen er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 28 af 23. august 1986 om skattemæssig kontrol med renteindtægter m.m. i pengeinstitutter m.fl. I bekendtgørelsen er det blandt andet fastsat, at når praktiske forhold taler derfor, og oplysningerne har mindre betydning, kan der fritages eller lempes for oplysningspligten for enkelte eller grupper af oplysningspligtige eller for visse kontoarter, ligesom der kan fastsættes en mindstegrænse for de beløb, der skal indberettes.

Til § 37

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 94 b.

Til stk. 1

Bestemmelsen indebærer, at i forbindelse med indberetninger efter § 36, stk. 1, skal det kontoførende pengeinstitut med videre angive kontorhavers personnummer eller selskabets registreringsnummer. Efter anmodning fra den oplysningspligtige kan skatteforvaltningen underrette den oplysningspligtige om en kontohavers personnummer eller et selskabs registreringsnummer.

Til stk. 2

Bestemmelsen er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 28 af 23. august 1986 om skattemæssig kontrol med renteindtægter m.m. i pengeinstitutter m.fl. I bekendtgørelsen er det blandt andet fastsat, at den, der opretter en konto, skal godtgøre rigtigheden af de givne oplysninger, ved overfor den kontoførende at forevise identitetskort eller personnummerbevis, eller anden fra offentlig myndighed hidrørende legitimation.

Til § 38

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 96.

Til stk. 1

Offentlige kasser, aktieselskaber, anpartsselskaber, banker, sparekasser og andre, som i Grønland indløser rente- og udbyttekuponer, skal efter regler fastsat af Landsstyret til skatteforvaltningen indsende det oplysningsmateriale, der kræves som betingelse for indløsningen, om behørig legitimation af den, der anmoder om indløsning, kuponejerens personnummer, navn og adresse, kuponbeløbets størrelse og selskabets navn for aktiers og anparters vedkommende.

Til stk. 2

Landsstyret kan fastsætte regler om formen for oplysningernes meddelelse.

Til § 39

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 97.

Til stk. 1

Pensionskasser, livs- og pensionsforsikringsselskaber og andre, der udbetaler pensioner eller løbende livsbetingede forsikringsydelse, skal give skatteforvaltningen oplysning om indbetalte bidrag og præmier, udbetalinger, der hidrører fra pensionsordninger af de i landstingslov om indkomstskat §§ 39 og 40 nævnte art, udbetalinger af udtrædelsesgodtgørelse, tilbagekøbsværdi og bonus efter sådanne ordninger og dispositioner af de i landstingslov om indkomstskat § 46, stk. 5, nævnte karakter, for så vidt disse dispositioner er kommet til pensionskassens, livs- og pensionsforsikringsselskabets med videres kundskab.

Det foreslås, at pensionskasser, livs- og pensionsforsikringsselskaber pålægges pligt til at oplyse skatteforvaltningen om indbetalte præmier på rateforsikringer og løbende livsbetingede forsikringsydelse, udbetalinger fra disse, udbetalinger af udtrædelsesgodtgørelse, tilbagekøbsværdi og bonus efter sådanne ordninger og om dispositioner af den karakter, som er omfattet af landstingslov om indkomstskat § 46, stk. 5, i det omfang pensionskassen, livs- eller pensionsforsikringsselskabet har kendskab til disse dispositioner.

Disse indberetninger sætter skatteforvaltningen i stand til at foretage en korrekt ligning af de skattepligtige.

Til stk. 2

Disse indberetninger sætter skatteforvaltningen i stand til at foretage en korrekt ligning af de skattepligtige.

Til stk. 3

Landsstyret vil ved bekendtgørelse blandt andet kunne fastsætte regler om tidspunktet for afgivelsen af indberetningerne, og i hvilken form disse skal afgives.

Til § 40

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 82, idet der dog foreslås indsat en regel om fordelingen af tab.

Til stk. 1-4

Forslaget fastlægger fordelingen af landsskat, særlig landsskat, royaltyskat, kommuneskat, fælleskommunal skat og udbytteskat mellem Grønlands Hjemmestyre og kommunerne.

De nævnte skattearter fremgår af landstingslov om indkomstskat §§ 59-65.

Til stk. 5

Det foreslås som hidtil, at indkomstskat, herunder udbytteskat, og renter og tillæg efter §§ 27 og 43, fra selskaber og virksomheder, der er rettighedshaver i henhold til lov om mineralske råstoffer m.v. i Grønland, tilfalder landskassen.

Til stk. 6

Selskabsskat, herunder udbytteskat, og renter og tillæg efter §§ 27 og 43, af landskaseejede virksomheder, der er omdannet til aktie- eller anpartsselskaber og af selskaber, der har skatteforvaltningen som skattekommune, tilfalder landskassen.

Bestemmelsen blev oprindeligt indsat i landstingslov om indkomstskat ved landstingslov nr. 2 af 17. maj 1990. Hensigten med bestemmelsen er at sikre, at indkomst- og udbytteskat fra "omdannede" landskaseejede virksomheder alene tilfalder landskassen. Ved landskaseejede virksomheder forstås virksomheder, der er eller har været optaget på finansloven, hvorfor helt eller delvist ejede aktieselskaber, eksempelvis Air Greenland A/S, ikke omfattes af bestemmelsen. Derimod omfattes eksempelvis Royal Greenland A/S, KNI A/S og Pissiffik A/S.

For at give virksomhederne mulighed for både på kort og på langt sigt at organisere sig bedst muligt og løbende tilpasse sig de til enhver tid gældende markedsforhold, gælder bestemmelsen uanset om virksomheden er organiseret i et eller flere selskaber, ligesom det ikke er en betingelse, at landskassen direkte eller indirekte ejer hele den ansvarlige selskabskapital. Bestemmelsen gælder også selskaber, der senere måtte blive stiftet eller opkøbt af de omhandlede virksomheder, respektive selskaber.

Til stk. 7

I øvrigt tilfalder selskabsskat landskassen, skattekommunen og kommunerne, i forholdet mellem den for indkomståret fastsatte udskrivningsprocent, den efter befolkningsstørrelsen den 1. januar i indkomståret vægtede udskrivningsprocent og den for indkomståret fastsatte udskrivningsprocent.

Til stk. 8

Afgift ved udbetalinger fra en pensionsordning med løbende udbetalinger, der ophæves i utide, tilfalder landskassen, skattekommunen og kommunerne i forholdet

mellem den for indkomståret fastsatte udskrivningsprocent, den efter befolkningsstørrelsen den 1. januar i indkomståret vægtede udskrivningsprocent og den for indkomståret fastsatte udskrivningsprocent.

Til stk. 9

Som nyt foreslås indsat en bestemmelse om, at landskassen bærer tab som følge af manglende betaling af skatter, renter og tillæg bortset fra tab vedrørende fælleskommunal skat.

Til § 41

Forslaget vedrører den kommunale udligningsordning. Efter forhandlinger med KANUKOKA fastsætter Landstyret ved bekendtgørelse regler, efter hvilke der til udligning af forskelle i kommunernes skatteprovenu (skatteindtægter) per indbygger foretages en fordeling af kommunernes skatteprovenu.

Det er hensigten, at den nuværende udligningsordning videreføres indtil en eventuel kommunal strukturreform er gennemført. Eventuelle mindre uhensigtsmæssigheder og justeringer i overgangsperioden kan eventuelt inddrages i de årlige bloktilskudsforhandlinger mellem Grønlands Hjemmestyre og kommunerne.

Til § 42

§ 42 indebærer, at skatteforvaltningen hvert år senest 30. juni skal udmelde et skøn over skatteprovenuet (skatteindtægter) for det kommende indkomstår.

I det eksisterende system budgetterer Skattedirektoratet et provenu fra landsskat og fælleskommunal skat, mens kommunerne budgetterer et provenu fra de kommunale skatter. Der er normalt ingen kontakt mellem de to parter i budgetteringsfasen.

Det foreslås, at budgetteringsopgaven for såvel kommunal, fælleskommunal og landsskat samt ansvaret herfor overgår til skatteforvaltningen.

I overgangsperioden, indtil en eventuel kommunal strukturreform er gennemført, vil nogle af de nuværende kommuners økonomier være så små, at selv en mindre negativ fejlbudgettering i det forventede kommunale provenu vil påvirke disse økonomier relativt hårdt, hvorfor der må "udspændes et sikkerhedsnet" under disse kommuner.

Når strukturreformen er gennemført, med forventeligt 4 storkommuner, synes problemet at løse sig af sig selv, idet disse kommunes økonomier får en størrelse, som vil kunne tåle relativt store udsving.

Det er hensigten, at et eventuelt sikkerhedsnet skal finansieres ved at omdefinere den nuværende konjunkturudligningsfond således, at tildeling fra fonden fra og med 1. januar 2008 sker på baggrund af en negativ afvigelse på eksempelvis 5 procent, fra

det budgetterede provenu, dog minimum en given beløbsstørrelse (for eksempel 500.000./1.000.000 kr. på årsbasis). Omdefineringen tænkes ikke gennemført med virkning for 2007, idet kommunerne selv har budgetansvaret for denne periode, da budgettet for 2007 endeligt fastlægges i 2006.

På baggrund af de hidtidige erfaringer fra konjunkturudligningsfonden forventes det, at der for hvert af årene 2006 og 2007 kan henlægges cirka 8 millioner kr. til dette sikkerhedsnet, hvorfor der i puljen således vil være cirka 16 millioner kr. plus 10 millioner kr. årligt for årene 2009 og 2010, hvis der henlægges i årene 2006 og 2007.

Når kommunesammenlægningen er endeligt gennemført, nedlægges sikkerhedsnettet, og eventuelle overskydende midler tilbageføres til kommunerne, idet kommunerne derefter må anses for at have en sådan størrelse, at en årlig konjunkturudligningsfond på 10 millioner kr. ikke længere er relevant. Dette synes også at være i tråd med, at det må forventes at de nuværende kriterier for den kommunale udligningsordning sandsynligvis skal genforhandles med en ny kommunestruktur.

Budgetteringen af de kommunale provenuer vil ske i et tæt samarbejde mellem kommunerne og skatteforvaltningen, således at kommunerne bevarer en vis føling med området.

Til stk. 2

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler om skatternes afregning mellem kommunerne indbyrdes og mellem landskassen og kommunerne. Der vil i den forbindelse kunne fastsættes regler om áconto og endelig afregning af skatter samt om fordeling af betalte restskatter vedrørende tidligere indkomstår med videre.

Til § 43

Til stk. 1

Betales skatter ikke rettidigt, betales en rente med 1 procent per påbegyndt måned fra forfaldsdagen, dog mindst 500 kr. Renten tilfalder landskassen.

Bestemmelsen omfatter både indkomstskatter og afgifter i det omfang, der ikke i de relevante love er fastsat bestemmelser om forretning eller gebyrer ved for sen betaling. Bestemmelsen finder eksempelvis ikke anvendelse på de i § 24, stk. 5 og 6, § 25, stk. 6, og § 27, stk. 3, nævnte renter. Derimod finder bestemmelsen blandt andet anvendelse ved for sen betaling af restskatter, jf. § 24, stk. 3, og selskabsskat, jf. § 27, stk. 2. Renten kan ikke fratrækkes i den skattepligtige indkomst.

Til stk. 2

Tillæg som opkræves i medfør af § 24, stk. 2, og § 27, stk. 1, tilfalder landskassen, ligesom landskassen udreder godtgørelser i medfør af forslagets § 25, stk. 2.

Til § 44

Til stk. 1

For meget indbetalte skatter tilbagebetales senest den sidste hverdag i måneden efter den måned, hvori skatteforvaltningen modtager en anmodning om tilbagebetaling, medmindre andet er fastsat i denne eller andre skattelove.

Med bestemmelsen indføres en almindelig tilbagebetalingsfrist vedrørende for meget indbetalte skatter. Fristen finder anvendelse i tilfælde, hvor der ikke i skattelovgivningen er fastsat særlige frister for tilbagebetaling af skatter. Sådanne særlige frister er for eksempel fastsat i § 24, stk. 6, og § 25, stk. 4.

I en række skattelove er der ikke frister om tilbagebetaling af for meget indbetalte skatter og som følge heraf er der heller ikke særskilt fastsat regler om forrentning af disse krav. Forslaget har til formål at give borgere og virksomheder ret til forretning af deres tilgodehavender på samme måde, som skatteforvaltningen har adgang hertil.

Til stk. 2

Tilbagebetalingsfristen efter stk. 1 afbrydes, hvis skatteforvaltningen på grund af forhold vedrørende den, som tilbagebetalingen angår, ikke kan fortage kontrol af grundlaget for anmodningen om tilbagebetaling. Afbrydelsen ophører, når de pågældende forhold ikke længere hindrer kontrol.

Herved tages der højde for tilfælde, hvor den, som tilbagebetalingsanmodningen angår, er skyld i, at skatteforvaltningen ikke kan kontrollere grundlaget for anmodningen. Har den, anmodningen angår, eksempelvis betydelig uorden i vedkommendes regnskaber, mangler regnskaberne eller er anmodningen ikke dokumenteret på behørig vis, anses tilbagebetalingsfristen for afbrudt. Tilbagebetalingsfristen påbegyndes i disse tilfælde, når de forhold, som forhindrede kontrollen af grundlaget for anmodningen, er bragt til ophør.

Til stk. 3

Skatteforvaltningen kan tilbageholde en tilbagebetaling, hvis den, som anmodningen om tilbagebetaling angår, ikke har indsendt selvangivelse eller afgiftsanmeldelse rettidigt. Adgangen til at tilbageholde tilbagebetalingen ophører på det tidspunkt, hvor selvangivelse eller afgiftsanmeldelse foreligger. Tilbageholdes tilbagebetalingen, afbrydes tilbagebetalingsfristen efter stk. 1.

Bestemmelsen skal tilskynde borgere og virksomheder til at indgive selvangivelser eller afgiftsanmeldelser rettidigt og samtidig sikre, at skatteforvaltningen ikke udbetaler for meget indbetalte skatter uden at have kendskab til, om den, som tilbagebetalingen angår, er i restance med indbetaling af indkomstskatter og afgifter.

Forslaget tager alene sigte på tilbagebetalingsanmodninger omfattet af udbetalingsfristen i stk. 1, hvorfor for eksempel udbetaling af overskydende skatter ikke berøres af bestemmelsen.

Til stk. 4

Der betales en månedlig rente på 1 procent per påbegyndt måned fra udløbet af fristen for tilbagebetaling, når skatter tilbagebetales senere end tilbagebetalingsfristen eller senere end fastsat i 25, stk. 4, og 26, stk. 2, eller andre skattelove. Renten udredes af landskassen og renten medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.

Til § 45

Til stk. 1

Det foreslås, at skatteforvaltningen bemyndiges til at standse tilskrivning af renter på skatterestancer, hvis skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser. Skatteforvaltningen kan dog genoptage tilskrivning af renter på skatterestancer, hvis skyldnerens økonomiske forhold forbedres eller det konstateres, at skatteforvaltningen ikke var i besiddelse af alle relevante oplysninger, da afgørelsen om at standse rentetilskrivningen blev truffet.

Forslaget tager sigte på situationer, hvor skyldnerens økonomiske situation er af en sådan karakter, at vedkommende ikke vil være i stand til og navnlig ingen udsigt har til at kunne betale renterne, hvorfor en fortsat rentetilskrivning i disse tilfælde reelt vil være udsigtsløs og alene have regnskabsteknisk karakter. Ved vurderingen af skyldnerens økonomiske situation kan det indgå, om en eventuel afdragsaftale kan sikre mulighed for, at skyldneren både kan nedbringe skatterestancen og samtidig holde trit med den løbende rentetilskrivning.

Bestemmelsen er uafhængig af reglerne om eftergivelse i §§ 53-55, hvilket blandt andet medfører, at skatteforvaltningens afgørelser om at standse eller unnlade at standse en rentetilskrivning sker uden præjudicerende virkning for afgørelsen af en eventuel sag om eftergivelse af skatter, renter med videre.

Skatteforvaltningens undersøgelse af skyldnerens økonomiske forhold er mindre gennemgribende end tilfældet vil være i en sag om eftergivelse, idet skatteforvaltningens beslutning om at standse rentetilskrivning kan ændres, hvis skyldnerens økonomiske forhold forbedres eller det konstateres, at oplysningerne i sagen ikke var fuldstændige på det tidspunkt, afgørelsen blev truffet. Skatteforvaltningen kan således til enhver tid beslutte at rentetilskrivningen skal genoptages.

Beslutningen om at standse en rentetilskrivning kan træffes på grundlag af en ansøgning fra skyldneren eller på grundlag af en vurdering foretaget af skatteforvaltningen på eget initiativ.

Til stk. 2

Det foreslås, at bestemmelsen alene skal finde anvendelse i forhold til fysiske personer.

Til stk. 3

Det foreslås, at Landsstyret bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af adgangen til at standse tilskrivning af renter på skatterestancer og for afgørelser om at genoptage rentetilskrivningen. Landsstyret kan blandt andet fastlægge, hvilke dele af skatteforvaltningen, der skal have kompetence til at træffe sådanne beslutninger, ligesom Landsstyret kan regulere rammerne for, i hvilke tilfælde skatteforvaltningen kan beslutte at standse eller genoptage rentetilskrivningen.

Til § 46

Bestemmelsen omfatter indkomstskatter, afgifter og lignende retlige ydelser.

Bestemmelsen medfører, at krav på tilbagebetaling af skatter ikke kan overdrages til sikkerhed eller på anden måde til tredjemand tidligere end den dag, hvor tilbagebetalingen ifølge reglerne om tilbagebetaling af de pågældende skatter skal ske. Er eller bliver der indgået sådanne aftaler om overdragelser er disse ugyldige.

Krav på tilbagebetaling af skatter kan overdrages fra og med den dag tilbagebetalingen ifølge reglerne om tilbagebetaling bør ske. En skattepligtig vil således eksempelvis kunne indgå aftale om overdragelse af et krav på tilbagebetaling af overskydende skat den 31. august i ligningsåret.

Bestemmelsen sikrer mod, at en skatte- eller afgiftspligtigs private kreditorer får transport i den pågældendes krav på tilbagebetaling af skatter og dermed opnår, at Grønlands Hjemmestyre og kommunerne ikke kan dække eventuelle restancer til det offentlige ved hjælp af modregning eller indtrædelse i kravet.

Til § 47

Der foreslås som nyt, at fastsætte en frist for ordinær ansættelse af indkomstskat. De foreslåede frister tager udgangspunkt i den nuværende praksis på området.

Med skatteansættelse forstås både ansættelsen af indkomst og den skatteberegning, der foretages på grundlag af ansættelsen.

Sideløbende med ansættelsesfristerne er det krav, der er afledt af skatteansættelsen, undergivet de formueretlige forældelsesregler. Grønlands Hjemmestyres eller kommunens krav på skatter eller afgifter af offentligretlig natur forældes herefter 5 år efter forfaldstidspunktet, jf. lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer (1908-Loven) § 1, nr. 4, jf. § 2. Ligeledes er den skattepligtiges krav på for meget erlagt skat omfattet af den 5-årige forældelsesfrist, jf. 1908-Loven § 1, nr. 6. Endelig gælder i henhold til Danske Lov 5-14-4 en 20-årig forældelsesfrist regnet fra stiftelsestidspunktet.

Den ordinære ansættelsesfrist for indkomstskat i forbindelse med genoptagelse fremgår af forslaget § 47, mens § 48 angiver de tilfælde, hvor en ansættelse kan foretages uden for den ordinære frist.

Til stk. 1

Ifølge forslaget kan skatteforvaltningen ikke afsende varsel om foretagelse eller forhøjelse af en skatteansættelse senere end den 31. oktober i det 5. år efter indkomstårets udløb. Skatteforvaltningen kan ikke af egen drift foretage en skatteansættelse, herunder tilfælde, hvor behørig selvangivelse ikke foreligger, eller ændre (forhøje eller nedsætte) en skatteansættelse efter den 31. januar i det 6. år efter indkomstårets udløb. Samtidig med skatteansættelsen skal der foretages en skatteberegning (slutopgørelse).

Til stk. 2

Ønsker den skattepligtige at få ændret sin skatteansættelse, skal den skattepligtige inden den 31. oktober i det 5. år efter pågældende indkomstårs udløb fremlægge nye oplysninger, der kan begrunde ændringen.

En genoptagelse kan ske på baggrund af oplysninger af såvel faktisk, eksempelvis fremlæggelse af dokumentation for renteudgifter, som retlig, eksempelvis ændret skatteretlig vurdering, karakter. Det er endvidere med forslaget tydeliggjort, at en skatteansættelse kan genoptages, hvis der forelægges skatteforvaltningen oplysninger, der kan begrunde en ændring, uanset at oplysningerne ikke er nye i objektiv forstand. Afgørende er således, at oplysningerne ikke har dannet grundlag for den afgørelse, der ønskes genoptaget, og at der på baggrund af de forelagte oplysninger er anledning til at ændre skatteansættelsen.

Herudover foreslås det, at den ordinære frist for den skattepligtiges indgivelse af anmodning om genoptagelse, fastsættes til den 31. december i det 5. år efter pågældende indkomstår. Der er herved henset til, at skatteforvaltningen i klare tilfælde ifølge almindelige forvaltningsretlige principper må anses at være forpligtet til at foretage ansættelsesændringer inden for myndighedernes ansættelsesfrist, såfremt der fremkommer oplysninger, der kan begrunde en ændret afgørelse. Dette gælder således også, hvis den skattepligtige forelægger oplysningerne over for skatteforvaltningen. Med forslaget er det præciseret, at der er overensstemmelse mellem fristen for henholdsvis myndighederne og den skattepligtige.

Til stk. 3

En skatteansættelse, der beror på en ændret bedømmelse af et afskrivningsgrundlag for et indkomstår, der ligger uden for den ordinære ansættelsesfrist, kan foretages eller ændres efter stk. 1, medmindre indkomstårets ansættelsen beror på et skøn.

Er et afskrivningsgrundlag således ansat forkert, kan det korrekte afskrivningsgrundlag lægges til grund for skatteansættelsen inden for den ordinære ansættelsesfrist, jf. stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis indkomstårets ansættelsen beror på et skøn.

Til stk. 4

Skatteforvaltningens adgang til at lægge en ændret bedømmelse af et fremførselsberettiget underskud eller tab til grund afskæres, såfremt underskuddet eller tabet er selvangivet for et indkomstår, der ligger uden for de ordinære frister, jf. stk. 1. Herved opnås, at en skatteansættelse ikke behandles forskelligt afhængig af, om komponenterne i ansættelsen indgår i en positiv eller negativ indkomstansættelse. Forslaget indebærer, at en ændret bedømmelse af et fremførselsberettiget underskud eller tab kun kan lægges til grund for skatteansættelsen, såfremt ændringen varsles inden for fristerne i forslagets stk. 1. Underskud eller tab skal således lignedes inden for den ordinære ansættelsesfrist for det indkomstår, for hvilket underskuddet eller tabet er selvangivet, og bedømmelsen kan herefter ikke ændres med virkning for skatteansættelsen.

Er et underskud eller tab eksempelvis medtaget i selvangivelsen for år 0, kan en ændret bedømmelse heraf ikke varsles senere end den 31. oktober i år 5, ligesom ansættelsen skal foretages senest den 31. januar i år 6. Udnyttes underskuddet eller tabet først efter udløbet af de ordinære frister, for eksempel i indkomsten i år 6, vil fristen for ændring af skatteansættelsen som følge af en ændret bedømmelse af underskuddet eller tabet således være sprunget. Forslaget har alene betydning for adgangen til at lægge en ændret bedømmelse af et fremførselsberettiget underskud eller tab til grund for skatteansættelsen.

Til stk. 5

Bestemmelsen tager højde for, at en række selskaber med videre har søgt og fået tilladelse til at anvende et regnskabsår, der ikke er sammenfaldende med kalenderåret. I disse tilfælde regnes fristerne fra udløbet af det år, som indkomståret træder i stedet for.

I nogle tilfælde foreligger der et såkaldt bagud forskudt regnskabsår, det vil eksempelvis sige, at en skatteydere indkomst for perioden 1. juli 2005 til 30. juni 2006 anvendes som beregningsgrundlag for slutligningen i indkomståret 2007.

I andre tilfælde foreligger et fremad forskudt indkomstår, det vil eksempelvis sige, at en skatteydere indkomst for perioden 1. april 2005 til 31. marts 2006 anvendes som beregningsgrundlag for slutligningen i indkomståret 2006.

Til stk. 6

Bestemmelsen indebærer en udvidelse af fristen i stk. 1, i det omfang, der inden for ansættelsesfristen i stk. 1, foretages en primo balancepost, der relaterer sig til en ultimo balancepost i et indkomstår, der ligger uden for fristen i stk. 1. I disse tilfælde kan ændringen af primo balanceposten alene ske, såfremt der samtidig foretages en ansættelse for det foregående indkomstår.

Til § 48

Uden for de ordinære frister i § 47 kan en ansættelse foretages eller ændres, såfremt betingelserne i § 48 er opfyldt.

§ 48 har til formål at imødegå utilsigtede virkninger af forslaget § 47. I forslaget § 48, stk. 1 og 2, er det udtømmende angivet, i hvilke tilfælde der kan foretages en ekstraordinær skatteansættelse.

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan uanset fristen i § 47, stk. 1, foretage eller ændre en ansættelse, såfremt skatteforvaltningen på grund af utilregnelig uvidenhed om den skattepligtiges dispositioner har været ude af stand til at foretage eller ændre ansættelsen.

Der er i forbindelse med forslaget taget hensyn til, at der er en nær sammenhæng mellem skatteforvaltningens mulighed for at foretage eller ændre en ansættelse og muligheden for at opkræve den herved pålignede skat, jf. lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer (1908-Loven). Udtrykket "utilregnelig uvidenhed" skal således fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende udtryk i § 3 i 1908-Loven. De relativt strenge krav, der stilles til suspension af forældelse efter 1908-Loven, vil også være gældende i forbindelse med afgørelsen af, om ansættelsesfristen i forslaget § 47, stk. 1, er suspenderet i medfør af forslaget § 48, stk. 1.

Ansættelsesfristen kan suspenderes i tilfælde af utilregnelig uvidenhed om de faktiske forhold. Skatteforvaltningen er ikke forpligtet til at tage alle eventualiteter i betragtning eller til at foranstalte dyberegående undersøgelser uden anledning. På den anden side er det eksempelvis ikke tilstrækkeligt til at udskyde ansættelsesfristens begyndelsestidspunkt, at en skattepligtiges selvangivelse har været urigtig, såfremt skatteforvaltningen ved en sædvanlig undersøgelse af selvangivelsen og eventuelt sammenligning af denne med tidligere års selvangivelser burde være blevet opmærksom på det ikke oplyste forhold.

Ansættelsesfristen vil eksempelvis være suspenderet, hvis forholdet slet ikke er medtaget i den pågældende eller tidligere års selvangivelser. Støder skatteforvaltningen under en efterprøvelse af et regnskabsmæssigt grundlag på oplysninger, som ikke kunne udledes af det materiale, skatteforvaltningen hidtil har været i besiddelse af, suspenderes ansættelsesfristen med hensyn til det yderligere forhold, indtil det tidspunkt, skatteforvaltningen bliver bekendt med forholdet. Ansættelsesfristen vil også være suspenderet i tilfælde, hvor en skattepligtig har undladt at melde flytning eller, som begrænset skattepligtig, har undladt at indgive selvangivelse således, at skatteforvaltningen ikke ved sædvanlig agtpågivenhed har kunne gøre sig bekendt med den pågældendes skattepligt.

Er ansættelsesfristen suspenderet, løber fristen ikke i det tidsrum, hvor betingelserne for suspension er opfyldt. Det vil sige, at hvis betingelsen for suspension var opfyldt på tidspunktet for indgivelsen af selvangivelsen, løber ansættelsesfristen først fra det tidspunkt, hvor den suspenderende omstændighed ophører, typisk når de relevante oplysninger kommer til skatteforvaltningens kundskab. Den tid, der herefter medgår til sagens ekspedition, herunder udsendelse af agterskrivelse med videre, medfører normalt ikke yderligere suspension af ansættelsesfristen, medmindre der er tale om en situation, hvor skatteforvaltningen i forbindelse med suspensionens ophør har

modtaget et så omfattende materiale, at en rimelig tid til bearbejdelse heraf efter omstændighederne må skønnes at være nødvendig.

Skatteforvaltningen skal senest 6 måneder efter det tidspunkt, skatteforvaltningen får kendskab til eller ved sædvanlig agtpågivenhed kunne have fået kendskab til den skattepligtiges dispositioner afsende varsel som nævnt i § 12, stk. 1, om foretagelse eller ændring af en ansættelse af indkomstskat. Ansættelsen skal foretages senest 6 måneder efter afsendelsen af det i § 12, stk. 1, nævnte varsel.

Til stk. 2

Bestemmelsen svarer til stk. 1, idet der dog her er tale om den skattepligtiges adgang til at anmode om en ekstraordinær ansættelse, jf. også bemærkningerne i 3. afsnit til § 47, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 1

Til § 49

Til stk. 1

Et skatteforbehold er en betingelse for en privatretlig disposition, hvorefter dispositionen bortfalder eller får et andet indhold, hvis myndighederne tillægger dispositionen en anden skatteretlig virkning end forudsat. Et skatteforbehold er i sagens natur ikke kun rettet til den eller de borgere/virksomheder, der har disponeret, men også til skattemyndighederne.

Det foreslås af bevismæssige grunde, at et skatteforbehold kun skal tillægges skatteretlig virkning, hvis det er klart, skriftligt og oplyst overfor skatteforvaltningen senest samtidig med at skatteforvaltningen oplyses om dispositionens øvrige indhold. Dette sker normalt ved at skatteforvaltningen som led i ligningsarbejdet rekvirerer dokumentation for dispositionens indhold.

Det kan ikke kræves, at skatteforvaltningen på forhånd tager stilling til et skatteforbehold, der endnu ikke er blevet aktuelt, det vil sige før den uønskede skatteretlige virkning er endeligt afgjort.

Det er lagt til grund, at et skatteforbehold kun kan tillægges skattemæssig virkning, hvis det er taget senest samtidig med den disposition, det er knyttet til, og skatteforbeholdet utvetydigt angiver, hvilken skattemæssige virkning der udløser forbeholdet, samt hvilken privatretlig virkning det skal tillægges, hvis denne skattemæssige forudsætning brister. Det kan ikke skatteretligt tillægges betydning, hvis for eksempel et skatteforbehold angiver, at parterne i en aftale frit kan indgå en ny aftale med oprindelig virkning, hvis skatteforbeholdet bliver aktuelt, eller hvis der i skatteforbeholdet er indbygget skatteforbehold vedrørende en alternativ aftale.

Til stk. 2

Skatteforvaltningen kan afvise et skatteforbehold, hvis skatteforbeholdet indebærer privatretlige virkninger, der ikke er klare og overskuelige, for eksempel hvis

dispositionen vedrører overdragelse af en virksomhed, og skatteforbeholdet først bliver udløst adskillige år efter overdragelsen og med den virkning, at virksomhedsoverdragelsen med den efterfølgende drift skal tilbageføres. En sådan afvisning af at tillægge et skatteforbehold skattemæssig virkning indebærer, at den privatretlige disposition skattemæssig består, indtil skattemyndighederne modtager meddelelse om, at dispositionen er ændret med fremtidig virkning.

Afgørelser om, hvilke skatteretlige virkninger et skatteforbehold skal tillægges, kan påklages

til Skatterådet som andre afgørelser om de skatteretlige virkninger af en privatretlig disposition, jf. § 2. Et skatteforbehold, der for eksempel først gøres gældende under Skatterådets behandling af en klage, skal ikke behandles af Skatterådet i første instans, men af skatteforvaltningen.

Til § 50

En tilladelse til omgørelse indebærer, at skattemyndighederne tillader, at en efterfølgende ændring af en privatretlig disposition, der er lagt til grund for en skatteansættelse, tillægges virkning for skatteansættelsen, således at skatteansættelsen »bliver forkert« og må ændres.

Til nr. 1

Bestemmelsen begrænser adgangen til omgørelse til dispositioner, der primært er båret af andre hensyn end skattebesparende eller skatteudskydende. Omgørelse vil således normalt ikke kunne tillades ved dispositioner i form af for eksempel overdragelse af aktiver til en åbenbar over- eller underkurs mellem en hovedaktionær og det af denne beherskede selskab. På den anden side vil omgørelse normalt kunne tillades ved dispositioner, der indebærer succession, selvom successionen indebærer en skatteudskydelse, fordi en sådan disposition må antages i overvejende grad at være båret af andre hensyn end at udskyde skatten.

Til nr. 2

Bestemmelsen begrænser adgangen til omgørelse til dispositioner, hvor den skattepligtige utvivlsomt ikke har forudset de skattemæssige virkninger af dispositionen, og disse virkninger er væsentlige. I kravet om væsentlighed ligger ikke et krav om væsentlighed i relation til den pågældende disposition, men et generelt krav om, at de uforudsete skattemæssige virkninger er væsentlige, det vil sige økonomisk byrdefulde.

Til nr. 3

Bestemmelsen begrænser adgangen til omgørelse til tilfælde, hvor den disposition, der søges omgjort, fra begyndelsen har været lagt klart frem for den skatteansættende myndighed, således at der for myndighederne ikke har været tvivl om dispositionens eksistens og indhold.

Til nr. 4

Bestemmelsen begrænser adgangen til omgørelse til tilfælde, hvor de privatretlige virkninger af den ændring af dispositionen, der ønskes, er enkle og overskuelige, såvel for det år, hvor dispositionen er foretaget, som for efterfølgende år. Der må således ikke som følge af en tilladelse til omgørelse være tvivl om de afledte skattemæssige virkninger af omgørelsen. Der vil dog kunne bortses herfra, hvis en manglende opfyldelse af denne betingelse vil stå i misforhold til omgørelsens samlede økonomiske virkninger.

Til nr. 5

Bestemmelsen betinger adgangen til omgørelse af, at samtlige, der vil blive skatteretligt berørt af, at anmodningen om omgørelse imødekommes, har tiltrådt omgørelsesanmodningen.

Betingelserne i nr. 1-5 er kumulative og skal således alle være opfyldt, såfremt der skal gives tilladelse til omgørelse.

Til § 51

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan senest 4 år og 3 måneder efter afgiften forfaldt til betaling afsende varsel om ændring af afgiftstilsvaret. Varslet skal fremsendes til den afgiftspligtige i form af et forslag til afgørelse med tilhørende sagsfremstilling.

Der er ikke på afgiftsområdet identiske forfaldstidspunkter. Forfaldstidspunkterne varierer under hensyn til tidspunkterne for de afgiftspligtige begivenheders indtræden og er endvidere afhængig af afgiftens karakter.

Forfalder en afgift eksempelvis den 13. marts 2000, vil fristen udløbe den 13. juni 2004. Fristen finder tilsvarende anvendelse i relation til skatteforvaltningens ændring af godtgørelse af afgift. Fristen regnes da fra det tidspunkt, hvor kravet om godtgørelse af afgiften tidligst kan gøres gældende af den godtgørelsesberettigede.

Bestemmelsen indebærer, at skatteforvaltningen ikke efter fristens udløb kan afsende varsel om ændring af afgiftstilsvaret eller godtgørelse af afgift til den afgiftspligtige henholdsvis den, der har fået udbetalt godtgørelse. Afgiftstilsvaret eller en udbetalt godtgørelse er således efter udløbet af fristen som udgangspunkt endeligt. Den afgiftspligtige kan således ikke, medmindre der foreligger grundlag for en ekstraordinær fastsættelse, jf. § 52, blive mødt med yderligere afgiftskrav vedrørende den pågældende afgiftspligtige begivenhed. Ligeledes kan skatteforvaltningen ikke kræve en allerede udbetalt godtgørelse tilbagebetalt efter udløbet af fristen.

På afgiftsområdet sker en del ændringer af afgiftstilsvaret i form af efterangivelser. Muligheden for anvendelse af en efterangivelse består i lige så lang tid, som myndighederne kan foretage ændring af afgiftstilsvaret, det vil sige indtil udløbet af fristen i bestemmelsens 1. pkt.

Det foreslås endvidere, at fastsættelsen af afgiftstilsvaret eller godtgørelsen skal foretages senest 3 måneder efter varslingsfristens udløb, jf. bestemmelsens 3. pkt.

Til stk. 2

Det foreslås, at der indføres en frist på 4 år og 3 måneder for den afgiftspligtiges anmodning om genoptagelse af afgiftstilsvaret henholdsvis den godtgørelsesberettigedes anmodning om godtgørelse af afgift svarende til skatteforvaltningens varslingsfrist.

Den afgiftspligtige skal således senest 4 år og 3 måneder efter angivelsesfristens udløb fremlægge oplysninger af faktisk eller retlig karakter, der kan begrunde den ønskede ændring.

Tilsvarende skal en anmodning om godtgørelse af afgift fremsættes af den godtgørelsesberettigede senest 4 år og 3 måneder efter det tidspunkt, hvor kravet om godtgørelse tidligst kunne gøres gældende. Bestemmelsen svarer til § 47, stk. 2, vedrørende den skattepligtiges adgang til fremsættelse af anmodning om genoptagelse af skatteansættelsen.

Det er skatteforvaltningen, der afgør, om genoptagelsesansøgningen skal imødekommes. Et afslag på genoptagelse kan påklages til Skatterådet, jf. § 2, på samme måde som en klage over opgørelsen af afgiftstilsvaret eller afslag på godtgørelse.

Har den afgiftspligtige afgivet en efterangivelse, vil muligheden for at trække denne tilbage og anmode skatteforvaltningen om at træffe afgørelse med klageadgang ligeledes bestå indtil udløbet af fristen for genoptagelse. Fristen regnes fra forfaldsdagen, uanset hvornår den afgiftspligtige virksomhed har afgivet efterangivelsen.

Det er tilstrækkeligt for overholdelse af fristen for genoptagelse, at anmodningen er fremsat inden fristens udløb. Selvom skatteforvaltningens afgørelse følger efterangivelsen, og dermed pålægger den afgiftspligtige en forhøjelse af afgiftstilsvaret i forhold til den oprindelige angivelse, kan skatteforvaltningens afgørelse således træffes efter udløbet af fristen i stk. 1 og 2.

Til § 52

§ 52 har til formål at imødegå utilsigtede virkninger af forslaget § 51. I forslaget § 52, stk. 1 og 2, er det udtømmende angivet, i hvilke tilfælde der kan foretages en ekstraordinær ansættelse af afgiftstilsvaret.

§ 52 svarer til forslaget § 48 vedrørende ekstraordinære ansættelser af indkomstskat.

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan uanset fristen i § 51, stk. 1, foretage eller ændre et afgiftstilsvaret, såfremt skatteforvaltningen på grund af utilregnelig uvidenhed om den

afgiftspligtiges dispositioner har været ude af stand til at foretage eller ændre ansættelsen.

Der er i forbindelse med forslaget taget hensyn til, at der er en nær sammenhæng mellem skatteforvaltningens mulighed for at foretage eller ændre en ansættelse og muligheden for at opkræve den herved pålignede skat, jf. lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer (1908-Loven). Udtrykket "utilregnelig uvidenhed" skal således fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende udtryk i § 3 i 1908-Loven. De relativt strenge krav der stilles til suspension af forældelse efter 1908-Loven også vil være gældende i forbindelse med afgørelse af, om ansættelsesfristen i § 51, stk. 1, er suspenderet i medfør af § 52, stk. 1.

Fristen for fastsættelse eller ændring af afgiftstilsvaret kan suspenderes i tilfælde af utilregnelig uvidenhed om de faktiske forhold. Skatteforvaltningen er ikke forpligtet til at tage alle eventualiteter i betragtning eller til at foranstalte dyberegående undersøgelser uden anledning. På den anden side er det eksempelvis ikke tilstrækkeligt til at udskyde fristens begyndelsestidspunkt, at en afgiftspligtigs anmeldelse har været urigtig, såfremt skatteforvaltningen ved en sædvanlig undersøgelse af anmeldelsen burde være blevet opmærksom på det ikke oplyste forhold.

Fristen vil eksempelvis være suspenderet, hvis forholdet slet ikke er medtaget i en anmeldelse. Støder skatteforvaltningen under en efterprøvelse af et regnskabsmæssigt grundlag på oplysninger, som ikke kunne udledes af det materiale, skatteforvaltningen hidtil har været i besiddelse af, suspenderes fristen med hensyn til det yderligere forhold, indtil det tidspunkt skatteforvaltningen bliver bekendt med forholdet.

Er fristen suspenderet, løber fristen ikke i det tidsrum, hvor betingelserne for suspension er opfyldt. Det vil sige, at hvis betingelsen for suspension var opfyldt på tidspunktet for indsendelse af afgiftsanmeldelsen, løber fristen først fra det tidspunkt, hvor den suspenderende omstændighed ophører, typisk når de relevante oplysninger kommer til skatteforvaltningens kundskab. Den tid, der herefter medgår til sagens ekspedition, herunder udsendelse af agterskrivelse med videre, medfører normalt ikke yderligere suspension af fristen, medmindre der er tale om en situation, hvor skatteforvaltningen i forbindelse med suspensionens ophør har modtaget et så omfattende materiale, at en rimelig tid til bearbejdelse heraf efter omstændighederne må skønnes at være nødvendig.

Skatteforvaltningen skal senest 6 måneder efter det tidspunkt, skatteforvaltningen får kendskab til eller ved sædvanlig agtpågivenhed kunne have fået kendskab til den afgiftspligtiges dispositioner, afsende varsel som nævnt i § 12, stk. 1, om foretagelse eller ændring af et afgiftstilsvaret. Fastsættelsen eller ændringen skal foretages senest 6 måneder efter afsendelsen af det i § 12, stk. 1, nævnte varsel.

Til stk. 2

Bestemmelsen svarer til stk. 1, idet der dog her er tale om den afgiftspligtiges adgang til at anmode om en ekstraordinær ændring af afgiftstilsvaret.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til stk. 1.

Til § 53

Det foreslås, at reglen i landstingslov om indkomstskat § 115, stk. 9, om eftergivelse af personers restskatter afløses af en mere omfattende bestemmelse, der tager udgangspunkt i § 197 i anordning nr. 983 af 16. december 1997 om ikrafttræden for Grønland af konkursloven. Konkursanordningens § 197 vedrører grundlaget for gældssanering.

Der er med forslaget lagt vægt på, at en skyldner, hvis restancer i alt overvejende grad stammer fra skatter og afgifter, skal kunne få disse eftergivet i samme omfang, som hvis sagen blev behandlet af Landsretten som en sag om gældssanering. Herved opnås dels en mere hensigtsmæssig opgavefordeling mellem Landsretten og skatteforvaltningen, dels en mere ensartet behandling af disse sagstyper. Skyldnere, hvis restancer er sammensat af flere forskellige restancearter, må dog fortsat søge at opnå gældssanering via Landsretten.

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan eftergive skattetilsvær vedrørende indkomstskatter og afgifter, renter, gebyrer og administrative bøder, hvis skyldneren ansøger om dette, og såfremt skyldneren godtgør, ikke at være i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.

Bestemmelsens første led medfører, at skatteforvaltningen skal foretage en vurdering af skyldnerens insolvens. Det vil således være en betingelse for eftergivelse, at skyldneren er håbløst forgældet.

Det forudsættes dog, at skatteforvaltningen ved vurderingen af, om skyldneren opfylder den økonomiske betingelse for at få eftergivelse, alene medtager den del af skyldnerens aktivmasse, der vil kunne realiseres eller på anden måde indgå i skyldnerens forslag til betaling af den pågældendes kreditorer. Har skyldneren eksempelvis modtaget en mén godtgørelse, der ikke skal inddrages i eftergivelsessagen, vil denne mén godtgørelse heller ikke skulle inddrages i vurderingen af, om skyldneren ikke er og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser.

Efter konkursanordningens § 197, stk. 2, skal der ved afgørelsen af, om der kan afsiges kendelse om gældssanering blandt andet lægges vægt på skyldnerens interesse i gældssanering. I praksis skal det herved vurderes, om gældssanering vil medføre en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, således at den pågældende får en reel mulighed for at afvikle en realistisk del af gælden og for at opfylde fremtidige forpligtelser.

Dette kriterium skal danne grundlag for skatteforvaltningens vurdering af, om det tjener noget formål at eftergive restancen vedrørende indkomstskatter og afgifter. Må

en skyldner trods en eftergivelse forventes fortsat at være nødt til at stifte gæld for at overholde sine forpligtelser, vil en eftergivelse ikke udgøre nogen endelig løsning på den pågældendes økonomiske problemer. Eftergivelse vil i denne situation som hovedregel skulle nægtes.

Er skyldneren håbløst forgældet, og vil en eftergivelse medføre en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, foreslås det, at skyldneren som hovedregel skal meddeles eftergivelse, medmindre de forhold, der er nævnt i stk. 2, taler imod det.

Til stk. 2, nr. 1

Eftergivelse kan i almindelighed ikke meddeles i de tilfælde, hvor skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede.

Usikkerhed om skyldnerens økonomiske forhold vil for det første have betydning for skatteforvaltningens vurdering af, om den pågældende kan godtgøre ikke at være i stand til, og navnlig også i fremtiden ikke vil blive i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, ligesom usikkerheden kan have indvirkning på vurderingen af, om det må antages, at eftergivelse vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Vurderingen vil således skulle indgå som en del af vurderingen efter stk. 1 af, om den økonomiske betingelse for at få gældssanering er opfyldt.

For det andet vil usikkerhed om skyldnerens økonomiske forhold have betydning for, om skatteforvaltningen har tilstrækkeligt sikkert grundlag for at tilrettelægge skyldnerens afdragsordning.

Bestemmelsen forudsætter, at skyldnerens budgetmæssige forhold (indtægts- og udgiftsforhold) i en afdragsperiode kan fastslås med den fornødne grad af sikkerhed, og er skyldnerens budgetforhold uafklarede i et sådant omfang, at det har betydning for eftergivelsessagen, vil skatteforvaltningen som altovervejende hovedregel skulle afslå en begæring om gældssanering.

Skyldnerens økonomiske forhold vil for eksempel være uafklarede, hvis skyldneren er arbejdsløs eller under uddannelse. Er der usikkerhed om skyldnerens boligforhold, vil dette typisk også medføre, at skyldnerens økonomiske forhold må anses for uafklarede.

Har skyldneren i en længere periode for eksempel været arbejdsløs, vil den pågældendes økonomiske forhold efter omstændighederne kunne anses for at være afklarede, uanset at skyldneren modtager sociale ydelser. Har en skyldner (eller dennes ægtefælle) eksempelvis gennem længere tid reelt ikke været tilknyttet arbejdsmarkedet, og er den pågældende uden nogen relevant uddannelse, vil der kunne være tilstrækkelig klarhed med hensyn til skyldnerens (eller ægtefællens) fremtidige beskæftigelsessituation og indtægtsforhold, så den pågældende kan få eftergivelse.

Har skyldneren en tidsbegrænset ansættelse, herunder for eksempel ansættelse på åremål, må det ligeledes bero på en konkret vurdering af den pågældendes

nuværende og tidligere ansættelsesforhold, økonomiske forhold med videre, om skyldnerens økonomiske forhold må anses for afklarede i en sådan grad, at den pågældende kan få eftergivelse. Har en skyldner for eksempel igennem en årrække været ansat i flere på hinanden følgende tidsbegrænsede stillinger af nogenlunde ensartet karakter, vil den pågældendes arbejdsmæssige og økonomiske forhold således efter omstændighederne kunne anses for afklarede.

Har skyldneren ikke indgivet selvangivelse i året eller årene forud for en ansøgning om eftergivelse, vil den pågældende som udgangspunkt have uafklarede økonomiske forhold, da det således for eksempel ikke vil være muligt at fastslå, om skyldneren er berettiget til at fremføre et skattemæssigt underskud, eller om der vil blive udløst en restskat.

Må det lægges til grund, at ansøgeren er arveberettiget efter en person, hvis dødsfald er meget nært forestående, kan den pågældendes økonomiske forhold efter omstændighederne også være uafklarede.

Har skyldneren uafklarede økonomiske forhold, vil skatteforvaltningen i almindelighed skulle nægte at meddele eftergivelse.

Til stk. 2, nr. 2

Nr. 2, litra a-d, angiver en række momenter, som skal indgå i vurderingen af, om skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, således at den pågældende ikke kan meddeles eftergivelse. Opregningen er ikke udtømmende.

Efter litra a vil skyldneren have handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, hvis den pågældende har stiftet en ikke uvæsentlig gæld på et tidspunkt, hvor den pågældende allerede var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser. Bestemmelsen vil for eksempel kunne finde anvendelse, hvis en skyldner optager nye lån for at kunne afdrage på sine allerede forfaldne gældsforpligtelser.

Efter litra b vil skyldneren have handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, hvis en ikke uvæsentlig gæld er opstået som følge af, at skyldneren har påtaget sig en finansiell risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation. Dette vil kunne være tilfældet, hvis skyldneren på et tidspunkt, hvor den pågældende var insolvent eller risikerede at blive insolvent ved den påtagne risiko, har foretaget økonomiske transaktioner, der må karakteriseres som spekulationsprægede. Dette vil for eksempel kunne gælde forpligtelser, der er opstået ved tegning af anparter uden sammenhæng med skyldnerens erhvervsudøvelse. Bestemmelsen omfatter således ikke sædvanlige og forsvarlige dispositioner i forbindelse med skyldnerens erhvervsudøvelse.

Efter litra c vil skyldneren have handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er stiftet med henblik på forbrug. Dette gælder både lån stiftet til indkøb af større forbrugsgoder og til almindelige dagligvarer.

Efter litra d vil skyldneren have handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, såfremt en ikke uvæsentlig gæld, er gæld til det offentlige, og er oparbejdet systematisk. Gæld til det offentlige vil for eksempel kunne være skattegæld, børnebidrag og husleje. Gælden må for eksempel anses for at være oparbejdet systematisk, hvis skyldneren over en årrække har benyttet de offentlige kasser som en »selvbestaltet kredit«. Denne type gæld er blandt andet karakteriseret ved, at den ensidigt er stiftet af skyldneren, uden at det offentlige har haft mulighed for at forhindre kravets opståen, herunder eksempelvis ved skyldnerens bevidst fejlagtige udfyldelse af sin forskudsregistrering.

I relation til nr. 2, gælder det, at en gældspost vil kunne være »ikke uvæsentlig« både ud fra en relativ vurdering i forhold til skyldnerens samlede gæld og ud fra en absolut vurdering. For en skyldner, der har en samlet gæld på 250.000 kr., vil eksempelvis en yderligere låneoptagelse på 2.500 kr. i almindelighed være uvæsentlig. Har skyldneren på den anden side en gæld på flere millioner kroner, vil en yderligere låneoptagelse, der alene udgør få procent af gældens samlede størrelse, men som i absolutte tal er betydelig, efter omstændighederne kunne være væsentlig.

Til stk. 2, nr. 3

Efter nr. 3, kan en meddelelse af eftergivelse i almindelighed ikke gives, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved kriminelle eller erstatningspådragende forhold. Til gæld, der er pådraget ved kriminelle forhold, må også henregnes sagsomkostninger med videre forbundet med en kriminalsag.

Meddeles skyldneren eftergivelse for skatte og afgiftsrestancer i umiddelbar forlængelse af en erstatningspådragende eller kriminel begivenhed, vil det kunne virke særligt stødende.

Længden af den periode, der skal være forløbet, inden der kan meddeles eftergivelse, når gælden stammer fra kriminelle eller erstatningspådragende forhold, vil afhænge af en konkret vurdering af omstændighederne ved pådragelsen af kravet. Er et erstatningskrav eksempelvis opstået som følge af et forsætligt eller groft uagtsomt forhold, vil eftergivelse være udelukket i længere tid, end hvis kravet er pådraget ved simpel uagtsomhed.

Det er ikke hensigten, at skatteforvaltningen i disse tilfælde skal foretage en nærmere selvstændig undersøgelse eller vurdering af grundlaget for kravet. I de tilfælde, hvor der ikke foreligger et nærmere skriftligt grundlag for bedømmelse af kravet, for eksempel en dom, må skatteforvaltningens vurdering således normalt bygge på skyldnerens begrundede redegørelse for kravets opståen og oplysninger for eksempel fra den, der har gjort kravet gældende. Mindre bøde- eller erstatningskrav vil normalt ikke i sig selv hindre en eftergivelse efter stk. 2, nr. 3.

I relation til nr. 3, gælder det, at en gældspost vil kunne være »ikke uvæsentlig« både ud fra en relativ vurdering i forhold til skyldnerens samlede gæld og ud fra en absolut vurdering. For en skyldner, der har en samlet gæld på 250.000 kr., vil eksempelvis en yderligere låneoptagelse på 2.500 kr. i almindelighed være uvæsentlig. Har skyldneren på den anden side en gæld på flere millioner kroner, vil

en yderligere låneoptagelse, der alene udgør få procent af gældens samlede størrelse, men som i absolutte tal er betydelig, efter omstændighederne kunne være væsentlig.

Til stk. 2, nr. 4

Efter nr. 4, kan meddelelse af eftergivelse i almindelighed ikke gives, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om den pågældende har haft rimelig mulighed herfor. Denne mulighed for afdrag på gælden kan for eksempel bestå i, at skyldneren har haft en indtægt, der muliggjorde afdrag, eller at der i øvrigt er tilfaldet skyldneren ophævede pensionsordninger, gavebeløb og lignende, hvor skyldneren i stedet for at betale af på gælden selv har forbrugt beløbet.

Til stk. 2, nr. 5

Efter nr. 5, kan meddelelse om eftergivelse i almindelighed ikke gives, såfremt skyldneren har indrettet sig med henblik på eftergivelse. Bestemmelsen kan for eksempel finde anvendelse, hvor skyldneren har søgt at indrette sig på en senere eftergivelse ved inden indgivelse af ansøgning om eftergivelse at bringe aktiver i kreditorly.

Til stk. 2, nr. 6

Efter nr. 6, kan meddelelse om eftergivelse i almindelighed ikke gives, såfremt skyldneren har stiftet ny gæld, efter at eftergivelsessagen er indledt. Dette vil gælde for selv helt små låneoptagelser eller nye restancer med videre.

Såfremt skyldneren afdrager på usikret gæld under eftergivelsessagen, vil dette efter omstændighederne kunne henføres under stk. 4, hvorefter skatteforvaltningen kan nægte eftergivelse, såfremt der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod eftergivelse, uanset at disse omstændigheder ikke er opregnet i stk. 2.

Til stk. 3

Den opregning af omstændigheder, der er foreslået i stk. 2, nr. 2 og 3, og som i almindelighed skal udelukke eftergivelse, er ikke udtryk for, at en skyldner varigt er afskåret fra at opnå eftergivelse, hvis sådanne omstændigheder foreligger. Det foreslås, at omstændighederne omkring gældsstiftelsen må vurderes i sammenhæng med gældens alder.

Bestemmelsen er udtryk for et princip om, at jo yngre gælden er, desto mere tungtvejende for afgørelsen om eftergivelsen bliver omstændighederne ved gældens pådragelse. Det samme kan anføres om de handlinger, der er nævnt i stk. 2, nr. 4 og 5, idet betydningen af disse handlinger ligeledes afsvækkes med tiden. Det forhold, at skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, vil eksempelvis efter en længere årrække ikke i sig selv udelukke eftergivelse.

Der kan ikke fastsættes en absolut grænse for, hvornår en gældspost har nået en alder, hvor betydningen af de forhold vedrørende gældsstiftelsen, der er nævnt i forslaget til stk. 2, er aftaget i en sådan grad, at eftergivelse ikke længere er udelukket. Gældens alder må som hidtil vurderes i sammenhæng med

omstændighederne ved gældens pådragelse, herunder grovheden af det forhold, der udelukker eftergivelse.

Har skyldneren enkelte mindre gældsposter af nyere dato, bør dette efter stk. 2, nr. 2, litra a, ikke i sig selv forhindre eftergivelse, hvis der kan anføres en rimelig begrundelse for gældsstiftelsen. Dette kan for eksempel være låneoptagelse med henblik på at skaffe skyldneren og dennes familie en nødvendig bolig. Det vil i sådanne situationer være naturligt for skatteforvaltningen at overveje at forlænge den periode, hvor skyldneren skal afdrage på den bestående del af gælden som led i gældssaneringen.

Er gælden opstået som følge af en enkeltstående og nu overstået begivenhed, for eksempel en erhvervsvirksomheds sammenbrud, vil gældens alder skulle tillægges mindre betydning.

På samme måde vil det forhold, at en skyldner, som tidligere er nægtet eftergivelse, fordi skyldneren har stiftet gæld efter sagens indledning, jf. stk. 2, nr. 6, ikke indebære, at den pågældende i al fremtid vil være afskåret fra at få eftergivelse.

Herudover skal der ved afgørelse efter stk. 2 lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller overvejende har gæld i form af offentlige restancer. Vedrører en større del af skyldnerens gæld andre end det offentlige må det overvejes, at henvise skyldner til at søge om gældssanering efter reglerne i konkursanordningen, således der sikres en ligebehandling af alle kreditorer. Består skyldnerens gæld derimod udelukkende eller overvejende af gæld til det offentlige, er der almindeligvis ikke samme risiko for forskelsbehandling af kreditorerne.

Til stk. 4

Når der i lovteksten opregnes nogle omstændigheder, der i almindelighed skal udelukke eftergivelse, kan der forekomme situationer, hvor en eftergivelse, selv om der ikke foreligger nogle af de opregnede udelukkelsesgrunde, efter en konkret vurdering alligevel bør nægtes. På den baggrund foreslås det, at skatteforvaltningen skal kunne nægte at meddele eftergivelse, selv om der ikke foreligger omstændigheder som nævnt i stk. 2, hvis der foreligger andre omstændigheder, som taler afgørende imod en eftergivelse.

Bestemmelsen vil for eksempel efter omstændighederne kunne finde anvendelse, hvor skyldneren eller dennes ægtefælle eller samlever har valgt ikke at udnytte sin erhvervsevne fuldt ud ved for eksempel alene at have deltidsbeskæftigelse eller lignende.

Til stk. 5

Eftergivelse er som udgangspunkt reserveret fysiske personer, jf. dog bemærkningerne til stk. 6. Forslaget er i overensstemmelse med konkursanordningens § 197, stk. 3.

Til stk. 6

Med stk. 6 er der åbnet mulighed for at selskaber, foreninger, selvejende

institutioner, fonde eller lignende kan opnå eftergivelse, når ganske særlige omstændigheder taler derfor. Bestemmelsen, der er tiltænkt et meget snævert anvendelsesområde, vil eksempelvis kunne blive aktuel i en situation, hvor en almennyttig forening uforvarende er kommet i restance med skatter og afgifter.

Uden for de tilfælde som er omfattet af stk. 1-4, kan fysiske personer meddeles adgang til eftergivelse når ganske særlige omstændigheder taler derfor. Også i denne sammenhæng er bestemmelsen tiltænkt et meget snævert anvendelsesområde. Bestemmelsen kan eksempelvis danne grundlag for en eftergivelse i et tilfælde, hvor en restance er opstået som følge af en dokumenteret psykisk sygdom.

Til § 54

Ifølge den foreslåede bestemmelse kan eftergivelse gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. I forbindelse med nedsættelse kan der træffes bestemmelse om henstand med og/eller afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. I henstands- og afdragsperioden sker der ingen forrentning af gælden. Bestemmelsens 1. og 2. pkt. svarer i alt væsentligt til konkursanordningens § 198.

Det er hensigten, at der i takt med indhøstede erfaringer udarbejdes nærmere retningslinier vedrørende afdragsvis betaling af en ikke eftergiven del af gælden, herunder fastsættelse af afdragne og afdragsperiodens længde.

Til § 55

Ifølge forslaget kan eftergivelse bortfalde, hvis skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, eksempelvis ved ikke at have oplyst alle indtægter, eller hvis skyldneren groft tilsidesætter sine pligter i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden, eksempelvis ved flere gange at undlade at indbetale skyldige afdrag rettidigt.

Bortfald af en eftergivelse indebærer, at skyldneren bliver forpligtet til at betale hele gælden inklusiv den del af gælden som blev eftergivet.

Bestemmelsen svarer i alt væsentligt til konkursanordningens § 229, stk. 1.

Til § 56

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 54 a, idet bestemmelsen dog er udvidet til også at omfatte borgernes henvendelser *til* skatteforvaltningen, ligesom kompetencen på området foreslås henlagt til Landsstyret.

Til stk. 1

For at gennemføre en hurtigere kommunikation mellem skatteforvaltningen og borgerne samt for at kunne opnå besparelser på blanketområdet med videre på sigt,

foreslås det, at Landsstyret skal kunne fastsætte regler om anvendelse af digital kommunikation.

Bestemmelsen vil blandt andet kunne danne grundlag for fastsættelse af regler om elektronisk indberetning af redegørelser vedrørende A-skat.

Bestemmelsen forudsættes udnyttet under hensyntagen til, at den enkelte borger skal have mulighed for at fravælge digital kommunikation, således at de meddelelser, skatteforvaltningen modtager fra eller sender til den pågældende, ikke er digitaliserede.

Den nærmere anvendelse af bemyndigelsen vil bero på udviklingen i de digitale muligheder.

Til stk. 2

Bestemmelsen har blandt andet baggrund i, at skatteforvaltningen udsender mange standardskrivelser. Det kan være u hensigtsmæssigt at skulle påføre hvert af disse dokumenter en underskrift.

Ved Højesterets dom af 7. juni 2001, hvorefter en standardiseret henvendelse fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen til en skifteret om opløsning af et selskab blev erklæret for utilstrækkelig, er der skabt usikkerhed om den retlige betydning af standardskrivelser uden en egentlig underskrift. Med forslaget skabes der mulighed for at fjerne en sådan tvivl vedrørende nærmere angivne typer af standardskrivelser.

Til § 57

Bestemmelsen finder anvendelse i forbindelse med den almindelige ligning af indkomstskatter og ordinære og ekstraordinære ansættelser af indkomstskatter. Desuden finder bestemmelsen anvendelse i forbindelse med ansættelse af afgifter og ordinære og ekstraordinære ansættelser af afgifter.

Skatteforvaltningen kan på ethvert tidspunkt under behandlingen af en sag anmode parterne om at dokumentere grundlaget for posterne i en selvangivelse eller afgifts anmeldelse, eksempelvis ved at anmode parterne om at fremsende en aftale vedrørende et låneforhold. Skatteforvaltningen kan ligeledes indkalde andre bevisligheder, eksempelvis en fuldmagt eller en erklæring.

Skatteforvaltningens adgang til at indkalde parterne til mundtlig forhandling skal ses i sammenhæng med, at mundtlig drøftelser til tider kan være mere oplysende end en kommunikation der alene foregår skriftligt. Udtrykket mundtlig forhandlinger dækker i denne sammenhæng også over forhandlinger, som foregår ved hjælp af elektronisk udstyr som for eksempel et web-cam eller en telefon.

Til § 58

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 86, idet bestemmelsen dog foreslås udvidet til også at omfatte afgiftspligtige personer og virksomheder. Endvidere er der foretaget ændringer af præciserende karakter.

Til stk. 1 og 2

Skatteforvaltningens adgang til kontrol af regnskabsførelse omfatter regnskabsførende personligt erhvervsdrivende og juridiske personer samt regnskabsførende afgiftspligtige personer, uanset om disse er erhvervsdrivende eller ej.

Pligten til at indsende regnskabsmateriale med videre gælder uanset om der er regnskabspligt eller ej. Føres således frivilligt et egentligt regnskab omfatter indsendelsespligten også dette materiale.

Det materiale, der kan kræves indsendt, er for det første »regnskabsmateriale med bilag«, hvorved der ikke kun sigtes til det regnskabsmæssige grundlag for årsregnskabet, herunder de dokumenter hvorefter de enkelte grundposter foretages i bogholderiet, men også indførselsangivelser, afgiftsanmeldelser, kassekladder, beskrivelser af tilrettelæggelsen af bogføringen med videre, kontoudskrifter og lignende. Indsendelsespligten omfatter også et eventuelt afgiftsregnskab eller et kildeskatteregnskab.

Der kan imidlertid også kræves indsendt andre dokumenter. Det kan blandt andet være korrespondance, kontrakter, kalkulationer, aktionærfortegnelser, aktionær-/anpartshaveroverenskomster med videre samt revisionsprotokoller og revisionsbemærkninger.

Bestemmelsen omfatter regnskabsmateriale med bilag for såvel tidligere som for den løbende regnskabsperiode, herunder afgiftsperiode. Skatteforvaltningen har således eksempelvis mulighed for ved en gennemgang af en skatteydere regnskab for det senest afsluttede indkomstår at se, om de deri anførte balanceposter passer med bogføringen for det løbende år.

Kun regnskabsmateriale med videre, der tilhører den regnskabsførende, kan kræves indsendt, men indsendelsespligten omfatter eksempelvis også materiale, der på grund af »distancearbejde« er på en medarbejders private adresse, eller materiale, der på grund af at bogføringen udføres i udlandet, er i udlandet.

Materialet kan kræves indsendt, hvis det kan have betydning for skatteligningen og for ansættelsen af afgiftstilsvarende. Med denne formulering er det tilsigtet, at skatteforvaltningen kan bruge de oplysninger, som fremgår af regnskabsmaterialet med videre, ved kontrollen af andre skattepligtiges skatteansættelser og afgiftsforhold. Skatteforvaltningen har herved mulighed for at indhente oplysninger til brug ved kontrol med andre skattepligtiges lignings- og afgiftsmæssige forhold.

Pligten til at indsende materiale til brug for skatteligningen påhviler enhver erhvervsdrivende, der er fuldt eller begrænset skattepligtig her til landet. Tilsvarende har enhver erhvervsdrivende afgiftspligtig person pligt til at indsende materiale til

skatteforvaltningen, uanset om den pågældende har bopæl eller hjemsted her i landet, i udlandet, på Færøerne eller i Danmark.

For at kunne kræve indsendt materiale vedrørende virksomhed i udlandet, på Færøerne eller i Danmark, er det en forudsætning, at dette sker med henblik på kontrol af skatteligningen eller afgiftsforhold her til landet. En undtagelse gøres dog i det omfang Grønland som led i internationalt skattesamarbejde har forpligtet sig dertil.

Pligten for regnskabsførende personligt erhvervsdrivende til efter anmodning at indsende regnskabsmateriale med videre til skatteforvaltningen gælder tilsvarende enhver juridisk person, og enhver der hæfter for afgift, uanset om de er erhvervsdrivende eller ej.

Til stk. 3

Hvis det ønskede regnskabsmateriale med videre befinder sig hos tredjemand, for eksempel en revisor, kan skatteforvaltningen rekvirere materialet fra den pågældende tredjemand. Skatteforvaltningen skal i så fald sørge for, at materialet tilbagesendes til tredjemand efter benyttelsen.

Til stk. 4

I stedet for at kræve regnskabsmateriale med videre indsendt, kan skatteforvaltningen foretage kontrol i virksomheden af regnskabsføringen, hvis dette skønnes nødvendigt. Det beror på en konkret vurdering, om en sådan kontrol skønnes nødvendig. Den regnskabsførende/erhvervsdrivende vil normalt ikke have krav på anden begrundelse for kontrolmidlets anvendelse, end at skatteforvaltningen skønner det nødvendigt at anvende dette kontrolmiddel og en henvisning til den lovbestemmelse, hvori kontrolmidlet er givet.

Såfremt et virksomhedsbesøg skønnes nødvendigt, skal det tilstræbes, at kontrolbesøget ikke hindrer den erhvervsdrivende i at udføre sin daglige virksomhed. Blandt andet derfor skal det tilstræbes, at virksomhedsbesøg foretages efter forudgående aftale med virksomheden og i samarbejde med denne. Uanmeldt virksomhedsbesøg skal kun foretages, hvis kontrolformålet kan forspildes ved en forudgående varsling af virksomheden.

Det foreslås præciseret, at skatteforvaltningen ved udgående kontrol skal fremvise behørig legitimation. Der skal forevises legitimation for, hvilken myndighed, den udsendte embedsmand repræsenterer, samt hvem den pågældende er. Legitimationen skal forevises uopfordret.

Efter forslaget kan skatteforvaltningen foretage virksomhedskontrollen uden retskendelse. Dette er også retstilstanden efter gældende ret.

Gennemgang af regnskabsmateriale med videre kan ske »på stedet«. Bestemmelsen giver alene skatteforvaltningen adgang til kontrol på den ejendom og i de lokaler, hvorpå eller hvori virksomheden drives, herunder lokaler, hvori regnskabsmateriale med videre normalt opbevares. I mindre virksomheder er der ofte ikke en klar

adskillelse af ejendommen i en erhvervmæssig og en privat del, idet administrationen ofte foregår »i privaten«. I disse tilfælde har skatteforvaltningen efter bestemmelsen adgang til den del af boligen, hvorfra administrationen foretages og regnskabsmaterialet med videre opbevares. Såfremt regnskabsmaterialet med videre befinder sig på en medarbejders private bopæl, for eksempel som følge af "distancearbejde", har skatteforvaltningen også mulighed for at foretage udgående kontrol i den del af medarbejderens bopæl, hvori regnskabsmaterialet med videre befinder sig.

Skønnes det i sjældne tilfælde nødvendigt at gennemføre kontrol i lokaler, der udelukkende tjener til privatbolig eller fritidsbolig, må dette ske i overensstemmelse med reglerne om ransagning i retsplejelovens kap. 5, herunder bestemmelsen i § 11, hvorefter ransagning, hvori den, hos hvem den skal iværksættes, ikke samtykker, som hovedregel kun kan finde sted efter beslutning af kredsdommeren.

Også ved udgående kontrol er begrundelsen hensynet til skatteligningen. I tilfælde, hvor skatteforvaltningen finder ligningsrelevante oplysninger vedrørende tredjemand, som fremkommer under gennemgangen af materialet, kan den anvende dette.

Skatteforvaltningen kan afstemme kassebeholdning og lignende. Udtrykket "og lignende" dækker over andre likvide midler end "kontanter".

Retten til på stedet at opgøre og vurdere driftsmæssige aktiver omfatter kun erhvervsdrivende. Bestemmelsen har særlig betydning for ligningen af ikke-regnskabsførende erhvervsdrivende og mindre næringsdrivende.

Det foreslås præciseret, at den erhvervsdrivende og de i virksomheden ansatte skal yde skatteforvaltningen den fornødne hjælp og vejledning til gennemførelse af kontrollen.

Til stk. 5

Adgangen til regnskabsmateriale med videre består uanset, hvilken form materialet foreligger i. Der er således også adgang til materiale, der foreligger i elektronisk form. Dette gælder, uanset om skatteforvaltningen rekvirerer regnskabsoplysninger med videre indsendt fra den erhvervsdrivende/regnskabsførende eller fra tredjemand, eller foretager kontrol i virksomheden. Skatteforvaltningen kan således vælge at få en elektronisk adgang til elektroniske oplysninger, for eksempel få oplysningerne tilsendt på edb-medium.

Til stk. 6

I stk. 6, er der indsat en udtrykkelig hjemmel til at foretage skønsmæssig ansættelse i tilfælde, hvor en skattepligtig ikke efterkomme en begæring om at stille regnskabsmateriale med videre til rådighed. En skønsmæssig ansættelse, forudsætter imidlertid, at den hindrede efterprøvelse af regnskabsmaterialet i væsentlig grad svækker eksempelvis en selvangivelses eller afgifts anmeldelses troværdighed.

Til stk. 7

Politiet kan uden retskendelse yde bistand, hvis den erhvervsdrivende/regnskabsførende undlader at give skatteforvaltningen adgang til kontrol på stedet. Politiets opgave er alene at overvinde fysiske hindringer for kontrollens gennemførelse. Skatteforvaltningen skal have en begrundet formodning om, at adgangen vil blive nægtet, eller at der på grund af kontrollens særlige karakter vil opstå problemer af en sådan karakter, at det kræver politiets tilstedeværelse fra starten af besøget, hvis politiets bistand rekvireres forud for kontrollens iværksættelse.

Bestemmelsen har ikke hidtil været udmøntet i en konkret aftale. I praksis har politiet dog aldrig afvist at være til rådighed i tilfælde, hvor det måtte være nødvendigt.

Til § 59

Til stk. 1

Som ny præciserende bestemmelse foreslås, at den, der som led i sin virksomhed skal foretage indberetninger til skatteforvaltningen, skal opbevare grundlaget herfor efter bogføringslovens opbevaringsregler for regnskabsmateriale med videre, herunder forretningsbøger. Dette gælder, uanset om den pågældende er bogføringspligtig eller ej.

Er den indberetningspligtige bogføringspligtig, og indgår oplysningerne i den indberetningspligtiges regnskab, skal regnskabet tilrettelægges, så de indberettede oplysninger kan afstemmes med regnskabet.

På skatteområdet finder bestemmelsen eksempelvis anvendelse i forhold til arbejdsgivere, der skal foretage indberetninger om udbetalt A-indkomst. På afgiftsområdet finder bestemmelsen eksempelvis anvendelse i forbindelse med indgivelse af indførselsangivelser.

Til stk. 2

Den indberetningspligtige skal på skatteforvaltningens anmodning indsende det materiale, der udgør grundlaget for de oplysninger, der skal indberettes.

Til stk. 3

Skatteforvaltningen har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til, hos de indberetningspligtige, på stedet at gennemgå materialet. Ejeren og dennes ansatte skal yde skatteforvaltningen fornøden vejledning og hjælp ved kontrollen.

Det beror på en konkret vurdering, om en sådan kontrol skønnes nødvendig. Den indberetningspligtige vil normalt ikke have krav på anden begrundelse for kontrolmidlets anvendelse, end at skatteforvaltningen skønner det nødvendigt at anvende dette kontrolmiddel og en henvisning til den lovbestemmelse, hvori kontrolmidlet er givet.

Såfremt et virksomhedsbesøg skønnes nødvendigt, skal det tilstræbes, at kontrolbesøget ikke hindrer den erhvervsdrivende i at udføre sin daglige virksomhed. Bl.a. derfor skal det tilstræbes, at virksomhedsbesøg foretages efter forudgående aftale med virksomheden og i samarbejde med denne. Uanmeldt virksomhedsbesøg skal kun foretages, hvis kontrolformålet kan forspildes ved en forudgående varsling af virksomheden.

Det foreslås præciseret, at skatteforvaltningen ved udgående kontrol skal fremvise behørig legitimation. Der skal forevises legitimation for, hvilken myndighed, den udsendte embedsmand repræsenterer, samt hvem den pågældende er. Legitimationen skal forevises uopfordret.

Efter forslaget kan skatteforvaltningen foretage virksomhedskontrollen uden retskendelse. Dette er også retstilstanden efter gældende ret.

Gennemgang af materialet kan ske »på stedet«. Bestemmelsen giver alene skatteforvaltningen adgang til kontrol på den ejendom og i de lokaler, hvorpå eller hvori virksomheden drives, herunder lokaler, hvori materialet normalt opbevares. I mindre virksomheder er der ofte ikke en klar adskillelse af ejendommen i en erhvervsmæssig og en privat del, idet administrationen ofte foregår »i privaten«. I disse tilfælde har skatteforvaltningen efter bestemmelsen adgang til den del af boligen, hvorfra administrationen foretages og regnskabsmaterialet med videre opbevares. Såfremt materialet befinder sig på en medarbejders private bopæl, for eksempel som følge af "distancearbejde", har skatteforvaltningen også mulighed for at foretage udgående kontrol i den del af medarbejderens bopæl, hvori materialet med videre befinder sig.

Skønnes det i sjældne tilfælde nødvendigt at gennemføre kontrol i lokaler, der udelukkende tjener til privatbolig eller fritidsbolig, må dette ske i overensstemmelse med reglerne om ransagning i retsplejelovens kap. 5, herunder bestemmelsen i § 11, hvorefter ransagning, hvori den, hos hvem den skal iværksættes, ikke samtykker, som hovedregel kun kan finde sted efter beslutning af kredsdommeren.

Også ved udgående kontrol er begrundelsen hensynet til skatteligningen. I tilfælde, hvor skatteforvaltningen finder relevante oplysninger vedrørende tredjemand, som fremkommer under gennemgangen af materialet, kan den anvende dette.

Det foreslås præciseret, at den erhvervsdrivende og de i virksomheden ansatte skal yde skatteforvaltningen den fornødne hjælp og vejledning til gennemførelse af kontrollen.

Til stk. 4

Adgangen til materialet består uanset, hvilken form materialet foreligger i. Der er således også adgang til materiale, der foreligger i elektronisk form. Dette gælder, uanset om skatteforvaltningen rekvirerer materialet indsendt fra den erhvervsdrivende/regnskabsførende eller fra tredjemand, eller foretager kontrol i virksomheden. Skatteforvaltningen kan således vælge, at få en elektronisk adgang til elektroniske oplysninger, for eksempel at få oplysningerne tilsendt på edb-medium.

Til stk. 5

Politiet kan uden retskendelse yde bistand, hvis den indberetningspligtige undlader at give skatteforvaltningen adgang til kontrol på stedet. Poli tiets opgave er alene at overvinde fysiske hindringer for kontrollens gennemførelse. Skatteforvaltningen skal have en begrundet formodning om, at adgangen vil blive nægtet, eller at der på grund af kontrollens særlige karakter vil opstå problemer af en sådan karakter, at det kræver politiets tilstedeværelse fra starten af besøget, hvis politiets bistand rekvireres forud for kontrollens iværksættelse.

Bestemmelsen har ikke hidtil været udmøntet i en konkret aftale. I praksis har politiet dog aldrig afvist at være til rådighed i tilfælde, hvor det måtte være nødvendigt.

Til § 60

Til stk. 1

Det foreslås, at personer, som ejer mindst 25 procent af selskabskapitalen eller råder over mere end 50 procent af den samlede stemmевærdi i et selskab (hovedaktionær) efter skatteforvaltningens bestemmelse skal oplyse om væsentlige aftaler mellem hovedaktionæren eller dennes ægtefælle og det selskab, som hovedaktionæren behersker. Desuden skal personer, der ikke er fuldt skattepligtige her til landet, oplyse om væsentlige økonomiske aftaler mellem hovedaktionæren og det pågældende selskab, hvis selskabet er hjemmehørende her i landet. Det samme gælder fuldt skattepligtige personer, der efter en dobbeltbeskatningsoverenskomst skal anses som hjemmehørende i en fremmed stat (doppeltdomicil).

Forslaget forudsætter, at det på den ene side konkret vurderes, om der er et behov for at få indhentet supplerende formueoplysninger fra den pågældende skattepligtige. Der skal med andre ord foreligge et konkret kontrolbehov for at få indhentet oplysningerne, for eksempel en formodning om, at en handel mellem en hovedaktionær og et af denne ejet aktieselskab ikke er sket på almindelige handelsvilkår. På den anden side er det ikke et krav, at skatteforvaltningen over for den skattepligtige skal begrunde, hvorfor myndigheden mener, at der er brug for yderligere formueoplysninger fra den skattepligtige. Et sådant krav vil efter omstændighederne kunne forspilde formålet med at indhente de pågældende oplysninger til kontrollen af den skattepligtiges økonomi.

Herudover bemærkes for så vidt angår kravet om, at en hovedaktionær i givet fald tillige skal oplyse om væsentlige aftaler mellem hovedaktionæren eller dennes ægtefælle og det selskab, som hovedaktionæren behersker, at det som minimum skal fremgå af oplysningerne, hvornår aftalen er indgået, hvilken type aftale der er indgået, samt hvad aftalens hovedindhold er, herunder aftalens genstand og økonomiske omfang.

Det er hovedaktionæren selv, som i første omgang afgør, om væsentlighedskravet er opfyldt. Visse typer aftaler må dog altid anses for væsentlige. Det drejer sig navnlig om aftaler mellem hovedaktionæren eller dennes ægtefælle og selskabet om

ansættelse, lån, leje, leasing og overdragelse af fast ejendom. Overdragelse af løsøre kan også være en væsentlig økonomisk aftale, der er omfattet af oplysningspligten. Har hovedaktionæren og selskabet et løbende samhandelsmellemværende, er selve samarbejdsaftalen omfattet, men derimod ikke de enkelte handler i henhold til aftalen.

Også aftaler, som er indgået som led i et løbende mellemværende og på sædvanlige markedsvilkår, skal der oplyses om, selv om sådanne aftaler måtte være undtaget fra kravet om skriftlighed i henhold aktieselskabsloven eller anpartsselskabsloven.

Alle væsentlige aftaler eller ændringer heri mellem hovedaktionær og selskab skal oplyses, uanset hvornår hovedaktionærstatus har foreligget i løbet af indkomståret.

Der er mulighed for at indkræve de pågældende supplerende formueoplysninger fra den skattepligtige såvel for det aktuelle indkomstår som for tidligere indkomstår, i det omfang sådanne oplysninger kan have betydning for ligningen af skatteansættelser for indkomstår, som myndighederne har mulighed for at ændre, jf. §§ 47, 48, 51 og 52.

Til stk. 2

Skatteforvaltningen kan efter forslaget pålægge den skattepligtige at afgive de supplerende oplysninger inden for en rimelig frist. Omfatter anmodningen også tidligere år, bør fristen selvsagt være længere. En anmodning fra den skattepligtige om en forlængelse af fristen bør i almindelighed imødekommes, hvis den frist, som skatteforvaltningen har sat, rammer ind i ferieperioder hos den skattepligtige eller dennes revisor eller i spidsbelastningsperioder hos den skattepligtiges revisor.

Endvidere kan indkomsten ansættes skønsmæssigt, hvis oplysningerne ikke fremkommer på det af skatteforvaltningen fastsatte tidspunkt.

Til § 61

Landsstyret kan bemyndige skatteforvaltningen til at indhente oplysninger i elektronisk form om fysiske eller juridiske personers økonomiske eller erhvervmæssige forhold fra andre offentlige myndigheder i det omfang, det anses for at være af væsentlig betydning for opgørelse af skatter eller inddrivelse af Grønlands Hjemmestyres eller kommunernes fordringer med henblik på samkøring med de hos skatteforvaltningen eksisterende oplysninger om de pågældende personer.

Skatteforvaltningen kan efter bestemmelsen kun rekvirere oplysninger om økonomiske eller erhvervmæssige forhold, og kun i det omfang oplysningerne generelt må anses for at være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere end, hvad der kræves til en korrekt opgørelse af skatter eller inddrivelse af Grønlands Hjemmestyres eller kommunernes fordringer.

Adgang til oplysninger om rent private forhold som nævnt i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning § 28, stk. 1, er ikke omfattet af bemyndigelsen.

De almindelige regler om samkøring af registre vil finde anvendelse ved administration af bestemmelsen.

Formuleringen "af væsentlig betydning for opgørelse af skatter eller inddrivelse af Grønlands Hjemmestyres eller kommunernes fordringer" dækker ikke kun over selve opgørelses- eller inddrivelsessituationen, men tillige over muligheden for, at skatteforvaltningen kan føre kontrol til imødegåelse af forkerte oplysninger eller sikring af en effektiv inddrivelse. Skatteforvaltningen får således mulighed for at indhente oplysninger om økonomiske eller erhvervsmæssige forhold i elektronisk form som led i en generel søgning til brug for en løbende kontrol.

Adgangen for skatteforvaltningen til at indhente andre myndigheders registrerede oplysninger omfatter blandt andet en adgang til at foretage elektronisk opkobling til de registre, hvor oplysningerne er lageret, og en adgang til at rekvirere elektronisk lagrede oplysninger, for eksempel på diskette, cd-rom eller databånd.

De berørte personer vil ikke få direkte underretning om, at der sker sammenkøring af oplysninger.

Som eksempler på andre myndigheders registre, som det vil være relevant for skatteforvaltningen at få adgang til med henblik på samkøring med oplysninger, der er registreret af skatteforvaltningen, kan nævnes:

- Registre over modtagere af sociale ydelser.
- Registre over indberettede fangstmængder.

Den pågældende myndighed afholder selv eventuelle udgifter, der er forbundet med at give skatteforvaltningen adgang til registrerede oplysninger, hvorimod skatteforvaltningen afholder eventuelle udgifter, der i øvrigt er forbundet med at indhente og behandle disse oplysninger.

Til § 62

Til stk. 1

Efter bestemmelsen kan skatteforvaltningen foretage en registrering af fysiske og juridiske personer, der har påført eller søgt at påføre det offentlige betydelige tab af skatter, herunder både indkomstskatter og afgifter.

Formålet med bestemmelsen er at imødegå forsøg på overtrædelse af lovgivningen om skatter og andre ydelser til det offentlige, samt bidrage til opdagelse af overtrædelser af skattelovgivningen.

Udtrykket andre ydelser til det offentlige dækker til eksempel løntilbageholdelsespålæg udstedt af pantefogderne, indbetalinger af ATP-bidrag og lignende.

Med registret vil skatteforvaltningen kunne blive varskoet om identiteten af personer og selskaber, der repræsenterer en betydelig risiko for unddragelse af skatter. Skatteforvaltningen får således bedre mulighed for at tilrettelægge behandlingen af sager, hvori sådanne personer eller selskaber er involverede, og for at opdage tilfælde, hvor lovgivningen er overtrådt eller forsøges overtrådt.

Kriteriet for optagelse i registret er, at den pågældende har påført eller forsøgt at påføre det offentlige betydelige tab af skatter. Optagelseskriterierne er objektive i den forstand, at der skal foreligge en administrativ afgørelse eller en dom, hvori det direkte eller indirekte er konstateret, at den pågældende enten har påført det offentlige tab af den nævnte slags eller har forsøgt at påføre det offentlige sådanne tab. Det er ikke et krav, at den pågældende afgørelse er endelig.

Det er ikke en betingelse for registrering som følge af påførte tab, at den pågældende har handlet forsætligt eller groft uagtsomt. Registrering kan foretages, hvis det konstateres, at det offentlige er påført et betydeligt tab af den pågældende. Der foreligger i denne sammenhæng et tab, når kravet er overgivet til tvangsinddrivelse.

I forsøgstilfældene forudsætter registrering, at den pågældende har handlet med den fornødne tilregnelser til, at der kan siges at foreligge et forsøg fra den pågældendes side på at påføre det offentlige et væsentligt tab.

Det er således ikke tilstrækkeligt til at statuere et sådant forsøg, at den pågældende for eksempel fejlagtigt har fortolket tvivlsomme regler til sin egen fordel eller fejlagtigt har opgjort en skattepligtig avance på en måde, der fører til lavest mulig skat. Men hvis det konstateres, at væsentlige forhold er fortiet eller sløret, kan der være tilstrækkelig anledning til registrering for forsøg. Dette gælder navnlig, hvis en person for eksempel er involveret i skattearrangementer, som er klart uholdbare.

Eksempler på kriterier, der kan begrunde registrering, er en fældende straffedom, en administrativ bøvededtagelse, en dom om erstatningsansvar, eller en status som udbyder af konstateret uholdbare skattearrangementer.

I kravet om et væsentligt påført eller muligt tab ligger, at beløbet i sig selv skal være betydeligt. Det vil ofte i forsøgstilfældene være vanskeligt at opgøre det mulige tab for det offentlige, men er der tale om påførte tab, må det vejledende kræves, at beløbet samlet set ikke er under 50.000 kr.

De oplysninger, der registreres, er oplysninger om den pågældendes identitet samt oplysninger om grundlaget for registreringen. I forbindelse med registrering af identiteten af en juridisk person, der beherskes af en eller få fysiske eller juridiske personer, for eksempel et aktieselskab ejet af en hovedaktionær, vil der kunne foretages registrering af identiteten af de pågældende fysiske eller juridiske personer.

De almindelige regler om registrering, brug og videregivelse af oplysninger vil ske i overensstemmelse med gældende registerlovgivning.

Skatteforvaltningen afgør som den dataansvarlige, om en fysisk eller juridisk person opfylder kriterierne for at blive registreret. Skatteforvaltningen underretter den pågældende om registreringen og begrundelsen herfor, samtidig med at registreringen foretages.

Skatteforvaltningens afgørelse om registrering kan påklages til Skatterådet, jf. § 2, stk. 1.

Til stk. 2

Den registrering, som skatteforvaltningen kan foretage efter bestemmelsen, er tidsmæssigt begrænset. Det betyder, at en registrering ikke kan foretages senere end 5 år efter, at det forhold, der begrunder registreringen, er konstateret. Ligeledes skal en registrering slettes, når der er forløbet 5 år efter, at det forhold, der har begrundet registreringen, er konstateret, medmindre der forinden konstateres nye forhold, der bevirker, at registreringen af den pågældende bør opretholdes. Konstateres der efterfølgende nye forhold, der begrunder en registrering, løber der en ny 5 års frist.

Til § 63

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 92, idet der dog er sket enkelte præciseringer vedrørende arten af de oplysninger, skatteforvaltningen kan anmode om.

Til stk. 1

Bestemmelsen har til formål at sikre skatteforvaltningen mulighed for at kontrollere, om oplysninger, skatteforvaltningen har modtaget fra en skatteyder/afgiftspligtig, stemmer overens med oplysninger skatteforvaltningen indhenter hos tredjemand (krydsrevision). Bestemmelsen benyttes blandt andet i forbindelse med kontrol af, om et eller flere bilag vedrører faktiske forhold.

Det foreslås, at enhver, der driver selvstændigt erhverv, herunder også mæglere og auktionsholdere, på forlangende er pligtig at give skatteforvaltningen oplysning om den omsætning, vedkommende har haft med eller formidlet for andre navngivne erhvervsdrivende, eller om arbejder, vedkommende har udført for eller ladet udføre hos andre navngivne erhvervsdrivende. Skatteforvaltningen kan således anmode en erhvervsdrivende oplyse om arten, tidspunktet, størrelsen og lignende relevante forhold vedrørende vedkommendes omsætning med en anden navngiven erhvervsdrivende. Omfanget og karakteren af de oplysninger, som den erhvervsdrivende skal afgive, fastlægges i skatteforvaltningens anmodning. Skatteforvaltningen vil kunne anmode om oplysninger om såvel hele omsætningen mellem to erhvervsdrivende i en given periode som nærmere bestemte dele af omsætningen, eksempelvis en konkret faktura.

Til stk. 2

Det foreslås, at oplysningspligten for produktions- og indkøbs- eller salgsforeninger og lignende erhvervsorganisationers vedkommende, herunder eksempelvis Kooperationer, også omfatter organisationens mellemværende af nævnte art med sine medlemmer. Oplysning kan forlanges om arten af omsætningen eller arbejdet, omsatte varemængder, vederlagets størrelse, tidspunktet for omsætningen eller arbejdets udførelse, samt hvornår og hvorledes vederlaget er erlagt.

Til stk. 3

Det foreslås, at Landsstyret, hvor forholdene taler derfor, i hvert enkelt tilfælde kan bestemme, at der skal kunne forlanges tilsvarende oplysninger med hensyn til mellemværender med ikke navngivne erhvervsdrivende. Det forventes, at kompetencen i praksis vil blive henlagt til landsstyremedlemmet for skatter. Bestemmelsen kan blandt andet bringes i anvendelse i forbindelse med kontrol af forholdene i en branche eller revision af en eller flere erhvervsdrivende.

Til § 64

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 98, idet der er foretaget enkelte sproglige ændringer af præciserende karakter.

Bestemmelsen har til formål at sikre skatteforvaltningen hjemmel til at anmode om alle de oplysninger, der skønnes at være af væsentlig betydning for skatteligningen og ansættelse af afgifter. Bestemmelsen finder anvendelse i forhold til oplysninger, som offentlige myndigheder, selskaber med videre ikke indberetter til skatteforvaltningen i henhold til §§ 30-39.

Alle juridiske personer, herunder offentlige myndigheder, bestyrelser eller anden øverste ledelse for selskaber, kommanditselskaber, kommanditaktieselskaber, partrederier, foreninger, stiftelser, legater og andre institutioner, er oplysningspligtige. Oplysningspligten omfatter også interessentskaber, såfremt samtlige interessenter hver for sig er omfattet af bestemmelsen.

Den nævnte kreds pålægges en oplysningspligt, der ligger ud over, hvad der gælder ifølge lovens andre oplysningsbestemmelser, idet pligten omfatter alle oplysninger, når det må antages, at oplysningerne vil være af væsentlig betydning for skatteligningen. Det forudsættes dog, at de pågældende oplysninger er oplysninger, som den oplysningspligtige er i besiddelse af som et normalt led i virksomheden.

Oplysninger om unavngivne fysiske og juridiske personer skal kun gives efter Landsstyrets bestemmelse. Det forventes, at kompetencen i praksis vil blive henlagt til landsstyremedlemmet for skatter.

Når offentlige myndigheder pålægges oplysningspligt, kan pligten kollidere med særlige bestemmelser om tavshedspligt. Den foreslåede bestemmelse fortrænger den generelle tavshedspligt, der påhviler alle offentligt ansatte. Det beror i øvrigt på en konkret fortolkning af en given tavshedspligtsbestemmelse, hvorvidt den foreslåede

oplysningsbestemmelse må vige. Med hensyn til indhentelse af oplysninger fra andre offentlige myndigheder henvises i øvrigt til landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning §§ 27-32.

Til § 65

Bestemmelsen er en uændret videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 94.

Til stk. 1

Det foreslås, at banker, sparekasser, andelskasser, bankierer, vekselerere, advokater og andre, der modtager midler til forvaltning eller erhvervmæssigt udlåner penge, efter anmodning af skatteforvaltningen skal give oplysning om navngivne fysiske og juridiske personers indskud, lån, depoter eller boks, størrelse af lån, og af indestående eller forvaltede midler og disses afkastning, bevægelser på indskuds- eller lånekonti, herunder oplysninger om trukne og indsatte checks, diskonterede vekslers og sikkerhedsstillelse for lån og kreditter.

Bestemmelsen er central ved skatteforvaltningens udførelse af kontrolopgaven, idet den sikrer adgang til hos banker med flere at indhente oplysninger om fysiske og juridiske personers økonomiske dispositioner.

Til stk. 2

Det foreslås, at Landsstyret for så vidt angår unavngivne, kan bestemme, at der kan kræves oplysning om indestående eller forvaltede midler og disses afkastning med angivelse af ejerens, eventuelt tillige den dispositionsberettigedes, personnummer, navn og bopæl. Det forventes, at kompetencen i praksis vil blive henlagt til landsstyremedlemmet for skatter.

Til stk. 3

Det foreslås, at skatteforvaltningen efter Landsstyrets bestemmelse med henblik på skattemæssig stikprøvekontrol med navngivne og unavngivne personer er berettiget til hos banker, sparekasser, andelskasser, bankierer, vekselerere og advokater i samarbejde med disse at foretage gennemgang på stedet af regnskabsmateriale, bilag og dokumenter, og at skatteforvaltningen ved gennemgangen kan sikre sig oplysninger om indskud, lån, depoter eller boks, størrelse af lån, og af indestående eller forvaltede midler og disses afkastning, bevægelser på indskuds- eller lånekonti, herunder oplysninger om trukne og indsatte checks, diskonterede vekslers og sikkerhedsstillelse for lån og kreditter.

Til § 66

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 95.

Til stk. 1

Skatteforvaltningen kan bestemme at konti i pengeinstitutter, hos advokater og andre, der modtager penge som indskud, kan spærres i 6 måneder, når

indskudsmodtageren ikke har sikker kundskab om kontohaverens identitet, personnummer/SE-nr. eller navn og adresse, for eksempel hvis kontohaveren ikke kan findes på grundlag af foreliggende navne- og adresseoplysninger, eller hvis den opgivne kontohaver ikke vil vedkende sig indskuddet.

Når der overfor indskudsmodtageren foretages anmeldelse om ejerforholdet ved afgivelse af en af skatteforvaltningen fastsat legitimation for den, som første gang efter spærringen vil disponere over kontoen, ophører spærringen, uden at der hertil kræves erklæring fra nogen myndighed.

Fornøden legitimation kan for eksempel bestå af pas, kørekort, ID-kort, eller tilsvarende officielle kort med personnummer/udlændingenummer, Dankort, Udenrigsministeriets identitetskort for diplomater (rødt/grønt) eller udskrift fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Følgende legitimationsdokumenter vil derimod ikke kunne benyttes: Dåbs- eller navneattest uden dansk personnummer, kreditkort, hævekort med videre uden foto, togkort, midlertidigt kørekort, eller medlemskort.

Til stk. 2

Kan skatteforvaltningen ikke henføre en konto til den virkelige ejer, kan kontoen efter skatteforvaltningens nærmere bestemmelse yderligere spærres i mindst 1 år.

Er kontoen efter udløbet af den fastsatte periode stadig ikke henført til en berettiget, indberettes dette til Skatteforvaltningen. Efter forudgående offentlig varsling med 6 måneders frist, inddrages indeståendet til fordel for landskassen, såfremt ingen berettiget melder sig.

Til stk. 3

Skatteforvaltningen kan under særlige omstændigheder se bort fra en inddragelse eller tillade godtgørelse af allerede inddragne beløb. Som særlig omstændighed anses blandt andet tilfælde, hvor der efterfølgende fremlægges fornøden dokumentation for ejerforholdet til en konto.

Til § 67

Bestemmelsen, der er ny, giver Skatterådet samme adgang til at kræve oplysninger som skatteforvaltningen. Det er dog en forudsætning, at Skatterådets krav om oplysninger fremsættes i forbindelse med behandling af en klage.

Med forslaget sikres Skatterådet adgang til at indhente oplysninger, således at Skatterådet ikke behøver at anmode skatteforvaltningen indhente oplysningerne.

Til § 68

Skatteforvaltningen kan ansætte en erhvervsdrivendes skattetilsvær skønsmæssigt, såfremt størrelsen af det skattetilsvær, som påhviler en erhvervsdrivende, der fører regnskab, ikke kan opgøres på grundlag af vedkommendes regnskaber.

Skattetilsvaret kan endvidere ansættes skønsmæssigt af skatteforvaltningen, hvis en fysisk eller juridisk person undlader at indsende selvangivelse eller anmeldelse, eller hvis selvangivelsen eller anmeldelsen ikke kan dokumenteres eller sandsynliggøres på behørig vis.

Bestemmelsens 1. pkt. vedrører regnskabsførende erhvervsdrivende. Det er i disse tilfælde en forudsætning for skatteforvaltningens skønsmæssige ansættelse, at regnskabsgrundlaget kan tilsidesættes.

Regnskabsgrundlaget skal være i så dårlig stand, at det ikke er egnet som grundlag for en korrekt regnskabsmæssig opgørelse af skattetilsvaret. Påvisning af rent formelle fejl og uvæsentlige mangler ved føring og afstemning af en virksomheds kasseregnskab er ikke tilstrækkelig grundlag for tilsidesættelse af regnskabet. Skatteforvaltningen skal påvise konkrete fejl eller mangler, der dokumenterer eller sandsynliggør, at regnskabsgrundlaget ikke er egnet som grundlag for opgørelsen af skattetilsvaret.

Viser en gennemgang af regnskaberne, at der er udeholdt beløb, eller at udgifter er fratrukket med et for stort beløb, kan det i sig selv være tilstrækkeligt til, at regnskabsgrundlaget kan tilsidesættes. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis der er tale om større beløb eller om gentagne udeholdelser eller fradrag.

At regnskabsgrundlaget kan tilsidesættes medfører ikke i sig selv, at der kan eller skal foretages en skønsmæssig ansættelse. Et regnskabsresultat kan i princippet være korrekt, selv om det eksempelvis konstateres, at den erhvervsdrivende ikke har foretaget effektive kasseafstemninger. Skatteforvaltningen skal således i alle tilfælde begrunde, at en skønsmæssig ansættelse fører til et resultat, der er forskelligt fra det, som fremgår af regnskaberne, ligesom skatteforvaltningens resultat skal kunne sandsynliggøres.

Bestemmelsens 2. pkt. vedrører såvel fysiske som juridiske personer. Reglerne finder anvendelse, hvor en person tilsidesætter en pligt til at aflevere en selvangivelse eller afgiftsanmeldelse til skatteforvaltningen, eller hvor oplysningerne i en modtaget selvangivelse eller afgiftsanmeldelse ikke kan dokumenteres eller sandsynliggøres på behørig vis.

Det beror på en konkret vurdering, hvornår en selvangivelse eller afgiftsanmeldelse er dokumenteret eller sandsynliggjort på behørig vis. Det indgår heri om de foreliggende oplysninger, herunder oplysninger fremlagt af personen og oplysninger skatteforvaltningen har indhentet fra andre offentlige myndigheder, arbejdsgivere, sagkyndige med videre, må antages at underbygge oplysningerne i selvangivelsen eller afgiftsanmeldelsen.

Anser skatteforvaltningen efter en samlet vurdering, at oplysningerne i en selvangivelse eller afgiftsanmeldelse kan dokumenteres eller sandsynliggøres i tilstrækkelig grad, kan skatteforvaltningen beslutte at foretage en skønsmæssig ansættelse for så vidt angår de forhold, de pågældende oplysninger vedrører.

Til § 69

Til stk. 1

Landsstyret bemyndiges til at fastsætte regler, hvorefter landets kommunalbestyrelser får elektronisk adgang til oplysninger, der er registreret i skatteforvaltningen, når oplysningerne er nødvendige for varetagelse af kommunalbestyrelsernes opgaver i henhold til de til enhver tid gældende regler. Adgangen kan alene gives i de tilfælde og på de vilkår, der fremgår af §§ 29-31 i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning.

Bemyndigelsen kan anvendes til to formål.

For det første kan bemyndigelsen bruges til at kompensere kommunerne for tab af oplysninger fra den kommunale skatteforvaltning om borgerne i kommunen. Disse oplysninger er hidtil brugt af kommunens øvrige forvaltningsgrene.

For det andet kan bemyndigelsen bruges til at sikre kommunerne fornødne oplysninger om landets borgere til brug for den borgerservice, kommunerne skal kunne yde borgerne.

Bemyndigelsen indebærer, at Landsstyret kan give kommunerne adgang til nærmere fastsatte typer af oplysninger.

I begge situationer vil det blive tilstræbt, at der gælder samme regler i forhold til alle landets kommunalbestyrelser.

Bemyndigelsen vil blive udøvet i overensstemmelse med reglerne i lov om offentlige myndigheders registre og i samarbejde med Datatilsynet samt reglerne i §§ 29-31 i landstingslov om sagsbehandling i den offentlige forvaltning.

Til stk. 2

Bestemmelsen indebærer, at skatteforvaltningen kan stille krav til kommunalbestyrelsernes sikring af, at oplysningerne ikke misbruges til andre formål end varetagelse af kommunalbestyrelsernes opgaver i henhold til de til enhver tid gældende regler.

Bestemmelsen skal ses på baggrund af borgernes rimelige krav på, at oplysninger vedrørende deres økonomiske forhold ikke misbruges af det offentlige.

Til § 70

Efter forslaget kan klage indgives af enhver, der har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i den afgørelse, der klages over. Det kan eksempelvis være en ægtefælle, en part i en overdragelsesaftale eller den, der hæfter for en afgift. Klage kan ikke indgives af en, der indirekte bliver påvirket af afgørelsen, for eksempel i forbindelse med et skifte, medmindre der er særlig hjemmel herfor.

Til § 71

Til stk. 1

Efter forslaget indgives klagen til Skatterådet, og ikke til skatteforvaltningen. Klagen skal være skriftlig og begrundet og modtaget senest 3 måneder efter modtagelsen af den afgørelse, der klages over. Indgives klagen efter udløbet af fristen, afvises den. Skatterådet kan dog se bort fra en fristoverskridelse, hvor særlige omstændigheder taler derfor. Som særlige omstændigheder kan eksempelvis anses den berettigedes alvorlige længerevarende sygdom.

Til stk. 2

Inden Skatterådet træffer afgørelse vedrørende en klage, indhentes en udtalelse fra skatteforvaltningen. Som udgangspunkt skal skatteforvaltningens udtalelse afgives inden 14 dage fra modtagelsen af anmodningen om en udtalelse, idet Skatterådet dog efter anmodning fra skatteforvaltningen kan beslutte at forlænge fristen, hvis omstændighederne ved den påklagede afgørelse, eksempelvis sagens kompleksitet, taler derfor.

Til stk. 3

Hvis Skatterådet ikke kan imødekomme klagerens påstand fuldt ud, skal Skatterådet før det afgør klagen, lade udarbejde en sagsfremstilling efter principperne i § 11, stk. 1-3, og foretage høring af sagens parter herom.

Til stk. 4

Formålet med høringen er at sikre det bedst mulige grundlag for Skatterådets behandling af sagen, hvorfor sagens parter i forbindelse med høring af Skatterådets sagsfremstilling skal oplyses om, at de har ret til at udtale sig skriftligt og mundtligt overfor Skatterådet. Skatterådet kan fastsætte en frist for afgivelsen af udtalelsen. Fristen fastsættes under hensyn til sagens omfang og karakter. Er der tale om en mindre og forholdsvis enkel sag kan fristen være 2 uger fra sagsfremstillingen er kommet frem til parten. Er der derimod tale om en stor og kompliceret sag kan fristen eksempelvis være 2 måneder.

Til stk. 5

Skatterådet kan foruden at tage stilling til det direkte påklagede forhold, foretage afledede ændringer af den skattepligtige indkomst med videre, herunder eksempelvis foretage ændring af afgiftsgrundlaget. Således kan Skatterådet ved klage over en indkomstansættelse ændre andre forhold i ansættelsen for det pågældende indkomstår, der er en direkte følge af klagen.

Til § 72

Finder skatteforvaltningen, at klagen giver anledning hertil, kan skatteforvaltningen beslutte at genoptage den afgørelse, der klages over, hvis klageren er enig heri. Konstaterer skatteforvaltningen således, at der er begået fejl i forbindelse med de

forhold der påklages, kan disse afhjælpes uden sagens forelæggelse for Skatterådet, såfremt klageren er enig heri.

Skatteforvaltningens nye afgørelse skal træffes indenfor de frister, der gælder for ændringer af indkomstskatte- og afgiftsansættelser.

Bestemmelsen er ikke til hinder for at skatteforvaltningen efter bestemmelserne i §§ 47, 48, 51 og 52 genoptager en tidligere foretagen ansættelse. Bestemmelsen regulerer således alene skatteforvaltningens genoptagelsesadgang i forhold til de punkter, som er omfattet af en klage til Skatterådet.

Til § 73

Til stk. 1

Som udgangspunkt undergives klager til Skatterådet kun 1 behandling. Den foreslåede bestemmelse giver dog en klager og skatteforvaltningen mulighed for at anmode Skatterådet om at genoptage behandling af en afgørelse, som Skatterådet tidligere har påkendt eller afvist. Det er dog en betingelse for Skatterådets beslutning om genoptagelse, at der forelægges Skatterådet nye oplysninger, som ikke har været fremme under den tidligere behandling, og at det skønnes, at de nye oplysninger ville have medført et væsentligt andet udfald af afgørelsen, hvis de havde foreligget tidligere.

Bestemmelsen åbner for, at Skatterådet kan imødekomme en genoptagelsesansøgning, hvis der er kommet nye oplysninger frem, der kunne have medført et væsentligt andet udfald af afgørelsen.

Med bestemmelsen overlades Skatterådet et relativt frit skøn i forbindelse med fastlæggelsen af praksis for, hvornår ansøgninger om genoptagelser skal imødekommes.

En genoptagelsesansøgning kan tage udgangspunkt i oplysninger af faktisk karakter, eksempelvis fremlæggelse af dokumentation, der berettiger til en skatteforhøjelse eller -nedsættelse, eller oplysninger af retlig karakter, eksempelvis en ændret retlig vurdering af en finansiel kontrakt indgået af klager.

Til stk. 2

Med stk. 2, foreslås, at Skatterådet selv om betingelserne i stk. 1 ikke er opfyldt, kan genoptage en afgørelse, når ganske særlige omstændigheder taler derfor. Bestemmelsen, der forventes at få et begrænset anvendelsesområde, tager sigte på sager, hvor det kan virke urimeligt stødende ikke at imødekomme en genoptagelsesansøgning, selv om en ændring af Skatterådets afgørelse ikke vil føre til et væsentligt andet udfald for klager.

Til stk. 3

Ansøgninger om genoptagelse efter stk. 1 og 2, skal indgives skriftligt og begrundet

til Skatterådet. Anmodningen skal være modtaget inden udløbet af de i § 47, stk. 1 og 2, og § 51, stk. 1 og 2, nævnte frister.

Skatteforvaltningens frist for indgivelse af anmodninger om genoptagelse, svarer således til fristerne for ordinær ansættelse af indkomstskatter og ordinær fastsættelse af afgifter i § 47, stk. 1, og § 51, stk. 1, mens fristen for den skatte- eller afgiftspligtige svarer til fristerne i § 47, stk. 2, og § 51, stk. 2.

Der er herved henset til, at sideløbende med ansættelsesfristerne er det krav, der er afledt af skatteansættelsen undergivet de formueretlige forældelsesregler. Grønlands Hjemmestyres eller kommunens krav på skatter eller afgifter af offentligretlig natur forældes herefter 5 år efter forfaldstidspunktet, jf. lov nr. 274 af 22. december 1908 om forældelse af visse fordringer (1908-Loven) § 1, nr. 4, jf. § 2. Ligeledes er den skatte- eller afgiftspligtiges krav på for meget erlagt skatter omfattet af den 5-årige forældelsesfrist, jf. 1908-Loven § 1, nr. 6.

Som hovedregel vil det ikke tjene noget formål om Skatterådet kunne genoptage en tidligere afgjort sag, hvis det afledte skatte eller afgiftskrav vil være forældet efter de formueretlige forældelsesregler.

Til stk. 4

Det foreslås, at Skatterådet, når ganske særlige omstændigheder taler derfor, kan imødekomme en anmodning om genoptagelse fra skatteforvaltningen, selv om fristerne i stk. 3 er overskredet.

Bestemmelsen tager sigte på tilfælde, hvor en afgørelse fra Skatterådet er indbragt for domstolene, og hvor det under retssagen konstateres, at hele eller dele af afgørelsen ikke er afgjort på et fuldt korrekt grundlag eksempelvis som følge af, at der fremkommer nye oplysninger af faktisk eller retlig karakter.

Domstolenes behandling kan i nogle sager overskride de tidsrammer, som fremgår af § 47, stk. 1 og 2, og § 51, stk. 1 og 2, hvorfor det er fundet hensigtsmæssigt at foreslå, at Skatterådet på anmodning fra skatteforvaltningen kan give tilladelse til en genoptagelse, uanset de nævnte frister er overskredet.

Til § 74

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 59, idet der dog foreslås indsat et nyt stk. 1.

Til stk. 1

Forslaget til stk. 1 indebærer, at skatteforvaltningens afgørelser vedrørende forhold, som kan påklages til Skatterådet, først kan indbringes for domstolene, når Skatterådet har prøvet eller afvist sagen. Hermed fastslås, at de administrative klagebehandlingsmuligheder skal være udtømt, før sagerne kan indbringes for domstolene.

En klager kan indbringe Skatterådets afgørelser for Grønlands Landsret som 1. instans. Vurderes det under sagens behandling ved domstolene, at sagsøger bør have helt eller delvis medhold i de nedlagte påstande, kan skatteforvaltningen i relevant omfang tage bekræftende til genmæle.

Til stk. 2

Da søgsmålsfristen på 6 måneder anses for rimelig lang, foreslås det, at fristen skal regnes fra et objektivt konstaterbart tidspunkt, nemlig fra den dato, hvor Skatterådet har truffet sin afgørelse.

Til stk. 3

For at forkorte klagetiden foreslås det, at den skattepligtige skal kunne indbringe klagen for Grønlands Landsret som 1. instans, såfremt der er forløbet mere end 12 måneder, uden at Skatterådet har truffet afgørelse i klagesagen.

Til stk. 4

Reglen om, at de administrative klagemuligheder skal være udtømt, før der kan anlægges en retssag, er ikke til hinder for at retten tillader, at et nyt spørgsmål inddrages under retssagen, hvis det har en klar sammenhæng med det spørgsmål, som har givet grundlag for sagen, og det må anses for undskyldeligt, at spørgsmålet ikke har været inddraget tidligere, eller der er grund til at antage, at en nægtelse af tilladelse vil medføre et uforholdsmæssigt retstab for parten.

Til § 75

Bestemmelsen er en videreførelse af landstingslov om indkomstskat § 59, stk. 3.

Til stk. 1

Med bestemmelsen foreslås, at Landsstyret kan indbringe Skatterådets afgørelser for domstolene senest 6 måneder efter, at Skatterådet har truffet afgørelse. Landsstyret vil kunne delegere denne kompetence til embedsmænd.

Til stk. 2

Bestemmelsen omfatter ikke Skatterådets afgørelser vedrørende bindende forhåndsbesked, om et selskabs underskud kan fremføres, idet formålet med bindende forhåndsbesked, ikke vil være opfyldt, såfremt den skattepligtige skulle vente i op til 6 måneder på, om Landsstyret accepterede forhåndsbeskeden eller ej.

Til § 76

Bestemmelsen bygger på landstingslov om indkomstskat § 67, men er udbygget for så vidt angår meddelelse af henstand.

Til stk. 1

Som udgangspunkt har klager over ansættelser ikke opsættende virkning. Klageren

skal således indbetale skatten, selv om der klages over skatteforvaltningens afgørelse.

Til stk. 2

Søger klageren om henstand, kan Skatterådet meddele hel eller delvis henstand med den del af skatten, der vedrører et påklaget forhold, når særlige omstændigheder taler herfor. Skatterådet lægger i praksis vægt på, om der ved behandlingen af det forhold, som giver grundlag for forhøjelsen umiddelbart synes at foreligge åbenbare fejl. Endvidere tages skattebeløbets størrelse i betragtning, ligesom der lægges vægt på klagerens aktuelle økonomiske forhold. Den individuelle vurdering af ansøgningerne har til formål at modvirke såkaldte kreditklager, det vil sige klager, hvor en væsentlig grund til klagens indgivelse må antages at skulle søges i et ønske om at opnå henstand med betaling af skatten. Af hensyn til reglerne om formueretlig forældelse gives der ikke henstand for et tidsrum over 4 år, men henstanden kan efter ansøgning forlænges.

Til stk. 3

Efter der er indgivet ansøgning om hel eller delvis henstand med betaling af skatten, kan skatteforvaltningen bestemme, at opkrævning af den del af skatten der er ansøgt om henstand for, skal berostilles, indtil Skatterådet har truffet afgørelse vedrørende ansøgningen.

Herved sikres Skatterådet lejlighed til at give ansøgningen om henstand en grundig behandling.

Til stk. 4

Det foreslås, at Skatterådet kan betinge meddelelse af henstand af, at der stilles betryggende sikkerhed for henstandsbeløbet. Afgørelsen af, om en henstand bør betinges af sikkerhedsstillelse, afhænger af en vurdering af kreditrisikoen, herunder størrelsen af det beløb, der skal ydes henstand for og klagerens aktuelle økonomiske forhold.

Ved vurdering af om en tilbudt sikkerhedsstillelse kan anses for betryggende, kan der eksempelvis tages hensyn til forskelle på de lokale ejendomsmarkeder og lignende, herunder om en ejendom forventeligt kun vanskeligt vil kunne sælges uden væsentligt værditab ved et tvangssalg.

Til stk. 5

Uagtet en meddelt henstand kan der til dækning af det krav, der er ydet henstand for, ske modregning eller indtræden i krav, som klageren måtte få mod det offentlige.

Selv om der er meddelt henstand kan der således blandt andet ske modregning ved udbetaling af overskydende skatter til dækning af det krav, der er ydet henstand for.

Til § 77

Bestemmelsen bygger på § 102 i landstingslov om indkomstskat.

Bestemmelsen kriminaliserer dels den forsætlige og groft uagtsomme afgivelse af urigtige oplysninger til brug for skattemyndighedernes kontrol med skatteligning og dels den manglende opfyldelse af oplysningspligt og andre pligter, der er pålagt den skattepligtige og tredjemand i medfør af oplysningsbestemmelserne i forslaget.

Bestemmelsens forsætsbegreb er sammenfaldende med dansk strafferets almindelige forsætsbegreb, og det samme gælder begrebet grov uagtsomhed.

Urigtighed foreligger, når objektivt urigtige oplysninger afgives med den fornødne subjektive dækning i form af gerningsmandens vished om, hans bestemte formodning om eller eventuelt blot hans formodning om urigtigheden. Det er ikke en betingelse for at foranstalte, at de urigtige oplysninger er egnede til at vildlede skattemyndighederne.

Vildledende oplysninger foreligger, hvor oplysninger, der ikke i sig selv er urigtige kombineres med fortielser og ufuldstændigheder, således at det samlede resultat bliver, at skattemyndighederne søges ført bag lyset.

Overtrædelsen er fuldbyrdet i og med afgivelsen af de urigtige eller vildledende oplysninger, idet fuldbyrdelsesmomentet er fremrykket. Generelle forbehold for fejl og mangler i tilknytning til afgivelse af en selvangivelse tillægges ikke betydning.

Til § 78

Bestemmelsen bygger på § 107, stk. 3, nr. 3, i landstingslov om indkomstskat.

Bestemmelsen kriminaliserer afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger til skatteforvaltningen om indkomstforhold, som påføres indkomstmotagerens skattekort og derfor bliver afgørende for indeholdelse eller dennes størrelse.

Alene de oplysninger som omfattes af § 13, stk. 6, om fremtidig fritagelse for indeholdelse og § 14 om ændringer af forskudsregistreringen i indkomståret kan udløse foranstaltningen.

Til § 79

Bestemmelsen er identisk med § 103 i landstingslov om indkomstskat.

Bestemmelsen kriminaliserer rene undladelser, der medfører, at skatteansættelse undgås, hvorved den fulde eller begrænsede skattepligt ikke opfyldes.

Bestemmelsens typiske anvendelsesområde foreligger, hvor skattemyndighederne som følge af manglende tilmelding til folkeregister eller registrering holdes i uvidenhed om en bestående skattepligt. Bestemmelsen er således navnlig tænkt anvendt i tilfælde, hvor skattepligt opstår som følge af en persons ophold her i landet

i mere end 6 måneder, eller hvor en person efter fraflytning på ny tager ophold i Grønland uden at tilmelding til folkeregister foretages.

Til § 80

Bestemmelsen er identisk med § 104 i landstingslov om indkomstskat.

Til stk. 1

Bestemmelsen omhandler en speciel form for passiv skattesvig som udløses ved skatteyderens passivitet overfor en for lav skønsmæssig opgørelse af den skattepligtige indkomst eller et afgiftstilsvær, som skatteforvaltningen har foretaget grundet skatteyderens manglende eller uanvendelige selvangivelse eller afgiftsanmeldelse.

Udover forhold begået med forsæt til unddragelse af skatter, omfatter bestemmelsen også forhold ved såvel grov som simpel uagtsomhed.

Til stk. 2

Bestemmelsen omfatter tilfælde, hvor der ikke blot foreligger en forsætlig undladt korrektion, men hvor der tillige er forsæt til skatteunddragelse.

Til stk. 3

Bestemmelsen hjemler kollektivt ansvar for selskaber med flere.

Til § 81

Bestemmelsen er identisk med § 105 i landstingslov om indkomstskat.

Bestemmelsen suppleres af en række tilsvarende straffebestemmelser i den almindelige lovgivning om bogføring og regnskaber, hvorfor bestemmelsen alene har selvstændig betydning for regnskabspligtige, som ikke er omfattet af den almindelige regnskabslovgivning.

Til § 82

Bestemmelsen er identisk med § 108 i landstingslov om indkomstskat.

Til stk. 1

Bestemmelsen hjemler adgang til, at sager om overtrædelse af §§ 77-81 og § 83 kan afgøres administrativt.

Sagen kan alene afsluttes ved en administrativ bøde, hvis den sigtede både erklærer sig skyldig i det i tilkendegivelsen beskrevne forhold og forpligter sig til at betale den angivne bøde. Såfremt den sigtede for eksempel af hensyn til sagens hurtige

afslutning accepterer at betale bøden, men ikke kan erkende sig skyldig, er betingelserne for sagens afslutning ikke til stede.

En administrativ bødevedtagelse er udtryk for et forlig mellem skattemyndighederne og den sigtede. Såfremt den sigtede ikke ønsker et sådant forlig eller såfremt han ikke reagerer på skattemyndighedernes henvendelse herom, overgives sagen til Politimesteren i Grønland med anmodning om udfærdigelse af anklageskrift og sagens afgørelse ved domstolene.

Til stk. 2

Bødeforlægget skal opfylde de til enhver tid gældende indholdsmæssige krav til anklageskrifter ifølge lovgivningen om retsplejen i kriminalsager, jf. for tiden retsplejelovens kapitel 5. Uagtet at retsplejeloven for tiden ikke indeholder specifikke krav til udformning eller indhold af et anklageskrift, skal tilkendegivelsen udover en nøjagtig betegnelse af den sigtede indeholde en sådan beskrivelse af forholdet, at dette klart kan individualiseres i tidsmæssig og stedlig henseende. Endvidere skal tilkendegivelsen indeholde en præcis angivelse af de bestemmelser, som måtte være overtrådt tillige med angivelse af hvilke foranstaltningsbestemmelser en sådan overtrædelse er omfattet af.

Til stk. 3

Den sigtedes vedtagelse af skattemyndighedernes bødeforlæg betyder en endelig afslutning på ansvarsspørgsmålet, og bødevedtagelsen erstatter således en domstolsbehandling.

Til § 83

Bestemmelsen er identisk med bestemmelsen i § 111 i landstingslov om indkomstskat.

Til stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at der kan fastsættes regler om idømmelse af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifter (bekendtgørelser), der udstedes i medfør af landstingsloven.

Til stk. 2

Bestemmelsen medfører, at også juridiske personer som sådan kan idømmes bøde for overtrædelse af forskrifterne.

Til § 84

Bestemmelsen er identisk med § 112 i landstingslov om indkomstskat.

Anmodning om politibistand i medfør af bestemmelsen forudsætter, at skattemyndighederne nærer mistanke om, at der er begået en overtrædelse af §§ 77-81 og forskrifter udstedt i medfør af § 83.

Skatteforvaltningen foretager selvstændige undersøgelser i langt størstedelen af sagerne om skattekriminalitet, uden at politiet inddrages på undersøgelsesstadiet. Politiets bistand på undersøgelsesstadiet vil i almindelighed bestå i fremskaffelse af ransagningskendelser, gennemførelse af ransagningen med henblik på tilvejebringelse af beviser i form af regnskabsmateriale med videre.

Ransagninger foretages af politiet med deltagelse af repræsentanter fra skatteforvaltningen. Når ransagningen er gennemført udleveres det tilvejebragte materiale almindeligvis til skatteforvaltningen med henblik på gennemgang og udfærdigelse af revisionsrapporter med opgørelse af udeholdte skatter.

Bestemmelsen har ikke hidtil været udmøntet i en konkret aftale. I praksis har politiet dog aldrig afvist at være til rådighed i tilfælde, hvor det måtte være nødvendigt.

Til § 85

Bestemmelsen er identisk med § 113 i landstingslov om indkomstskat.

Bestemmelsen medfører, at bøder, der vedtages administrativt samt vedtages eller idømmes hos domstolene for overtrædelse af §§ 77-81 og forskrifter udstedt i medfør af § 83, tilfalder landskassen.

Til § 86

Til stk. 1

Grundlaget for kommunernes administration af skatteområdet består af 2 edb-baserede skattesystemer. Det vil også efter 31. december 2006 være nødvendigt at benytte disse systemer til både den almindelige løbende administration og til opslag for så vidt angår tidligere registrerede oplysninger. Til sikring af dette foreslås, at skatteforvaltningen gives adgang til kommunernes skattesystemer fra og med den 1. januar 2007, ligesom skatteforvaltningen får ret til at anvende de oplysninger, som er lagret i disse systemer.

Til stk. 2

Skatteområdet har på en række punkter berøring med de kommunale bogførings- og inddrivelsesaktiviteter. Med henblik på imødegå risici for et fald i informationsudvekslingen foreslås, at kommunerne skal give skatteforvaltningen adgang til de oplysninger vedrørende kommunernes bogføring og inddrivelse, som efter skatteforvaltningens skøn er nødvendige for forvaltning af lovgivningen om skatter.

Til § 87

Efter bestemmelsen bemyndiges Landsstyret til at fastsætte regler for den praktiske gennemførelse af overdragelsen af opgaver, sagsakter med videre fra kommunerne til Grønlands Hjemmestyre. Det kan eksempelvis være frister for gennemførelse af de enkelte dele af overdragelsen eller regler for overdragelse af arkivmateriale.

Landsstyret vil kunne delegere denne kompetence til embedsmænd.

Til § 88

Det foreslås endvidere, at Landsstyret bemyndiges til at indgå aftaler med kommunalbestyrelserne om mod vederlag at få transporteret kommunernes restancer vedrørende indkomstskatter, herunder restancer vedrørende restskatter og A-skat. Det er dog en betingelse for indgåelse af sådanne aftaler, at den aftalte kurs er realistisk under hensyn til at landskassen skal bære en andel af den del af restancerne som ikke dækkes af Grønlands Hjemmestyre i forbindelse med transporten og under hensyn til, hvad der faktisk kan forventes inddrevet hos skyldnerne.

Landsstyret vil kunne delegere kompetencen til at indgå sådanne aftaler til embedsmænd.

Til § 89

Til stk. 1

Det foreslås, at landstingsloven træder i kraft den 1. januar 2007. Loven får herved samme ikrafttrædelsestidspunkt som forslaget til landstingslov om indkomstskat og landstingslov om ændring af diverse landstingslove om afgifter.

I § 117, stk. 3, i forslag til landstingslov om indkomstskat ophæves flere af de bestemmelser i landstingslov nr. 5 af 19. maj 1979 om indkomstskat med senere ændringer som reguleres af dette forslag.

Til stk. 2

Med virkning fra lovens ikrafttræden overgår alle sager vedrørende indkomstskat fra kommunerne til skatteforvaltningen. Bestemmelsen indebærer, at alle sager vedrørende indkomstskat, hvor kommunen ikke har afsluttet sagsbehandlingen senest den 31. december 2006, overgår til behandling hos skatteforvaltningen. Sager om personaleforhold og lignende, herunder klager over personalets adfærd, vil således skulle færdigbehandles af kommunerne.

Til stk. 3

Med virkning fra lovens ikrafttræden overgår alle sager påklaget til Landsstyret, hvori der ikke er truffet en endelig afgørelse, til Skatterådet, såfremt Skatterådet i medfør af § 2 er kompetent til at træffe afgørelse i sagerne. Bestemmelsen bevirker, at klager vedrørende afgifter overgår til Skatterådet, såfremt Skatterådet i medfør af § 2 er kompetent til at behandle sådanne sager, og der ikke foreligger en endelig afgørelse fra Landsstyret senest den 31. december 2006.

Til stk. 4

Ansøgninger om eftergivelse af indkomstskat, som er modtaget i Skatterådet inden den 1. januar 2007 behandles efter reglen i § 115, stk. 9, i landstingslov nr. 5 af 19. maj 1979. Der er herved henset til, at §§ 53-55 i enkelte tilfælde kan udgøre en stramning i forhold til den praksis, som har udviklet sig i henhold til § 115, stk. 9.

Til stk. 5

§ 46, som afskærer adgangen til at overdrage krav på tilbagebetaling af for meget indbetalte skatter før fristen for tilbagebetaling er indtrådt og gør aftaler om sådanne overdragelser ugyldige, har virkning for overdragelser (transporter), som er kommet frem til kommunalbestyrelserne eller Skattedirektoratet efter den 31. december 2002.

Bestemmelsen indebærer, at transportere, som er anmeldt over for en kommunalbestyrelse eller Skattedirektoratet i perioden 1. januar 2003 til 31. december 2006, fra lovens ikrafttræden anses for ugyldige. Transporthaver vil dog ikke skulle tilbagebetale beløb, som er modtaget før den 1. januar 2007.

Med hensyn til overdragelser, som er kommet frem til kommunalbestyrelserne eller Skattedirektoratet før den 1. januar 2003, kan skatteforvaltningen efter den 31. december 2007 uden hensyn til overdragelsen foretage modregning over for overdrageren eller meddele indtræden i overdragerens krav på tilbagebetaling af for meget betalte skatter, såfremt modregningen eller indtrædelsen foretages før fristen for tilbagebetaling er indtrådt.

Hermed opretholdes transportere som skatteforvaltningen eller Skattedirektoratet har modtaget før den 1. januar 2003. Skatteforvaltningen vil dog fra den 1. januar 2008 kunne foretage modregning eller meddele indtræden, selv om der er tale om en transport meddelt før 1. januar 2003. Det er dog en betingelse, at modregningen eller indtrædelsen foretages før fristen for tilbagebetaling er indtrådt.